

СЮЗАН КОЛИНС

ИГРИТЕ НА ГЛАДА

Част 1 от „Игрите на глада“

Превод от английски: Деница Райкова, 2009

chitanka.info

На Джеймс Проимъс

ЧАСТ І

ТРИБУТИТЕ

Когато се събуждам, другата страна на леглото е студена. Протягам ръка, за да потърся топлината на Прим, но напипвам само грубия платнен калъф на дюшека. Сигурно е сънувала нещо лошо и се е мушнала в леглото при майка ни. Разбира се, че е имала лоши сънища. Днес е денят на Жътвата.

Надигам се и се подпирам на лакът. В спалнята е достатъчно светло, за да ги видя. Сестричката ми, Прим, свита на кълбо на едната си страна, се е сгушила като в пашкул в тялото на майка ни, а бузите им са притиснати една към друга. В съня си майка ми изглежда по-млада, все още изтощена, но не така сломена и съсипана. Лицето на Прим е свежо като капка дъжд, прекрасно като игликата, на която е кръстена. Някога майка ми също е била много красива. Или поне така се говори.

На коленете на Прим, настанил се там да я пази, е най-грозният котарак на света. Сплескан нос, половин липсващо ухо, очи с цвят на гниеща тиква. Прим го кръсти Жълтурче, като настояваше, че цветът на козината му, напомнящ за жълтеникава кал, бил същият като на яркото цвете. Той ме мрази. Най-малкото ми няма доверие. Мисля, че макар това да беше преди години, още си спомня как се опитах да го удавя в една кофа, когато Прим го донесе у дома. Мършаво котенце с подут от глисти корем, гъмжащо от бълхи. Последното нещо, което ми трябваше, беше още едно гърло за хранене. Но Прим се молеше толкова настойчиво — дори плака, — че трябваше да го приема. Нещата потръгнаха добре. Майка ми го изчисти от паразитите, а той е роден мишеловец. От време на време дори улавя по някой плъх. Понякога, когато успея да убия някакъв дивеч, давам вътрешностите на Жълтурчето. Вече не ми съска.

Вътрешности. Никакво съскане. Това е най-близкото подобие на обич, което някога ще постигнем помежду си.

Прематам крака през леглото и нахлузвам ловните си ботуши. Меката кожа е приела формата на краката ми. Навличам панталони, риза, пъхам дългата си тъмна плитка в шапката и грабвам торбата за

провизии. На масата, покрито с дървена купа, за да бъде опазено от набезите както на изгладнелите плъхове, така и на котките, е сложено прекрасно парченце козе сирене, увито в листа от босилек. Подаръкът на Прим за мен в деня на Жътвата. Внимателно слагам сиренето в джоба си и се измъквам навън.

В този час нашият район от Окръг 12, който всички наричат Пласта, обикновено гъмжи от работници във въглищните мини, на път за сутрешната работна смяна. Прегърбени мъже и жени с подути кокалчета на ръцете. Повечето от тях отдавна вече не се мъчат да изтъркат въглищния прах от изпочупените си нокти, от бръчките по изпитите си мършави лица. Но днес черните, посипани със сгурия улици са пусти. Прозорците на тумбестите сиви къщи са със спуснати капаци. Жътвата започва чак в два. Съвсем спокойно можеш и да си поспиш до късно. Ако си в състояние да спиш.

Нашата къща е почти на края на Пласта. Трябва да отмина само няколко порти, за да стигна до запуснатото поле, известно като Ливадата. Висока верижна ограда, увенчана с клупове от бодлива тел, отделя Ливадата от гората и всъщност обгръща целия Окръг 12. На теория се предполага, че по нея трябва да тече ток двацет и четири часа в денонощието, за да възпира хищниците, живеещи в гората — глутници диви кучета, самотни пуми, мечки, които някога застрашаваха улиците ни. Но тъй като е голям късмет, ако имаме електричество дори само за по два-три часа вечер, обикновено е безопасно да я докоснеш. Дори при това положение винаги се вслушвам внимателно, за да доловя жужене, което означава, че по оградата тече ток. Точно сега тя е безмълвна като камък. Скривам се зад храстите, лягам плътно по корем и се промушвам през половинметровия отвор в оградата, който е там от години. В оградата има още няколко слаби места, но точно това е толкова близо до вкъщи, че почти винаги влизам в гората оттук.

Щом се озовавам сред дърветата, измъквам лък и колчан със стрели от един кух дънер. Електрифицирана или не, оградата успява да попречи на месоядните животни да влизат в Окръг 12. В гората те се скитат на воля, а има и допълнителни неща, за които човек да се тревожи — отровни змии, болни от бяс животни и липса на истински пътеки, по които да вървиш. Но има също и храна, ако знаеш как да я намираш. Баща ми знаеше и ме научи на някои неща, преди да бъде

разкъсан на парченца от експлозия в мината. Нямах дори какво да погребем. Тогава бях на единайсет. Пет години по-късно все още се будя и му крещя да бяга.

Макар че влизането без позволение в гората е незаконно, а за браконьерство се налагат най-сурови наказания, повечето хора биха рискували, ако имаха оръжие. Те обаче не смеят да се впуснат в такава авантюра, въоръжени само с нож. Моят лък е изключително рядка вещ, измайсторен от баща ми заедно с още няколко, които държа добре скрити в гората, внимателно увити в непромокаеми калъфи. Баща ми можеше да изкара добри пари от продажбата им, но ако властите го откриеха, щеше да бъде публично екзекутиран за подстрекателство към бунт. Повечето миротворци се правят, че не забелязват малцината от нас, които ловуват, защото и те жадуват за прясно месо също толкова, колкото и всички останали. Всъщност, те са сред най-добрите ни клиенти. Но мисълта, че някой може да въоръжава Пласта, никога не би била допусната.

Есенно време неколцина смелчаци се промъкват в гората да събират ябълки. Но винаги в близост до Ливадата. Винаги достатъчно близо, за да избягат обратно в безопасността на Окръг 12, ако възникнат неприятности. „Окръг 12. Където можеш да умреш от глад в безопасност“, промърморвам. После бързо хвърлям поглед през рамо. Дори тук, дори в тази пустош, се тревожиш, че някой може да те подслушва.

Когато бях по-малка, плашех майка си до смърт с нещата, които непрекъснато изтърсвах по адрес на Окръг 12, по адрес на хората, които управляват нашата страна, Панем, от далечния град, наречен Капитола. В края на краищата разбрах, че по този начин само ще си навлечем още неприятности. Затова се научих да си държа езика и да превръщам чертите на лицето си в маска на безразличие, за да не може никой да прочете мислите ми. Да си върша тихо работата в училище. Да водя само учтиви разговори по безобидни теми на обществения пазар. Да не обсъждам нищо повече от търговски въпроси в „Таласъма“: това е черният пазар, където си изкарвам по-голямата част от парите. Дори у дома, където не съм толкова любезна, избягвам да обсъждам чувствителни теми. Като например Жътвата, или недостига на храна, или Игрите на глада. Прим може да започне да повтаря думите и тогава какво ще стане с нас?

В гората ме чака единственият човек, пред когото не трябва да се преструвам. Гейл. Усещам как мускулите на лицето ми се отпускат, а крачките ми се ускоряват, докато се изкачвам по хълмовете към нашето място — скална изданина, от която се разкрива изглед към някаква долина. Гъсталак от боровинкови храсти я защитава от нежелани погледи. При вида на Гейл, който чака там, се усмихвам. Гейл твърди, че никога не се усмихвам, освен в гората.

— Здравсти, Катнип — казва Гейл. Истинското ми име е Катнис, но когато за пръв път му го казах, го прошепнах едва-едва. Затова на него му се чу, че съм казала „Катнип“. После, когато онзи полудял рис започна да ме следва из цялата гора с надеждата, че ще му дам храна, това стана официалният ми прякор. Накрая се наложи да убия риса, тъй като разгонваше дивеча. После малко съжалявах, защото той не беше лоша компания. Но получих прилична цена за кожата му.

— Виж какво застрелях. — Гейл вдига самун хляб със забита в него стрела, и аз се засмивам. Това е истински хляб от пекарницата, не някой от плоските, дебели самуни, които правим със зърното от дажбите си. Вземам го в ръце, измъквам стрелата и поднасям кората с пробитата в нея дупчица към носа си. Вдишвам аромата и устата ми се налива със слюнка. Хубавият хляб като този е за специални случаи.

— М-м, още е топъл — казвам. Гейл сигурно е бил в пекарницата на разсъмване и го е изтъргувал за нещо. — Колко ти излезе?

— Само една катерица. Изглежда старецът беше в сантиментално настроение тази сутрин — каза Гейл. — Дори ми пожела късмет.

— Е, днес всички се чувстваме малко по-близки, нали? — казвам, без дори да си направя труда да направя гримаса. — Прим ни е оставила бучка сирене. — Измъквам я.

При вида на това лакомство очите му светват.

— Благодаря ти, Прим. Ще си направим истинско пиршество. — Изведнъж той заговаря с акцент като от Капитола — имитира Ефи Тринкет, маниакално жизнерадостната жена, която пристига веднъж годишно по време на Жътвата, за да изчита на глас имената. — За малко да забравя! Честити Игри на глада! — Той откъсва няколко боровинки от близките храсти. — И нека шансовете... — Подхвърля ми една боровинка, която описва широка дъга.

Улавям я с уста и разкъсвам нежната повърхност със зъби. Сладко-стипчивият вкус избухва като експлозия в устата ми.

— ... да бъдат *винаги* на ваша страна! — довършвам със съответната реплика. Трябва да се шегуваме по този въпрос, защото другата възможност е да сме обезумели от страх. Освен това, типичният за Капитола акцент е толкова превзет, че на него почти всичко звучи смешно.

Гледам как Гейл измъква ножа си и реже хляба. Би могъл да ми е брат. Права черна коса, смугла кожа: дори имаме едни и същи сиви очи. Но между нас няма роднинска връзка, поне не близка. Повечето семейства, които работят в мините, си приличат по този начин.

Ето защо майка ми и Прим, с техните светли коси и сини очи, винаги изглеждат някак не на място. Вярно е. Родителите на майка ми били част от малката търговска прослойка, която снабдява с провизии властите, миротворците и от време на време по някой клиент от Пласта. Държали аптека в по-хубавата част на Окръг 12. Тъй като почти никой не може да си позволи лекари, аптекарите са нашите лечители. Баща ми се запознал с майка ми, защото по време на ловуванията си понякога събирал лечебни растения и ги продавал в нейната аптека, за да правят от тях лекарства. Сигурно наистина го е обичала, за да напусне дома си и да го замени с Пласта. Опитвам се да не забравям това, когато виждам единствено жената, която седеше безучастно, безизразна и недостижима, докато децата ѝ ставаха кожа и кости. Опитвам се да ѝ простя заради баща ми. Но, да си кажа честно, не съм от онези, които прощават.

Гейл намазва филиите хляб с мекото козе сирене и внимателно поставя по едно листенце босилек върху всяка, докато аз обирам боровинките от храстите. Разполагаме се в една ниша в скалите. Оттук сме невидими, но ние виждаме ясно долината, която през лятото гъмжи от плячка — зелени растения, кореноплодни, риби, които проблясват на слънчевата светлина. Денят е великолепен, със синьо небе и лек бриз. Храната е прекрасна, сиренето се просмуква и попива в топлия хляб, а боровинките се разтапят в устата. Всичко щеше да е съвършено, ако това наистина беше празник, ако свободният ден означаваше само скитане из планините с Гейл, докато ловуваме за днешната вечеря. Но вместо това в два часа трябва да застанем на площада в очакване да съобщят имената.

— Бихме могли да го направим, нали знаеш — тихо казва Гейл.

— Кое? — питам аз.

— Да напуснем окръга. Да избягаме. Да живеем в гората. Ти и аз, двамата бихме могли да се справим — казва Гейл.

Идеята е толкова абсурдна, че не знам как да реагирам.

— Ако нямахме толкова много деца — добавя бързо той.

Те не са наши деца, разбира се. Но със същия успех можеха и да бъдат. Двете братчета на Гейл и една сестра. Прим. Може да включите в бройката и майките ни, защото как биха живели те без нас? Кой ще храни тези гърла, които винаги искат още? Дори при положение, че и двамата ловуваме всеки ден, пак има вечери, в които дивечът трябва да се разменя срещу мас, връзки за обувки или вълна, пак има нощи, в които си лягаме с къркорещи от глад стомаси.

— Не искам никога да имам деца — казвам.

— Аз бих могъл. Ако не живеях тук — отвърща Гейл.

— Но живееш — казвам, подразнена.

— Забрави — тросва се той в отговор.

Този разговор ми се струва напълно излишен. Как бих могла да изоставя Прим — единственият човек на света, когото съм сигурна, че обичам? А и Гейл е отдаден на семейството си. Не можем да заминем, така че защо да си правим труда да говорим за това? А дори и да можехме... дори и да можехме... откъде се взеха всички тези приказки за деца? Между мен и Гейл никога не е имало любовна връзка. Когато се запознахме, бях кльощава, дванайсетгодишна, и макар да беше само с две години по-голям, той вече изглеждаше като мъж. Трябваше ни дълго време дори само да се сприятелим, да спрем да спорим при всяка сделка и да започнем да си помагаме един на друг, за да избегнем неприятности.

Освен това, ако иска деца, Гейл няма никакъв проблем да си намери жена. Той е привлекателен, достатъчно силен да се справи с работата в мините и умее да ловува. От начина, по който момичетата в училище си шепнат, когато минава покрай тях, си личи, че го харесват. Това ме кара да ревнувам, но не по онази причина, за която си мислят хората. Трудно се намират добри партньори за лов.

— Какво искаш да правим? — питам аз. — Можем да отидем на лов, да ловим риба или да берем плодове, корени и треви.

— Хайде да ловим риба в езерото. Ще заложим въдиците и ще посъберем плодове и корени в гората. Ще намерим нещо хубаво за довечера — казва той.

Довечера. След Жътвата всички би трябвало да празнуват. И много хора наистина празнуват от облекчение, че децата им са били пощадени за още една година. Но поне две семейства ще спуснат капациите на прозорците си, ще заключат вратите си и ще се чудят как да оцелеят през идните мъчителни седмици.

Успяваме да се справим добре. Хищниците не ни обръщат внимание в такъв ден, когато изобилства по-лесна, по-вкусна плячка. Към обяд вече имаме десетина риби, торба зелени растения и, най-хубавото от всичко, цяла торба ягоди. Мястото, където растат, открих аз, но на Гейл му хрумна идеята да опъне телени мрежи около него, за да попречи на животните да минават оттам.

На път за вкъщи се отбиваме до „Таласъма“ — черният пазар, който действа в изоставен склад, където някога са съхранявали въглища. Когато измислиха по-ефикасна система за транспортиране на въглищата от мините направо до влаковете, „Таласъма“ постепенно превзе мястото. По това време в деня на Жътвата повечето магазини и работилници са затворени, но черният пазар все още е доста оживен. С лекота разменяме шест от рибите срещу хубав хляб, а другите две — срещу сол. Мазната Сае, кокалестата старица, която продава гореща супа от голям котел, взема половината зелени растения от ръцете ни и в замяна ни дава два големи къса парафин. Другаде бихме могли да сключим малко по-добра сделка, но се стараем да поддържаме добри отношения с Мазната Сае. Единствено на нея можем да разчитаме винаги да купува месо от диво куче. Не ловуваме нарочно тези кучета, но ако те нападнат и успееш да ликвидираш едно-две, е, месото си е месо. „Пусна ли го в супата, става говеждо“, казва Мазната Сае и намига. Никой на Пласта няма да сбърчи отвратено нос при вида на един хубав бут от диво куче, но миротворците, които идват в „Таласъма“, могат да си позволят да бъдат малко по-придирчиви.

Когато приключваме с търговията на пазара, отиваме до задната врата на къщата на кмета да продадем половината ягоди — знаем, че той особено много ги обича и ще плати толкова, колкото му поискаме. Вратата отваря дъщерята му Мадж. Тя е от моя клас в училище. Тъй като е дъщеря на кмета, бихте очаквали да е надменна и надута, но тя

си е сваятна. Просто е доста затворена. Като мен. Поради факта, че никой от двете не принадлежи към определен кръг приятели, в училище доста често се оказваме заедно — обядваме заедно, седим една до друга в клас, партнираме си в спортните състезания. Рядко си говорим, което чудесно устройва и двете ни.

Днес вместо сивата училищна униформа тя носи скъпа бяла рокля, а русата ѝ коса е вързана с розова панделка. Дрехи за Жътвата.

— Хубава рокля — казва Гейл.

Мадж го стрелва с поглед, като се опитва да разбере дали това е искрен комплимент или иронична забележка. Роклята *наистина* е хубава и в обикновен ден тя едва ли би я облякла. Мадж присвива устни, но после се усмихва:

— Е, ако в крайна сметка отида в Капитола, трябва да изглеждам добре, нали така?

Сега е ред на Гейл да се смути. Наистина ли го мисли? Или просто се заяжда с него? Предполагам, второто.

— Няма да отидеш в Капитола — хладно казва Гейл. Погледът му се спира върху малка, кръгла брошка, която краси роклята ѝ. Истинско злато. Красиво изработена. Би могла да осигури хляба на едно семейство за месеци наред. — Колко пъти е включено името ти? Пет? Моето беше включено шест пъти, когато бях едва на дванайсет.

— Тя не е виновна за това — казвам.

— Не, никой не е виновен за това. Просто така стоят нещата — казва Гейл.

Лицето на Мадж е станало затворено и непроницаемо. Тя слага парите за ягодите в ръката ми:

— Късмет, Катнис.

— И на теб също — казвам аз и вратата се затваря.

Вървим мълчаливо към Пласта. Не ми беше приятно, че Гейл се заяде с Мадж, макар че е прав, разбира се. Системата на Жътвата е несправедлива и върху бедните се стоварва най-лошото от нея. Добиваш право да бъдеш включен в Жътвата в деня, в който навършиш дванайсет. През тази година името ти се вписва веднъж. На тринайсет години — два пъти. И тъй нататък, и тъй нататък, докато навършиш осемнайсет — последната година, в която имаш право на участие, когато името ти влиза в урната с жребия седем пъти. Това

важи за всеки гражданин във всичките дванайсет окръга в цялата държава Панем.

Ето я обаче уловката. Да кажем, че сте бедни и гладуващи, каквито бяхме ние. Ако решите да добавите името си повече пъти, получавате тесери. Срещу всяка тесера ви дават оскъден годишен запас от зърно и олио за един човек. Може да правите това и за всеки от членовете на семейството си. И така, на дванайсетгодишна възраст моето име беше включено четири пъти. Веднъж — защото трябваше, и три пъти — заради тесери в замяна на дажби от зърно и олио за мен, за Прим и за майка ми. И така през всяка година, в която се налагаше да го правя. А броят на вписванията се натрупва. Затова сега, на шестнайсетгодишна възраст, името ми ще бъде вписано в Жътвата двайсет пъти. Името на Гейл, който е на осемнайсет и от седем години помага за изхранването или изхранва сам петчленно семейство, ще е включено четирийсет и два пъти.

Лесно ще разберете защо някой като Мадж, която никога не е била изложена на риска да има нужда от тесери, може да предизвика раздразнението му. Шансът името ѝ да бъде изтеглено е много малък в сравнение с нашия, на жителите на Пласта. Не невъзможен, но малък. И въпреки че правилата са въведени от Капитола, а не от окръзите, и със сигурност не от семейството на Мадж, трудно е да не негодуваш срещу онези, на които не им се налага да вземат тесери срещу подпис.

Гейл знае, че гневът му към Мадж е погрешно насочен. В други дни, дълбоко в гората, съм го слушала да говори високопарно и гневно за това как тесерите са просто още едно средство за причиняване на страдания в нашия окръг. Начин да насаждат омраза между умиращите от глад работници в Пласта и онези, които обикновено могат да разчитат на вечеря, и по този начин да са сигурни, че никога няма да си имаме доверие.

— В полза на Капитола е да насажда разделение помежду ни — може би щеше да каже той, ако нямаше да го чуе никой друг, освен мен. Ако не беше денят на Жътвата. Ако едно момиче със златна брошка и без тесери не беше казало нещо, което, сигурна съм, смяташе за безобидна забележка.

Докато вървим, хвърлям бърз поглед към лицето на Гейл, все още гневен под каменното си изражение. Яростните му избухвания ми се струват безсмислени, макар никога да не го казвам. Не че не съм

съгласна с него: съгласна съм. Но каква полза има да крещиш по адрес на Капитола наскрмд гората? Това не променя нищо. Не прави нещата справедливи. Не пълни стомасите ни. Само стряска дивеча наоколо и го разгонва. Въпреки това го оставям да крещи. По-добре да го прави в гората, отколкото в Окръга.

С Гейл си разделяме плячката, като оставяме по две риби, два самуна хубав хляб, зелени растения, килограм ягоди, сол, парафин и по малко пари за всеки.

— Ще се видим на площада — казвам аз.

— Облечи си нещо хубаво — отговаря той с равен тон.

Вкъщи откривам, че майка ми и сестра ми са готови за тръгване. Майка ми носи хубава рокля от дните си в аптеката. Прим е облечена в дрехите, които носех за първата си Жътва — пола и блуза с жабо. Малко са й големи, но майка ми ги е прикрепилa с карфици. Въпреки това блузата й постоянно се изважда от полата.

Очаква ме вана с топла вода. Изстъргвам мръсотията и потта, натрупани в гората, и дори си измивам косата. За моя изненада, майка ми е извадила за мен една от своите прекрасни рокли — мека синя дреха и обувки в тон с нея.

— Сигурна ли си? — питам аз. Опитвам се да превъзможна навика си да отхвърлям предложения за помощ от нея. За известно време й бях толкова сърдита, че не й позволявах да прави нищо за мен. А това е нещо специално. Дрехите й от миналото са й много скъпи.

— Разбира се. Хайде също и да ти вдигнем косата — казва тя. Оставям я да изсуши косата ми с кърпа, да я сплете и да я вдигне високо на главата ми. Едва успявам да се позная в напуканото огледало, облеганото на стената.

— Изглеждаш красива — обажда се сподавено Прим.

— И изобщо не приличам на себе си — казвам аз. Прегръщам я, защото знам, че тези следващи няколко часа ще бъдат ужасни за нея. Тя е във възможно най-голяма безопасност, защото името й е било включено само веднъж. Не й позволявах да взема никакви тесери. Но тя се тревожи за мен. Че немислимото може да се случи.

Закрилям Прим по всеки възможен начин, но съм безсилна срещу Жътвата. Мъката, която ме обзема винаги, когато тя изпитва болка, се надига в гърдите ми и заплашва да проличи на лицето ми.

Забелязвам, че блузата ѝ пак се е измъкнала от полата отзад, и се насилвам да остана спокойна.

— Подпъхни си опашката, патенце — казвам, като пригласявам отново блузата, за да я наместя.

Прим се изкикотва и ми отправя едно леко: „Кряк“.

— Ти си „кряк“ — казвам с чистосърдечен безгрижен смях. Така, както само Прим може да ме накара да се засмея. — Хайде, идвай да ядем — казвам и бързо я целувам по темето.

Рибата и зелените растения вече се варят на яхния, но това ще е за вечеря. Решаваме да запазим ягодите и хляба от пекарницата за яденето тази вечер — за да го направим специално, така казваме. Вместо това пием прясно мляко от козата на Прим, Лейди, и ядем твърдия хляб, приготвен от полученото срещу тесерите зърно, макар че и без друго никой няма кой знае какъв апетит.

В един часа се отправяме към площада. Присъствието е задължително, освен ако не си на смъртно легло. Тази вечер представители на властите ще обикалят да проверят дали случаят е такъв. Ако не е, отиваш в затвора.

Толкова по-зле, всъщност, че провеждат Жътвата на площада — едно от малкото места в Окръг 12, които понякога са приятни. Площадът е заобиколен от магазини, а през пазарните дни, когато всеки може да предлага стоката си, особено ако времето е хубаво, настроението е направо празнично. Но днес, въпреки ярките знамена, окачени по сградите, витае мрачна атмосфера. Снимачните екипи с камерите, накацали като мишелови по покривите, само допълват ефекта.

Хората мълчаливо влизат един по един и се регистрират. Жътвата е добра възможност за Капитола да води сметка и за броя на населението. Децата на възраст между дванайсет и осемнайсет години се събират в преградени с въжета участъци и се нареждат по възраст: най-големите — отпред, малките, като Прим, по-назад. Близките им стоят край въжетата и се държат здраво за ръце. Но не липсват и такива, които нямат любим човек, чиято съдба е застрашена, или вече им е все едно. Те се разхождат из тълпата и събират залози за двете деца, чиито имена ще бъдат изтеглени. Може да се залага на каква възраст ще бъдат, дали ще са от Пласта или деца на търговци, дали ще издържат и няма да се разплачат. Повечето хора отказват да си имат

работа с мошениците, но много, много предпазливо. Същите тези лица са склонни да действат като доносници, а кой не е нарушавал закона? Мен всеки ден има основание да ме застрелят за браконьерство, но ме спасява апетитът на хората, чието задължение е да следят за това. Не всеки може да се похвали със същото.

Във всеки случай, двамата с Гейл сме съгласни, че ако трябва да избираме дали да умрем от глад или от куршум в главата, куршумът ще е много по-бърз.

Пристигат все повече хора и пространството става все по-тясно и клаустрофобично. Площадът е доста голям, но не достатъчно, за да побере наброяващото около осемдесет хиляди души население на Окръг 12. Закъснелите биват насочвани към близките улици, където могат да наблюдават събитието на екрани, тъй като то се излъчва на живо по телевизията в цялата страна.

Озовавам се сред група шестнайсетгодишни момчета и момичета от Пласта. Всички си разменяме кратки кимвания, после съсредоточаваме вниманието си върху временната сцена, издигната пред съда. На нея има три стола, подиум и две големи стъклени сфери, една за момчетата и една за момичетата. Взирам се в късчетата хартия в сферата с имената на момичетата. Върху двайсет от тях внимателно е изписано на ръка „Катнис Евърдийн“.

Бащата на Мадж, кметът Ъндърси, който е висок, оплешивяващ мъж, и Ефи Тринкет, придружителката на избраниците от Окръг 12, която току-що е пристигнала от Капитола със стряскащата си широка бяла усмивка, розовееща коса и яркозелен костюм, заемат два от трите стола. Прошепват си нещо един на друг и после разтревожено поглеждат към празния стол.

Точно когато градският часовник удря два, кметът се качва на подиума и започва да чете. Всяка година се повтаря едно и също. Той разказва за историята на Панем, страната, издигнала се от пепелищата на място, някога наречено Северна Америка. Изброява бедствията, бурите, пожарите, нахлуващите морета, погълнали толкова голяма част от сушата, жестоката война за малкото останали средства за препитание. В резултат се появила държавата Панем — с бляскавата си столица Капитол и тринайсетте окръга, която донесла мир и преуспяване на своите граждани. После настъпили Тъмните дни — бунтът на окръзите срещу Капитола. Дванайсет окръга били победени,

тринайсетият — изтрит от лицето на земята. С Договора на измяната влезли в сила нови закони, които да гарантират мира, а като ежегодно напомняне, че Тъмните дни не бива да се повторят никога вече, били въведени и Игрите на глада.

Правилата на Игрите на глада са прости. Като наказание за бунта, всеки от дванайсетте окръга трябва да предостави по едно момиче и едно момче, наречени трибути, като участници в игрите. Двайсет и четиримата трибути са затворени на огромна открита арена, където може да има всичко — от изгарящо гореща пустиня до замръзнала гола пустош. В продължение на няколко седмици състезателите трябва да се бият до смърт. Последният оцелял трибут става победител в Игрите.

Да взема децата от нашите окръзи, да ги заставя да се избиват взаимно, докато ние гледаме — това е начинът на управниците в Капитола да ни напомнят колко изцяло зависим от милостта им. Колко малък шанс имаме да оцелеем след още един бунт. Без значение с какви думи си служат, истинското послание е ясно: „Вижте как вземаме децата ви и ги принасяме в жертва, а вие не можете да направите нищо. Дори само пръст да повдигнете, ще ви унищожим до последния човек. Точно както стана в Окръг 13.“

За да направят преживяването както мъчително, така и унижително, в Капитола искат от нас да се отнасяме към Игрите на глада като към празненство — спортно събитие, което изправя всеки окръг срещу другите. Последният оцелял трибут получава лесен и безгрижен живот, когато се прибере у дома, а окръгът, от който идва, е обсипван с награди, в голямата си част състоящи се от храна. През цялата година столицата подарява на победилия окръг зърно и олио и дори деликатеси като захар, докато ние останалите се борим с глада.

— Това е време както за благодарност, така и за покаяние — напевно реди кметът.

След това прочита списъка с предишните победители от Окръг 12. За седемдесет и четири години сме имали точно двама. Само единият е още жив. Хеймич Абърнети, шкембест мъж на средна възраст, който точно в този момент се появява, подвиква нещо неразбираемо, излиза със залитане на сцената и се стоварва на третия стол. Пиян е. Много. Тълпата отвърща със символични аплодисменти,

но той е объркан и се опитва да сграбчи Ефи Тринкет в силна прегръдка, която тя едва успява да избегне.

Кметът изглежда притеснен. Тъй като всичко това се предава по телевизията, точно в момента Окръг 12 е за посмешище на цял Панем, и той го знае. Бързо се опитва да привлече вниманието обратно към Жътвата, като представя Ефи Тринкет.

Бодра и кипяща от енергия, както винаги, Ефи Тринкет изприпква до подиума и произнася дежурната си реплика:

— Честити Игри на глад! И нека шансовете да са *винаги* на ваша страна! — Розовата й коса сигурно е перука, защото след сблъсъка с Хеймич къдриците й са се изместили малко встрани. Известно време тя говори за това каква чест е да бъде там, макар на всички да им е известно, че просто копнее да я повишат и да я изпратят в по-хубав окръг, където има истински победители, а не пияници, които те излагат пред цялата страна.

През тълпата забелязвам Гейл, който отвърща на погледа ми с едва доловима усмивка. В сравнение с досегашните Жътви, сега поне се случва нещо забавно. Но внезапно ме обзема тревога за Гейл — в онази голяма сфера името му е пуснато четирийсет и два пъти и шансовете не са на негова страна. За разлика от много други момчета. А може би той си мисли същото за мен, защото лицето му става мрачно и отвърща поглед. Искане ми се да можех да му прошепна: „Но все пак там има хиляди листчета“.

Време е за тегленето на жребия. Ефи Тринкет казва, както винаги: „Първо дамите!“, и се насочва към стъклената сфера с имената на момичетата. Бръква вътре, заравя ръка дълбоко в сферата и измъква късче хартия. Тълпата дружно си поема дъх, после става толкова тихо, че игла да падне, ще се чуе, а на мен ми се повдига и отчаяно се надявам, че не съм аз, че не съм аз, че не съм аз.

Ефи Тринкет пак се връща на подиума, разгъва листчето и прочита името с ясен глас. И това не съм аз.

Примроуз Евърдийн е.

Веднъж, докато седях скрита сред клоните на едно дърво и чаках неподвижно да мине някакъв дивеч, задряхах и паднах от цели три метра височина, като се приземих по гръб. Струваше ми се, че ударът е изкарал целия въздух от белите ми дробове — лежах и се мъчех да вдишам, да издишам, да направя каквото и да е.

Точно така се чувствам сега — опитвам се да си спомня как да дишам, загубила съм способността да говоря и съм напълно зашеметена, а в главата ми се върти само това име. Някой стиска здраво ръката ми — някакво момче от Пласта — и за момент си помислям, че може би съм започнала да падам и той ме е задържал.

Сигурно има някаква грешка. Не е възможно това да е истина. Та Прим беше само едно листче, едно от хиляди! Вероятността да изтеглят нейното име беше толкова малка, че изобщо не се притеснявах за нея. Нима не бях направила всичко — аз вземах тесерите, а на нея никога не й позволих? Едно листче. Едно сред хиляди. Шансът беше изцяло на нейна страна. Но се оказа, че това няма значение.

Някъде отдалече чувам как тълпата мърмори недоволно, както винаги, когато изберат дванайсетгодишно дете, защото никой не смята това за честно. А после я виждам: със смъртнобледо лице, от което се е отдръпнала цялата кръв, с ръце, стиснати в юмруци край тялото, как върви с вдървени, ситни стъпки към сцената, как ме отминава — виждам също, че задният край на блузата ѝ се е измъкнал и виси навън над полата. Именно тази подробност, неприбраната в полата блуза, оформяща патешка опашка, ме кара да се опомня.

— Прим! — От гърлото ми се изтръгва сподавен вик и мускулите ми отново се раздвижват. — Прим! — Не се налага да си проправам път със сила през тълпата. Другите деца незабавно отстъпват и теренът пред мен е чист. Настигам Прим точно когато се готви да се изкачи по стъпалата. С едно широко движение на ръката я изтиквам зад гърба си.

— Явявам се като доброволец! — изричам задъхано. — Предлагам се доброволно като трибут!

На сцената настъпва известно объркване. Окръг 12 не е имал доброволец от десетилетия и протоколът вече е доста позабравен. Правилото гласи, че щом името на даден трибут бъде изтеглено от сферата, друго имащо право на участие момче, ако изтегленото име е на момче, или момиче, ако е име на момиче, може да излезе и да заеме мястото му. В някои окръзи, където спечелването на Жътвата е такава голяма чест, че хората изгарят от желание да рискуват живота си, процедурата около доброволците е сложна. Но в Окръг 12, където думата *трибут* е до голяма степен синоним на *труп*, доброволците са почти на изчезване.

— Прекрасно! — възкликва Ефи Тринкет. — Мисля обаче, че има една малка подробност — първо представяме победителя в Жътвата и след това питаме за доброволци, и ако не се намерят такива, тогава ние, хм... — тя не довършва, защото я обзема несигурност.

— Какво значение има? — казва кметът. Той ме гледа с болезнено изражение на лицето. Не ме познава истински, но като че ли смътно се сеца коя съм. Аз съм момичето, което носи ягодите. Момичето, с което понякога дъщеря му може би разговаря. Момичето, което преди пет години стоеше сгушено заедно с майка си и сестра си, докато той я удостояваше, нея, най-голямото дете, с почетен медал за храброст. Медал за баща ѝ, изпепелен от експлозия в мините. Дали си спомня? — Какво значение има? — повтаря той хрипливо. — Нека излезе напред.

Прим пици истерично зад гърба ми. Обвила е кльощавите си ръце около мен като менгеме.

— Не, Катнис! Не! Няма да отидеш!

— Пусни ме, Прим — казвам рязко, защото това ме разстройва, а не искам да плача. Когато излъчат по телевизията записа на Жътвата тази вечер, всички ще видят сълзите ми и ще бъда набелязана като лесна мишена. Слабачка. Няма да доставя на никого това удоволствие. — Пусни ме!

Усещам как някой я издърпва от гърба ми. Обръщам се и виждам, че Гейл е повдигнал Прим от земята и тя се мята диво в ръцете му.

— Качи се на сцената, Катнис — казва той с глас, който се мъчи да запази спокоен, а след това понася Прим нататък към майка ми. Придавам си твърдост и се качвам по стъпалата.

— Добре, браво! — възкликва възторжено Ефи Тринкет. — Това е духът на Игрите! — Доволна е, че най-после има окръг, в който става нещо интересно. — Как се казваш?

Преглъщам с усилие:

— Катнис Евърдийн — казвам.

— Залагам си копчетата, че това беше сестра ти. Не искаме тя да отмъкне цялата слава, нали? Хайде, всички! Да поздравим с бурни аплодисменти най-новия ни трибут! — пропява Ефи Тринкет.

За огромна чест на хората от Окръг 12 никой не ръкопляска. Дори онези, които държат листчета със залози, онези, на които обикновено не им пука. Може би защото ме познават от „Таласъма“ или са познавали баща ми, или са срещали Прим, която никой не може да не обикне. Така че вместо да приемам аплодисменти, стоя на сцената, без да помръдна, докато те участват в най-дръзката проява на протест, която успяват да демонстрират. Мълчание. Кое то казва: не сме съгласни. Не одобряваме. Всичко това е лошо.

После се случва нещо неочаквано. Поне аз не го очаквам, защото не мисля за Окръг 12 като за място, където ме обичат. Но е настъпила промяна, откакто излязох на сцената, за да заема мястото на Прим, и сега, изглежда, съм им станала скъпа. Отначало един човек, после втори, после почти всички в тълпата докосват устни с трите пръста на лявата ръка и ги протягат към мен. Това е стар и рядко използван жест, типичен за нашия окръг — понякога може да се види на погребение. Означава благодарност, означава възхищение, означава сбогуване с някой, когото обичаш.

Сега наистина има опасност да се разплача, но за щастие Хеймич избира точно този момент да прекоси със залитане сцената, за да ме поздрави.

— Погледнете я! Погледнете това момиче! — провиква се той, като мята ръка около раменете ми. Изненадващо силен е за такава развалина. — Харесвам я! — Дъхът му воня на алкохол и отдавна не се е къпал. — Много... — Известно време не може да се сети за думата. — Кураж! — заявява той тържествуващо. — Повече от вас! — той ме пуска и се запътва към предния край на сцената. — Повече от вас! — изкрещява той, като сочи право в една камера.

Дали се обръща към публиката или е толкова пиян, че е възможно наистина да се подиграва на Капитола? Никога няма да

разбера, защото точно когато отваря уста да продължи, Хеймич изведнъж пада от сцената и се стоварва на земята в безсъзнание.

Отвратителен е, но аз съм му благодарна. Тъй като всички камери са се съсредоточили с удоволствие върху него, имам точно достатъчно време да изпусна лекия, задавен звук, заседнал в гърлото ми, и да се овладее. Стискам ръце зад гърба си и се вирам в далечината. Виждам хълмовете, по които се изкачвах тази сутрин с Гейл. За миг с копнеж се сецам за нещо... за идеята да напуснем окръга... да живеем в гората... но знам, че бях права да не избягам. Защото кой друг би пожелал доброволно да заеме мястото на Прим?

Отнасят Хеймич на носилка, а Ефи Тринкет се опитва отново да задвижи нещата.

— Какъв вълнуващ ден! — чурулика тя и в същото време се опитва да оправи перуката си, която се е килнала силно надясно. — Но тепърва предстоят още вълнения! Време е да изберем нашия трибут сред момчетата! — Явно с надеждата да овладее усложнената ситуация с косата си, тя слага едната си ръка на главата, отправя се към сферата, в която са имената на момчетата, и грабва първото попаднало й листче. Връща се на подиума със светкавична бързина и още преди да имам време да си пожелая Гейл да е в безопасност, тя вече чете името: — Пийта Меларк!

Пийта Меларк!

О, не, мисля си аз. *Не и той*. Защото това име ми е известно, макар никога да не съм говорила директно с притежателя му. Пийта Меларк.

Не, днес шансовете не са на моя страна.

Гледам го как тръгва към сцената. Среден ръст, яко телосложение, пепеливо руса коса, която се спуска на вълни по челото му. Шокът от момента проличава върху лицето му, вижда се как се мъчи да запази спокойствие, да не показва никакви емоции, но в сините му очи се чете тревогата, която толкова често съм виждала в пляката. И все пак той се качва с твърда стъпка на сцената и заема мястото си.

Ефи Тринкет пита дали има доброволци, но никой не излиза напред. Знам, че той има двама по-големи братя, виждала съм ги в пекарницата, но единият вероятно вече е твърде голям да се яви като доброволец, а другият не иска. Това е нормална ситуация. За повечето

хора в деня на Жътвата семейната преданост стига само дотам. Моята постъпка е крайно необикновена.

Кметът започва да чете дългия, скучен Договор на измяната, както прави всяка година в този момент — задължително е, — но аз не чувам нито дума.

Защо точно той?, мисля си. После почвам да се самоубеждавам, че това няма значение. Двамата с Пийта Меларк не сме приятели. Дори не сме съседи. Не разговаряме. Единственото ни истинско общуване се случи преди години. Той сигурно е забравил. Аз обаче не съм и знам, че никога няма да го забравя...

Беше през най-лошия период. Баща ми беше загинал при инцидента в мината три месеца преди това, през един незапомнено студен януари. Бях излязла от вцепенението след загубата му и сега болката ме връхлиташе изневиделица, при което се превивах на две, а тялото ми се разтърсваше от ридания. *Къде си?*, крещях мислено. *Къде отиде?* Разбира се, никога нямаше отговор.

От окръга ни бяха дали малка сума пари като обезщетение за смъртта му, колкото да ни стигнат за един месец траур, като се очакваше, че през това време майка ми ще си намери работа. Само че тя не си намери. Не правеше нищо друго, освен да седи подпряна с възглавници на един стол или, по-често, сгушена под одеялата на леглото си, с очи, приковани върху някаква точка в далечината. От време на време се размърдваше и ставаше, сякаш подтиква на от някаква неотложна цел, само за да рухне отново, мълчалива и неподвижна. Изглежда, че никакви молби от страна на Прим не й действаха.

Бях ужасена. Сега предполагам, че майка ми е била затворена в някакъв тъмен, печален свят, но по онова време знаех единствено, че съм загубила не само баща си, но и нея. На единайсет години, докато Прим беше едва на седем, поех ролята на глава на семейството. Нямах избор. Купувах храна от пазара, приготвях я възможно най-добре и постоянно се мъчех да поддържам Прим и самата себе си в добър вид. Защото ако се беше разбрало, че майка ми вече не може да се грижи за нас, окръгът щеше да ни вземе от нея и да ни настани в общинския дом. Виждах я в училище децата от този дом. Тъгата, следите от гневни ръце по лицата им, безнадеждността, от която раменете им се бяха прегърбили — никога не бих могла да позволя това да се случи на

Прим. Сладката, мъничка Прим, която плачеше, когато аз плачех, преди дори да е разбрала причината; която сресваше и сплиташе косата на майка ми, преди да тръгнем за училище; която все още лъскаше огледалото за бръснене на баща ми всяка вечер, защото той мразеше слоя въглищен прах, който се стелеше върху всичко на Пласта. Общинският дом щеше да я смачка като дървеница. Затова пазах тежкото ни положение в тайна.

Но парите свършиха и ние бавно умирахме от гладна смърт. Няма друг начин да го кажа. Непрекъснато си повтарях, че ако мога да издържа до май, само до осми май, ще навърша дванайсет и ще мога да получавам тесери срещу подпис и да се сдобивам със скъпоценното зърно и олио за изхранването ни. Само че оставаха още няколко седмици. Дотогава като нищо можехме вече да сме мъртви.

Гладната смърт не е необичайна съдба в Окръг 12. Кой ли не е виждал жертвите? Възрастни хора, които не могат да работят. Деца от някое семейство с твърде много гърла за изхранване. Пострадали в мините. Залитащи по улиците. И някой ден се натъкваш на тях, подпрени неподвижно на някоя стена или паднали в Ливадата, чуваш воплите от някоя къща, а после миротворците пристигат да приберат трупа. Гладуването никога не е официалната причина за смъртта. Причината е грип, или измръзване, или пневмония. Но това не заблуждава никого.

В онзи следобед, когато се сблъсках с Пийта Меларк, дъждът валеше на безжалостни леденостудени струи. Бях ходила в града, за да се опитам да разменя няколко овехтели бебешки дрешки на Прим на свободния пазар, но нямаше купувачи. Макар няколко пъти да бях ходила в „Таласъма“ с баща ми, бях прекалено уплашена и не посмях да вляза в това пълно с груби и недодялани мъже място сама. Дъждът се беше просмукал през ловното яке на баща ми и бях премръзнала до кости. От три дни не бяхме слагали в уста нищо друго освен няколко стари изсушени ментови листенца, които намерих на дъното на шкафа и сварих във вода. Когато пазарът затвори, вече треперех толкова силно, че изпуснах вързоп с бебешките дрешки в една кална локва. Не го вдигнах от страх, че ще падна и няма да мога да се изправа отново на крака. А и никой не искаше тези дрехи.

Не можех да се прибера вкъщи. Защото вкъщи беше майка ми с безжизнени очи и сестричката ми с хлътнали бузи и напукани устни.

Не можех да вляза в онази стая с пушливия огън от влажните клони, които бях събрала от края на гората, след като въглицата свършиха, с празни ръце и без никаква надежда.

Когато дойдох на себе си, вървах с препъване по кална уличка зад магазините, които обслужват най-заможните граждани. Търговците живеят над магазините си, така че на практика се намирах в задните им дворове. Спомням си очертанията на градинските лехи, все още незасадени за пролетта, една-две кози в кошара, едно мокро до кости, завързано за стълб куче, свило се примирено в боклука.

В Окръг 12 всички форми на кражба са забранени. Наказват се със смърт. Мина ми през ума обаче, че може да има нещо в кофите за смет, а те бяха лесна плячка. Може би някой кокал в кофата за боклук на месаря или изгнили зеленчуци в тази на бакалина, нещо, което единствено семейството ми беше достатъчно отчаяно да изяде. За нещастие, кофите току-що бяха изпразнени.

Когато минах покрай хлебарницата, мирисът на пресен хляб беше толкова неустоим, че ми се зави свят. Пещите бяха отзад, а от отворената врата на кухнята се разливаше златна светлина. Стоях хипнотизирана от топлината и приятната миризма, докато се намеси дъждът, който прокара леденостудените си пръсти надолу по гърба ми и ме принуди да се върна към действителността. Повдигнах капака на кофата за смет на хлебаря и открих, че е напълно, отчайващо празна.

Внезапно някой се развика — вдигнах поглед и видях жената на хлебаря. Крещеше ми да се махам, заплашваше ме, че ще повика миротворците и се оплакваше колко ѝ е втръснало тези зверчета от Пласта да ровят из боклука ѝ. Думите бяха груби, а аз нямаше с какво да се оправдая. Внимателно сложих капака на мястото му и се обърнах да си вървя, когато го забелязах — момче с руса коса, което надничаше зад гърба на майка си. Бях го виждала в училище. Беше в моя клас, но не му знаех името. Движеше се в компанията на децата от града, така че откъде можех да знам? Майка му се прибра в пекарницата, като продължаваше да мърмори, но той сигурно беше останал да ме наблюдава, докато минах зад кочината на прасето им и се облегнах на едно старо ябълково дърво. Най-после наистина бях осъзнала, че нямам нищо, което да занеса у дома. Коленете ми се подкосиха и се свлякох надолу по ствола на ябълковото дърво чак до корените му. Това беше прекалено. Беше ми много лошо, бях много слаба и

уморена, о, толкова уморена. *Нека да повикат миротворците и да ни отведат в общинския дом, помислих си. Или, още по-добре, нека да умра още тук в дъжда.*

В хлебарницата се чу врява, жената отново се разкрещя, последва звук от удар и смътно се запитах какво ли става. Чух как някой шляпа през калта към мен и си помислих: *Това е тя. Идва да ме изгони с тояга.* Но не беше тя. Беше момчето. В ръцете си носеше два големи самуна хляб, които сигурно бяха паднали в огъня, защото кората им беше прегоряла до черно.

Майка му крещеше:

— Защо не ги дадеш на прасето, глупаво същество такова! Никой свестен човек няма да купи прегорял хляб!

Той започна да къса големи парчета от прегорените части и да ги хвърля в хранилката. В този момент звънчето на предната врата на пекарницата дрънна и майката изчезна да обслужи някакъв клиент.

Момчето нито веднъж не погледна към мен, но аз го наблюдавах. Заради хляба, заради червения белег, който се открояваше на скулата му. С какво ли го беше ударила? Родителите ни никога не ни биеха. Не можех дори да си го представя. Момчето погледна назад към пекарницата, сякаш за да се увери, че хоризонтът е чист, после насочи вниманието си пак към прасето и в същото време хвърли единия хляб към мен. После хвърли и втория, зашляпа обратно към пекарницата и затвори здраво кухненската врата зад гърба си.

Взирах се невярващо в самуните. Бяха си съвсем добри, всъщност идеални, с изключение на прегорените места. Наистина ли искаше да ми ги даде? Сигурно. Защото те бяха там, в краката ми. Преди някой да успее да стане свидетел на случилото се, пъхнах хлябовете под ризата, загърнах се плътно с ловджийското яке и бързо се отдалечих. Топлината на хляба изгаряше кожата ми, но го стиснах още по-силно, сякаш се вкопчвах в самия живот.

Когато стигнах вкъщи, хлябовете вече бяха поизстинали, но отвътре бяха още топли. Оставих ги на масата и Прим веднага посегна да си откъсне едно парче, но аз я помолих да седне, с мъка накарах майка ми да дойде при нас на масата и налях топъл чай. Изстъргах чернилката и нарязвах хляба на филии. Изядохме цял хляб, филия по филия. Беше хубав вкусен хляб, с пълнеж от стафиди и ядки.

Сложих дрехите си да съхнат до огъня, добрах се до леглото и потънах в сън без сънища. Едва на другата сутрин ми хрумна, че момчето може да е изгорило хляба нарочно. Може би беше изпуснало хляба в пещта, въпреки че е съзнавало, че ще си навлече наказание, а после ми ги беше донесло. Но прогоних тази мисъл. Сигурно е било случайност. Защо би го сторил? Та той дори не ме познаваше. И все пак, дори само това, че ми хвърли хляба, беше огромна добрина, и ако го хванеха, със сигурност щяха да го набият. Не можех да си обясня действията му.

Закусихме с филии хляб и тръгнахме за училище. Сякаш пролетта бе настъпила през нощта. Топъл сладък въздух. Пухкави облаци. В училище минах покрай момчето в коридора: бузата му беше подпухнала, а окото му — посиняло. Беше с приятелите си и не показва с нищо, че ме е познал. Но когато същия следобед взех Прим и се отправих към къщи, забелязах, че ме гледа от другата страна на училищния двор. Очите ни се срещнаха само за секунда, после той извърна глава. Смутена, сведох поглед и тогава го видях. Първото глухарче за годината. В ума ми се пробуди спомен. Спомних си за часовете, прекарани с баща ми в гората, и разбрах как ще оцелеем.

И до ден-дневен съм сигурна, че има някаква връзка между това момче, Пийта Меларк, хляба, който ми даде надежда, и глухарчето, което ми напомни, че не съм обречена. И неведнъж се обръщах в училищния коридор и го улавях, че ме гледа, и после бързо отвърща поглед. Усещам, че му дължа нещо, а мразя да дължа нещо на някого. Може би ако в подходящ момент му бях благодарила, сега нямаше да се разкъсвам от противоречия. Неведнъж си мислех за това, но сякаш никога не се появи подходяща възможност. И вече никога нямаше да се появи. Защото ще ни изпратят на арената, за да се бием до смърт. По какъв начин бих могла да изразя благодарността си към него там? Едва ли ще прозвучи искрено, ако в същото време се мъча да му прережа гърлото.

Кметът приключва с мрачния Договор за измяната и прави знак на двама ни с Пийта да си стиснем ръцете. Неговите са твърди и топли като онези хлябове. Пийта ме поглежда право в очите и стиска ръката ми така, сякаш иска да ми вдъхне кураж. Може би е просто нервен спазъм.

Обръщаме се, за да застанем с лице към множеството, докато звучи химнът на Панем.

Е, хубаво, мисля си аз. Ще бъдем двайсет и четири души. Има голяма вероятност някой друг да го убие преди мен.

Разбира се, напоследък на вероятностите не може много да се разчита.

В мига, в който химнът свършва, ни задържат. Нямам предвид, че ни слагат белезници или нещо подобно, но една група миротворци ни отвежда към входната врата на Сградата на справедливостта. Може би в миналото трибути са правили опити за бягство. Аз обаче никога не съм виждала това да се случва.

Влизаме, вкарват ме в една стая и ме оставят сама. Никога не съм попадала в толкова луксозно място — има дебели, плътни килими, кадифено канапе и кресла. Разпознавам кадифето, защото майка ми има рокля с яка от такъв плат. Сядам на канапето, не мога да се сдържа и няколко пъти прокарвам пръсти по тъканта. Действа ми успокоително, докато се мъча да се подготвя за следващия един час. Времето, отпуснато на трибутите, за да се сбогуват с близките си. Не мога да си позволя да се разстроя, да изляза от тази стая с подпухнали очи и зачервен нос. Няма такъв вариант. На гарата ще има още камери.

Първи идват сестра ми и майка ми. Протягам ръце към Прим и тя се покатерва на скута ми, обвива ръце около врата ми и притиска глава към рамото ми, точно както правеше, когато беше още невръстно, едва проходило дете. Майка ми сяда до мен и ни прегръща. В продължение на няколко минути не говорим нищо. После започвам да им изреждам всички неща, които не трябва да забравят да правят сега, когато няма да съм там, за да ги правя вместо тях.

Прим не бива да взема никакви тесери. Ако са внимателни, могат да преживяват от продажбата на козето мляко и сиренето на Прим или от малката аптека, която сега майка ми държи, за да помага на хората от Пласта. Гейл ще ѝ носи билките, които тя не може да отглежда сама, но трябва да му ги описва много подробно, защото той не ги познава така добре, както аз. Освен това той ще им носи дивеч — двамата се договорихме за това преди около година — и вероятно няма да иска нищо в замяна, но е добре да му се отблагодаряват, като му дават нещо, например прясно мляко или лекарства.

Няма смисъл да уговарям Прим да се учи да ловува. Няколко пъти се мъчих да я науча и беше истинска катастрофа. Гората я

ужасяваше, а всеки път, когато застрелвах нещо, тя се разплакваше и започваше да ме убеждава, че може би ще успеем да спасим животното, ако го занесем вкъщи достатъчно бързо. С козата обаче се справя добре, ето защо се съсредоточавам върху това.

Когато свършвам с указанията за горивото, размяната на продукти и ходенето на училище, се обръщам към майка ми и хващам здраво ръката ѝ.

— Чуй ме. Слушаш ли ме? — Тя кимва, разтревожена от настойчивостта ми. Сигурно знае какво ще последва. — Не можеш да се оттеглиш отново — казвам аз.

Майка ми свежда очи към пода.

— Знам. Няма. Не можех да се преборя със себе си...

— Е, този път трябва да се пребориш. Не можеш да се затвориш и да оставиш Прим сама. Сега мен ме няма, за да поддържам двете ви живи. Няма значение какво се случва. Какво виждаш на екрана. Трябва да ми обещаеш, че ще се пребориш с това! — Усещам, че крещя. В гласа ми се съдържа целият гняв, целият страх, който изпитах, когато ни изостави.

Тя издърпва ръка от хватката ми и този път самата тя изпада в гняв:

— Бях болна. Можех да се излекувам, ако имах лекарството, което имам сега.

Тази история за боледуването ѝ може и да е вярна. Оттогава съм я виждала да връща към живота хора, парализирани от скръб. Може би това наистина е болест, но болест, която не можем да си позволим.

— Тогава взимай лекарството. И се грижи за нея! — казвам аз.

— С мен всичко ще е наред, Катнис — обажда се Прим, като обгръща здраво лицето ми в двете си ръце. — Но ти също трябва да внимаваш. Ти си толкова бърза и смела. Може би можеш да победиш.

Не мога да победя. Прим сигурно знае това в сърцето си. Състезанието ще бъде далеч над моите възможности. Деца от по-заможни окръзи, където победата е огромна чест, които цял живот са били обучавани за това. Момчета, които са два, три пъти по-едри от мен. Момичета, които знаят двайсет различни начина да те убият с нож. О, ще има и хора като мен. Хора, които ще бъдат отстранени, изтръгнати като плевели, преди да започне истинското забавление.

— Може би — отвърщам, защото едва ли мога да кажа на майка си да продължи да се бори, ако самата аз вече съм се предала. Освен това, не е в природата ми да се предавам без борба, дори когато трудностите изглеждат непреодолими. — Тогава ще станем богати като Хеймич.

— Не ме интересува дали ще станем богати. Искam само да се върнеш вкъщи. Ще опиташ, нали? Наистина ще опиташ, с всички сили? — пита Прим.

— Наистина ще опитам с всички сили. Кълна се — казвам аз. И знам, че заради Прим ще трябва да го направя.

А после на вратата се появява миротворецът, дава ни знак, че времето е изтекло, всички се прегръщаме помежду си толкова силно, че ни заболява, и аз казвам само: „Обичам ви. Обичам ви и двете“. А те казват същото в отговор, после миротворецът им нарежда да излязат и вратата се затваря. Заравям глава в една от кадифените възглавници, сякаш така мога да се скрия от всичко.

Някой друг влиза в стаята и когато вдигам очи, с изненада виждам, че това е хлебарят, бащата на Пийта Меларк. Не мога да повярвам, че е дошъл да ме посети. В края на краищата, скоро ще се опитвам да убия сина му. Но ние се познаваме бегло, а той познава Прим дори още по-добре. Когато продава сиренето си в „Таласъма“, тя отделя две парчета за него, а в замяна той ѝ дава доста щедро количество хляб. Винаги изчакваме да разменим продуктите, когато онази вещица, жена му, не е наблизо, защото тогава той е много помил. Сигурна съм, че той никога не би ударил сина си така, както направи тя заради прегорелия хляб. Но защо е дошъл да ме види?

Хлебарят сяда неловко на ръба на едно от плюшените кресла. Той е едър, широкоплещест мъж с белези от изгаряния от годините, прекарани край пещта. Сигурно току-що се е сбогувал със сина си.

Той измъква увит в бяла хартия пакет от джоба на якето си и ми го подава. Отварям го и виждам, че ми е донесъл сладки. Те са лукс, какъвто никога не можем да си позволим.

— Благодаря — казвам. Хлебарят не е особено приказлив дори и в най-добрите моменти, а днес изобщо няма думи. — Тази сутрин хапнах малко от вашия хляб. Приятелят ми Гейл ви е дал за него една катерица. — Той кимва, сякаш помни катерицата. — Не е най-добрата

ви размяна — казвам. Той свива рамене, сякаш това изобщо няма значение.

После не се сещам за нищо друго, затова седим мълчаливо, докато един миротворец го повиква. Той се изправя и кашля, за да прочисти гърлото си:

— Ще наглеждам момиченцето. Ще имам грижата да се храни.

Усещам как при думите му напрежението в гърдите ми отслабва. Хората се разбират и сключват сделки с мен, но искрено обичат Прим. Може би ще има достатъчно обич, за да я опази жива.

Следващият ми гост също е неочакван. Мадж идва право при мен. Не се държи сантиментално или уклончиво: вместо това в тона ѝ има настойчивост, която ме изненадва:

— Позволяват да вземеш със себе си на арената едно нещо от окръга си. Нещо, което да ти напомня за дома. Ще носиш ли това? — Тя ми подава кръглата златна брошка, която беше забодена на роклята ѝ по-рано. Не ѝ бях обърнала особено внимание преди, но сега виждам, че е малка птица в полет.

— Твоята брошка? — казвам аз. Носенето на отличителен знак от родния ми окръг е кажи-речи последното нещо, за което си мисля.

— Ето, ще я закача на роклята ти. Може ли? — Без да чака отговор, Мадж просто се навежда към мен и закрепва брошката върху роклята ми. — Обещавааш ли, че ще я носиш на арената, Катнис? — пита тя. — Обещавааш ли?

— Да — казвам. Сладки. Брошка. Днес получавам какви ли не подаръци. Мадж ми дава още един. Целувка по бузата. После изчезва и оставам с мисълта, че може би Мадж наистина ми е била приятелка през цялото време.

Най-сетне идва Гейл и може би между нас няма любовна връзка, но когато той разтваря обятия, без колебание се хвърлям в тях. Познавам тялото му — начинът, по който се движи, мирисът на дим от дърва; дори звукът от биенето на сърцето му ми е познат от тихите мигове по време на лов, — но това е първият път, в който наистина го чувствам, стройно и с твърди мускули, притиснато към мен.

— Слушай — казва той. — Сигурно ще е доста лесно да намериш нож, но трябва да си намериш лък. Това е най-добрият ти шанс.

— Не винаги дават лъкове — казвам аз и се сещам за годината, когато имаше само ужасни боздугани с железни шипове, с които трибутите трябваше да се налагат помежду си до смърт.

— Тогава си направи — казва Гейл. — Дори един немного здрав лък е по-добър от никакъв.

Опитвала съм се да изработвам същите лъкове като баща си без особен успех. Не е толкова лесно. Понякога дори и на него му се налагаше да бракува собствените си произведения.

— Не знам дали изобщо ще има дървета — казвам. В една от предишните години захвърлиха всички в някаква местност, където нямаше нищо друго освен скали, пясък и оскъдни храсти. Особено мразех тази година. Много състезатели бяха ухапани от отровни змии или полудяха от жажда.

— Почти винаги има дървета — каза Гейл. — След онази година, когато половината измряха от студ. Това не е особено забавно.

Вярно е. В едно издание на Игрите на глада гледахме как играчите всяка нощ замръзват до смърт. Почти не се виждаха, защото просто се бяха свили на кълбо и нямаха дърва за огън или факли, нямаха нищо. В Капитола сметнаха всичко това за много потискащо и решиха, че намалява интереса и тръпката — прекалено тиха, безкръвна смърт. Оттогава обикновено има дърва за палене на огън.

— Да, най-често има — казвам.

— Катнис, това е един най-обикновен лов. Не познавам по-добър ловец от теб — казва Гейл.

— Не е най-обикновен лов. Те са въоръжени. Те мислят — казвам аз.

— Ти също. И имаш повече опит. Истински опит — казва той. — Знаеш как да убиваш.

— Не и хора — казвам.

— Толкова ли е различно всъщност? — мрачно пита Гейл.

Ужасното е, че ако мога да забравя, че са хора, изобщо няма да бъде различно.

Миротворците се връщат твърде скоро и Гейл моли за още време, но те посягат да го отвеждат и аз започвам да се паникьосвам.

— Не ги оставяй да гладуват! — извиквам, вкопчена в ръката му.

— Няма! Знаеш, че няма! Катнис, помни, че аз... — казва той, но те грубо ни разделят, затръшват вратата и никога няма да разбере какво

искаше да помня.

Пътят с кола от Сградата на справедливостта до гарата е кратък. Никога не съм се возила с кола. Дори в каруци рядко съм се качвала. На Пласта се придвижваме пеш.

Права бях да не се разплача. На гарата гъмжи от репортери и камерите им, които приличат на гигантски насекоми, са насочени право в мен. Аз обаче отдавна съм се тренирала да изтривам от лицето си всякакви емоции, постигам го и сега. Зървам за миг лицето си върху телевизионния екран на стената, който излъчва на живо пристигането ми, и изпитвам благодарност, че изглеждам почти отегчена.

Пийта Меларк, от друга страна, очевидно е плакал и, интересно, изглежда, че не се опитва да го прикрие. Веднага почвам да се чудя дали това ще бъде стратегията му в игрите. Да си придава вид на слаб и уплашен, да убеди другите трибути, че изобщо не е сериозен конкурент, а после изведнъж да се впусне решително в битка. Това свърши много добра работа на едно момиче, Джоана Мейсън от Окръг 7, преди няколко години. Тя имаше вид на такава хленчеща, малодушна глупачка, че никой не се и сещаше за нея, докато не останаха само шепа състезатели. Оказа се, че умее да убива яростно. Изигра всичко доста хитро. Но такава стратегия изглежда странна за Пийта Меларк, защото той е син на хлебар. Всичките тези години на достатъчно хранене и вдигане на тави с хляб са го направили широкоплещест и силен. Доста плач ще е нужен да убеди някого да погледне на него с пренебрежение.

Налага се да останем няколко минути на вратата на влака, докато камерите жадно запечатват образите ни, после ни пускат вътре и вратите милостиво се затварят зад нас. Влакът потегля веднага.

От скоростта отначало ми секва дъхът. Разбира се, никога не съм се качвала на влак, тъй като пътуването между окръзите е забранено, освен с официално разрешена цел. За нас такава цел е предимно транспортът на въглища. Но това не е обикновен товарен влак за въглища. Това е един от високоскоростните модели на Капитола, които се движат средно с 350 километра в час. Пътуването ни до столицата ще трае по-малко от ден.

В училище ни казват, че столицата, Капитолът, е построена на място, което някога се наричало Скалистите планини. Окръг 12 се намира в област, известна като Апалачите. Още преди сто години тук

добивали въглища в мините. И точно поради тази причина нашите миньори трябва да копаят толкова надълбоко.

По някакъв начин, в училище всичко в крайна сметка опира отново до въглищата. Освен елементарното четене и математика, по-голямата част от обучението ни е свързана с въглищата. С изключение на урока по история на Панем веднъж в седмицата. Той се състои главно от безкрайни дрънканици за това колко много дължим на Капитола. Знам, че сигурно има още неща около истинската история за случилото се по време на бунта, които не ни казват. Но не се замислям много за това. Каквато и да е истината, не виждам как ще ми помогне да сложа храна на масата.

Влакът, предназначен за трибутите, е дори още по-люксов от стаята в Сградата на справедливостта. Дават на всеки от нас собствен апартамент, който си има спалня, място за обличане и отделна лична баня с топла и студена течаща вода. Вкъщи нямаме топла вода, освен ако не си я стоплим сами.

Гардеробът е пълен с хубави дрехи, а Ефи Тринкет ми казва да правя каквото искам, да обличам каквото искам, всичко е на мое разположение. Само да съм готова за вечеря след един час. Изхлузвам синята рокля на майка ми и си вземам горещ душ. Никога преди не съм вземала душ. Все едно стоя под летен дъжд, само че е по-топло. Обличам се в тъмнозелена риза и панталони.

В последната минута си спомням малката златна брошка на Мадж. За пръв път я оглеждам хубаво. Малка златна птица, затворена в пръстен. Птицата е прикрепена към пръстена само с връхчетата на крилата си. Изведнъж я разпознавам. Сойка-присмехулка.

Те са странни птици и в известен смисъл плесница в лицето на Капитола. По време на бунта, в Капитола създали поредица генетично изменени животни като оръжия. Наричат ги *мутони*, или понякога *мутове* за по-кратко. Едното е специална птица, наречена сойка-бъбрица, която има способността да запаметява и повтаря цели човешки разговори. Те са птици от рода на пощенските гълъби, изключително от мъжки пол, които лесно намират обратния път, и ги пусkali в области, където се знае, че се укриват врагове на Капитола. Птиците запомнят казаното, връщат се в центъра и там записват всичко. Минало известно време, докато хората от окръзите осъзнаят какво се случва, как се предават частните разговори. После, разбира се,

бунтовниците започнали да захранват Капитола с безкрайни лъжи и шегата се обърнала срещу него. Затова закрили центровете, а птиците оставили да измрат в пустошта.

Само че те не измрели. Вместо това сойките-бъбрици се съешили с мъжки присмехулници и създали съвсем нов вид, който може да повтаря както птичите песни, така и човешките мелодии. Бяха изгубили способността да предават думи, но все още можеха да имитират най-различни човешки звуци — от детско гукане до дълбок мъжки глас. И можеха да повтарят песни. Не само няколко тона, а цели песни с многобройни куплети, ако имаш търпението да ги изпееш и гласът ти им хареса.

Баща ми особено обичаше сойките-присмехулки. Когато ходехме на лов, той им подсвиркваше или пееше сложни песни и след учтива пауза те винаги пропяваха в отговор. Не към всеки се отнасят с такова уважение. Но винаги, когато баща ми пееше, всички птици в района замлъкваха и слушаха. Гласът му беше толкова красив, висок и ясен и така пълен с живот, че те избиваше едновременно на смях и на плач. Престанах да се упражнявам, след като той си отиде. И все пак, в тази птица има нещо успокояващо. Сякаш нося със себе си частица от баща ми, която ме закриля. Закопчавам брошката върху ризата си. На фона на тъмнозеления плат почти мога да си представя как сойката-присмехулка лети сред дърветата.

Ефи Тринкет идва да ме вземе за вечеря. Следвам я през тесния, люлеещ се коридор до трапезария с излъскани, покрити с ламперия стени. Има маса, всички съдове по която са силно чупливи. Пийта Меларк седи и ни чака: столът до него е празен.

— Къде е Хеймич? — пита бодро Ефи Тринкет.

— Когато го видях за последен път, каза, че ще си подремне — отговаря Пийта.

— Е, денят беше изтощителен — кима Ефи Тринкет. Мисля, че изпитва облекчение от отсъствието на Хеймич, и кой може да я вини?

Вечерята пристига на отделни блюда. Гъста супа от моркови, зелена салата, агнешки котлети и картофено пюре, сирене и плодове, шоколадова торта. През цялото време, докато се храним, Ефи Тринкет непрекъснато ни напомня да си оставим място, защото ще има още ядене. Но аз се тъпча, защото никога не съм виждала такава храна, толкова изобилна и толкова вкусна, и защото вероятно най-доброто,

което мога да направя между настоящия момент и Игрите, е да кача някой и друг килограм.

— Вие двамата поне имате прилични обноси — казва Ефи, докато приключваме с основното ястие. — Миналата година участниците ядяха всичко с ръце като двама диваци. Направо ми развалиха апетита.

Двамата участници миналата година бяха две деца от Пласта, които никога, през нито един ден от живота си, не бяха имали достатъчно храна. А когато са им я дали, маниерите на хранене със сигурност са били последното нещо, което ги е вълнувало. Пийта е син на хлебар. Майка ми ни научи да се храним прилично, така че, да, умея да си служа с нож и вилица. Но от коментара на Ефи Тринкет ми става толкова неприятно, че нарочно се заемам да изям останалата част от вечерята си с пръсти. После избърсвам ръце в покривката. Тя силно цупи устни.

Вечерята приключва, а аз се мъча да задържа храната в стомаха си. Виждам, че Пийта също е леко позеленял. Стомасите и на двама ни не са привикнали към толкова много ядене. Но щом мога да задържа в стомаха си буламача от мише месо, свински вътрешности и дървесна кора — зимен специалитет, сега съм твърдо решена да задържа и тази вечеря.

Отиваме в друго купе, за да гледаме обобщаващото предаване за Жътвите в цял Панем. Опитват се да ги разпределят през целия ден, така че човек да може наистина да проследи всичко на живо, но всъщност това е възможно само за хората в Капитола, тъй като на никой от самите тях не му се налага да присъства на Жътвата.

Виждаме Жътвата в другите окръзи, един по един, как извикват имената, как доброволците излизат напред, или, по-често, как такова нещо не се случва. Оглеждаме изпитателно лицата на децата, които ще бъдат наши съперници. В ума ми се запечатват няколко. Чудовищно едро момче, което се хвърля напред, за да излезе като доброволец, от Окръг 2. Момиче със заострено като лисича муцуна лукаво лице, с блестяща червена коса, от Окръг 5. Куцо момче от Окръг 10. И дванайсетгодишно момиче от Окръг 11, което започвам по-добре от всички. Има тъмнокафява кожа и тъмни очи, но като се изключи това, много прилича на Прим по ръст и поведение. Само че когато се качва на сцената и питат за доброволци, единственото, което се чува, е

свистенето на вятъра през стените на порутените постройки около нея. Никой не проявява готовност да заеме мястото ѝ.

Накрая показват Окръг 12. Показват как извикват името на Прим, как аз изтичвам напред, за да заема доброволно мястото ѝ. Невъзможно е да не се долови отчаянието в гласа ми, докато изблъсквам Прим зад гърба си, сякаш се страхувам, че никой няма да чуе и ще я отведат. Но, разбира се, чуват. Виждам как Гейл я издърпва от мен и как аз се качвам на сцената. Коментаторите не са сигурни какво да кажат за отказа на тълпата да аплодира, за мълчаливия поздрав. Един отбелязва, че Окръг 12 винаги е бил малко мудар, но че местните обичаи понякога са очарователни. Сякаш като по даден знак, Хеймич пада от сцената и те надават комичен стон. Изтеглено е името на Пийта и той тихо заема мястото си. Ръкуваме се. Отново пускат химна и предаването свършва.

Ефи Тринкет е раздразнена заради състоянието на перуката си:

— Вашият ментор има още много да учи за това как се прави презентация. И как да се държи, когато го дават по телевизията.

Неочаквано Пийта се разсмява:

— Беше пиян — казва той. — Всяка година е пиян.

— Всеки ден — добавям аз. Не мога да се сдържа да не пусна леко злорада усмивка. Според Ефи Тринкет Хеймич просто има леко недодялани обноски, които могат да се поправят с някои съвети от нейна страна.

— Да — изсъсква Ефи Тринкет. — Много странно, че вие двамата намирате това за забавно. Известно ви е, че в тези Игри вашият ментор е спасителната ви връзка със света. Той е този, който ви съветва, който ви урежда спонсори и определя какви подаръци да ви бъдат изпратени. От Хеймич като нищо може да зависи дали ще живеете, или ще умрете!

Точно в този момент Хеймич влиза със залитане в купето.

— Пропуснах ли вечерята? — пита той завалено, като слива думите. После повръща обилно върху скъпия килим и пада в мръсотията.

— Е, продължавайте да си се смееете на воля! — заявява Ефи Тринкет. Тя подскача на заострените си обувки, заобикаля локвата с повръщано и ни напуска.

В продължение на няколко мига двамата с Пийта гледаме как нашият ментор се опитва да се надигне и да се измъкне от хлъзгавия противен бълвоч, излял се от стомаха му. От вонята на повръщано и неразреден алкохол и аз едва не повръщам вечерята си. Споглеждаме се. Очевидно Хеймич не е стока, но Ефи Тринкет е права за едно: излезем ли на арената, той е всичко, което имаме. Сякаш сме се разбрали без думи, с Пийта заставаме от двете страни на Хеймич, хващаме го и му помагаме да се изправи на крака.

— Спънах ли се? — пита Хеймич. — Мирише лошо. — Той избърсва носа си с ръка и изцапва лицето си с повръщано.

— Нека да ви отведем обратно в стаята ви — казва Пийта. — Да ви поизчистим.

Водим или по-скоро влачим Хеймич до купето му. Тъй като не може да става и дума просто да го положим върху бродираната покривка на леглото, ние го замъкваме във ваната и пускаме душа върху него. Той почти нищо не усеща.

— Всичко е наред — казва Пийта. — Оттук ще го поема аз.

Не мога да не изпитам малко благодарност, тъй като последното, което искам да правя, е да разсъблека Хеймич, да измия повръщаното от космите на гърдите му и да го завия в леглото. Може би Пийта се опитва да му направи добро впечатление, да бъде негов фаворит, след като започнат Игрите. Но ако се съди по сегашното му състояние, утре Хеймич едва ли ще има някакъв спомен.

— Добре — казвам. — Мога да изпратя някой от хората на Капитола да ти помогне. Във влака има доста. Готвят ни. Прислужват ни. Пазят ни. Да се грижат за нас — това им е работата.

— Не, не ги искам — отговаря Пийта.

Кимвам и се отправям към стаята си. Разбирам как се чувства Пийта. Самата аз не мога да понасям хората от Капитола. Но да ги накараме да се справят с Хеймич, може би ще е едно малко отмъщение. Затова започвам да размишлявам защо Пийта настоява да

се погрижи за Хеймич, и изведнъж се сецям: *Просто защото е добър. Точно както прояви доброта и ми даде хляба.*

Тази мисъл ме кара да спра внезапно. Един добър Пийта Меларк е далеч по-опасен за мен. Добрите хора умеят да ми влизат под кожата и да пускат корени там. А аз не мога да позволя на Пийта да направи това. Не и там, където отиваме. Затова решавам от този момент нататък да имам колкото е възможно по-малко общо със сина на хлебаря.

Когато се връщам в стаята си, влакът спира за малко, за да зареди с гориво. Бързо отварям прозореца, изхвърлям сладките, които бащата на Пийта ми даде, и го затръшвам. Не ме интересуват. Не ме интересуват вече, никой от тях.

За нещастие пакетът със сладки се удря в земята и се пръсва сред глухарчетата край пътя. Виждам тази картина само за миг, защото влакът пак потегля, но е достатъчно. Достатъчно да ми напомни за онова глухарче в училищния двор преди години...

Тъкмо бях извърнала поглед от насиненото лице на Пийта Меларк, когато видях глухарчето и разбрах, че надеждата не е изгубена. Откъснах го внимателно и забързах към къщи. Грабнах една кофа, хванах Прим за ръка и се отправихме към Ливадата и, да, тя наистина беше осеяна със златоглавите растения. След като ги обрахме, продължихме да търсим още глухарчета покрай оградата в продължение може би на километър, докато напълнихме кофата с листа, стъбла и цветове. Онази вечер пирувахме със салата от глухарчета и остатъка от хляба от пекарницата.

— Какво още? — попита ме Прим. — Каква друга храна можем да намираме?

— Всякакви неща — обещах й. — Просто трябва да ги запомня.

Майка ми имаше една книга, която беше донесла със себе си от аптеката. Страниците бяха направени от стар пергамент и по тях имаше нарисувани с туш растения. На ръка с печатни букви грижливо бяха изписани имената им, къде се берат, кога цъфтят, за какво се използват в медицината. Но баща ми беше добавил и други бележки в книгата. Растения, които се използват за храна, а не за лекуване. Глухарчета, див лук, кедрови ядки. Двете с Прим цяла нощ разглеждахме тези страници.

На другия ден няхаме училище. Известно време се разхождах из Ливадата, докато най-после събрах смелост да се провря под

оградата. За пръв път бях там сама, без оръжията на баща ми, които да ме пазят. Но от хралупата на едно дърво измъкнах малкия лък и стрелите, които ми беше направил. През онзи ден вероятно не съм навлязла на повече от двацет метра навътре в гората. През повечето време стоях покачена в клоните на стар дъб, с надеждата да мине някакъв дивеч. След няколко часа извадих късмета и уцелих един заек. И преди бях убивала зайци, но под ръководството на баща ми. Този обаче го убих сама.

Не бяхме яли месо от месеци. Видът на заека сякаш пробуди нещо в майка ми. Тя се надигна, изчисти го и приготви яхния с месото и още някакви зелени растения, които Прим беше събрала. После си придаде смутено изражение и се върна в леглото, но когато яхнията беше готова, я накарахме да изяде една купа.

Гората се превърна в наше спасение и всеки ден навлизах малко по-навътре в обятията ѝ. Отначало нещата вървяха бавно, но бях твърдо решена да изхранвам семейството ни. Отмъквах яйца от гнездата, ловях риба с мрежи, понякога успявах да застрелям някоя катерица или заек за яхния, и берях различните растения, които изведнъж се появяваха под краката ми. Растенията са коварни. Много от тях са ядовити, но една погрешна хапка може да те убие. Многократно проверявах растенията, които събирах, и ги сверявах с рисунките на баща ми. Пазех живота на всички ни.

Отначало хуквах обратно към оградата при всеки знак за опасност — далечен вой, необяснимо счупване на клон. После започнах да рискувам и да се катеря по дърветата, за да се спася от дивите кучета, които бързо се отегчаваха и продължаваха по пътя си. Мечките и дивите котки живееха по-навътре в дебрите на гората: може би не им допадаше миризмата на сажди от нашия окръг.

На осми май отидох в Сградата на справедливостта, взех срещу подпис тесерите си и с каручката-играчка на Прим откарах у дома първата си дажба от зърно и олио. На осми всеки месец имах право да правя същото. Разбира се, не можех да престана да ходя на лов и да събирам растения. Зърното не беше достатъчно, за да се изхранваме с него, а имаше да се купуват и други неща — сапун, прясно мляко, конци. Нещата, които категорично нямаше да ядем, започнах да разменям в „Таласъма“. Беше стряскащо да вляза на това място без баща ми до мен, но хората го бяха уважавали и ме приеха. В края на

краищата, дивечът си беше дивеч, независимо кой го беше застрелял. Освен това ходех да продавам улова си на задните врати на по-заможните клиенти в града, като се опитвах да си припомня каквото ми беше казвал баща ми, а научих и няколко нови хитрини. Месарят с готовност купуваше зайци, но не и катерици. Хлебарят обичаше катерици, но правеше размяна срещу някоя, само ако жена му не беше наблизко. Главният миротворец си падаше по дива пуйка. Кметът обожаваше ягоди.

В края на лятото се миех в едно езеро, когато забелязах растенията около мен. Високи, с листа като върхове на стрели. Цветчета с по три бели венчелистчета. Коленичих във водата, зарових пръсти в меката тиня и изскубнах цели шепи от корените им. Малки, синкави грудки, които са доста неугледни, но сварени или печени са по-вкусни от всеки картоф. „Катнис“, изричам на глас. Това е растението, на което съм кръстена. И чух гласа на баща ми да се шегува: „Докато можеш да намериш себе си, никога няма да умреш от глад“. По цели часове ровех из коритото на езерцето с пръстите на краката си и с една пръчка, като събирах кореноплодните растения, изплували отгоре. Онази вечер пирувахме с риба и корени от воден шип, докато всички, за пръв път от месеци насам, бяхме сити.

Малко по малко, майка ми се върна при нас. Започна да чисти, да готви и да консервира за зимата част от храната, която носех у дома. Хората разменяха продукти с нас или плащаха за лекарствата ѝ. Един ден я чух да пее.

Прим беше много щастлива, че тя се възстанови, но аз продължавах да съм нащрек, като все очаквах пак да ни изостави. Нямах ѝ доверие. И някъде дълбоко в себе си малко я мразех заради слабостта ѝ, заради безразличието ѝ, заради мъчителните месеци, които ни беше принудила да понесем. Прим ѝ прости, но аз се бях отдръпнала от майка си, бях издигнала стена, за да се защита от зависимостта си от нея, и оттогава вече нищо между нас не беше същото.

Сега щях да умра, без да успея да поправам това. Спомних си как ѝ крещях днес в Сградата на справедливостта. Все пак ѝ казах също, че я обичам. Така че може би едното беше за сметка на другото.

Известно време стоя, вирам се през прозореца на влака и изпитвам желание да го отворя отново, но не съм сигурна какво ще

стане при такава висока скорост. В далечината виждам светлините на друг окръг. Седми? Десети? Не знам. Мисля си за хората вътре в къщите, които се готвят да си лягат. Представям си своя дом, с плътно спуснати капаци на прозорците. Какво ли правят сега те — майка ми и Прим? Дали са били в състояние да си изядат вечерята? Рибената яхния и ягодите? Или тя е останала недокосната в чиниите им? Дали са гледали краткото обобщение на събитията от деня на очукания стар телевизор, поставен на масата до стената? Със сигурност е имало още сълзи. Дали майка ми се държи, дали се опитва да бъде силна заради Прим? Или вече е започнала да се изплъзва в своя свят и оставя цялото бреме върху крехките плещи на сестра ми?

Прим несъмнено ще спи при майка ми тази вечер. Мисълта как мърлявото Жълтурче се настанява на леглото, за да бди над Прим, ме успокоява. Ако заплаче, той ще сгуши муцуна в прегръдките ѝ и ще се свие на кълбо, докато тя се успокои и заспи. Толкова се радвам, че не го удавих.

Щом си представям къщата си, чак ме заболява от самота. Този ден беше безкраен. Възможно ли е двамата с Гейл да сме яли боровинки тази сутрин? Струва ми се, че е било преди цял един живот. Като дълъг сън, изродил се в кошмар. Може би, ако заспя, ще се събудя отново в Окръг 12, където ми е мястото.

В чекмеджетата вероятно има безброй нощници, но просто си изхлузвам ризата и панталоните и се покатервам в леглото по бельо. Чаршафите са направени от мека, копринена материя. Дебелият пухкав юрган моментално ме затопля.

Ако ще плача, сега е моментът да го направя. До сутринта ще успея да отмия от лицето си следите от сълзите. Но не идват никакви сълзи. Прекалено уморена или изтощена от емоции съм, за да плача. Единственото, което изпитвам, е желание да бъда някъде другаде. Затова оставям ритмичното потракване на влака да ме потопи в забрава.

Сива светлина се процежда през завесите, когато ме разбужда рязко чукане. Чувам гласа на Ефи Тринкет, който ме приканва да ставам.

— Ставай, ставай, ставай! Ще бъде един голям, голям, наистина голям ден!

За миг се опитвам да си представя какво ли се извършва в главата на тази жена. Какви мисли изпълват часовете ѝ в будно състояние? Какви сънища я спохождат през нощта? Нямам представа.

Отново обличам зеления тоалет, тъй като не е наистина мръсен, само леко измачкан от това, че е прекарал нощта на пода. Погалвам с пръсти брошката с малката златна сойка-присмехулка, мисля си за гората и за баща ми, представям си как майка ми и Прим се събуждат и трябва да се захващат с обичайните неща. Спах със сложната прическа, в която майка ми сплете косите ми за Жътвата, и тя не изглежда много зле, така че просто я оставям вдигната. Няма значение. Сигурно вече не сме далече от Капитола. И без това, щом стигнем в града, моят стилист ще определи как да изглеждам за церемониите по откриването довечера. Само се надявам да не попадна на някой, който смята, че голотата е последната дума в модата.

Влизам във вагон-ресторанта и се разминаваме с Ефи Тринкет, която носи чаша черно кафе. Мърмори си полугласно някакви мръсотии. Хеймич, чието лице е подпухнало и зачервено от прекаленото пиене предния ден, се усмихва под мустак. Пийта държи кифла и изглежда малко смутен.

— Сядай! Сядай! — нарежда Хеймич и ми маха да се приближа. В мига, в който се отпускам на стола, ми поднасят огромно блюдо с храна. Яйца, шунка, купища пържени картофи. Голяма купа с плодове е поставена в лед, за да се охлажда. С панерчето кифли, което поставят пред мен, семейството ми може да изкара цяла седмица. Има елегантна стъклена чаша с портокалов сок. Поне аз си мисля, че е портокалов сок. Опитвала съм портокал само веднъж, на Нова година, когато татко купи един като специално лакомство. Чаша кафе. Майка ми обожаваше кафе, каквото почти никога не можем да си позволим, но според мен е горчиво и рядко. Чаша с нещо в наситен кафяв цвят, каквото никога не съм виждала.

— Наричат го горещ шоколад — казва Пийта. — Вкусно е.

Отпивам от горещата, сладка, гъста като крем течност, и през тялото ми пробягва тръпка. Макар че останалата част от яденето ме зове, не му обръщам внимание, докато не изпивам чашата. После изгълтвам всяка хапка, която успявам да задържа в стомаха си — а това е значително количество, — като гледам да не прекалявам с най-тежките храни. Веднъж майка ми каза, че винаги ям така, сякаш никога

повече няма да видя храна. А аз отговорих: „Няма, освен ако не съм аз да я донеса вкъщи“. Това й затвори устата.

Усещам, че стомахът ми вече ще се пръсне, облягам се назад на стола и оглеждам сътрапезниците си. Пийта все още се храни, като къса парчета кифла и ги топи в горещия шоколад. Хеймич не е обърнал особено внимание на чинията си, но пие жадно от чаша с червен сок, който непрекъснато разрежда с прозрачна течност от някаква бутилка. Ако се съди по изпаренията, напитката е спиртна. Не познавам Хеймич, но съм го виждала достатъчно често в „Таласъма“ да подхвърля пълни шепи с пари пред сергията на жената, която продава безцветен алкохол. Докато стигнем до Капитола, вече няма да е в състояние да произнесе ясно нито една дума.

Осъзнавам, че презирам Хеймич. Нищо чудно, че трибутите от Окръг 12 никога нямат шанс. Проблемът не е само в това, че сме недохранени и недостатъчно обучени. Някои от нашите трибути все пак бяха достатъчно силни, за да участват в борбата. Но рядко се сдобиваме със спонсори и причината за това до голяма степен е в него. Богатите хора, които подкрепят трибутите — било защото са заложили на тях, или просто за да имат правото да се бият в гърдите, че са избрали победител — очакват да си имат работа с някой от по-висока класа, отколкото Хеймич.

— Значи се предполага, че ти трябва да ни даваш съвети? — обръщам се към Хеймич.

— Ето ви един съвет. Останете живи — казва Хеймич, а после избухва в смях. Споглеждаме се с Пийта, преди да си спомня, че не искам да имам нищо общо с него. С изненада виждам суровостта в погледа му. Обикновено изглежда толкова благ и мил.

— Много смешно — казва Пийта и изведнъж избива чашата от ръката на Хеймич. Тя се разбива на пода и кървавочервената течност се стича към задния край на влака. — Само че не за нас.

За миг Хеймич се замисля, после фрасва Пийта с юмрук в челюстта и го събаря от стола. Когато се обръща, за да посегне към алкохола, забивам ножа си в масата между ръката му и бутилката и едва не улучвам пръстите му. Напрягам се, за да отбия удара, но такъв не идва. Вместо това той се обляга назад и присвива очи.

— Е, какво е това? — казва Хеймич. — Да не би тази година да съм попаднал на двама истински бойци?

Пийта се надига от пода и загребва шепа лед от фруктиерата. Понечва да вдигне леда към зачервеното място на челюстта си.

— Не — спира го Хеймич. — Нека да си личи. Публиката ще си помисли, че си се спречкал с друг трибут още преди да си стигнал до арената.

— Това е против правилата — казва Пийта.

— Само ако те хванат. Тази синина ще е доказателство, че си се бил, и, което е още по-хубаво, че не са те хванали — казва Хеймич и се обръща към мен: — Можеш ли да уцелиш с този нож нещо друго, освен масата?

Лъкът и стрелите са оръжието, с което си служи най-добре. Но съм прекарала и доста време в мятане на ножове. Понякога, ако раня някое животно със стрела, по-добре е да го пронижа и с нож, преди да се приближа до него. Осъзнавам, че ако искам Хеймич да ми обърне внимание, сега е моментът да го впечатля. Изтръгвам ножа от масата,хващам острието и го мятам към стената в другия край на стаята. Всъщност само се надявам да го забия здраво, но той попада в цепнатината между две плоскости и така създавам впечатление, че съм много по-добра, отколкото в действителност.

— Застанете ей-там. И двамата — казва Хеймич, като посочва с глава средата на помещението. Подчиняваме се и той обикаля в кръг около нас, като от време на време ни побутва, сякаш сме животни, проверява мускулите ни, оглежда лицата ни. — Е, не сте напълно безнадеждни. Изглеждате във форма. А щом нашите стилисти се заемат с вас, ще станете доста привлекателни.

Двамата с Пийта не оспорваме това. Игрите на глада не са конкурс за красота, но най-добре изглеждащите участници явно винаги привличат повече спонсори.

— Добре, нека сключим една сделка. Вие няма да ми пречите на пиенето, а аз ще остана достатъчно трезвен, за да ви помагам — казва Хеймич. — Но трябва да правите точно каквото ви кажа.

Сделката не е кой знае каква, но все пак е огромна крачка напред от преди десет минути, когато изобщо нямаше кой да ни напътства.

— Чудесно — казва Пийта.

— Хайде, помагай ни — казвам аз. — Когато излезем на арената, каква ще е най-добрата стратегия при Рога на изобиλιето, за да успее човек...

— Едно по едно. След няколко минути ще пристигнем. Ще бъдете поверени в ръцете на стилистите. Това, което ще направят с вас, няма да ви хареса. Но каквото и да е то, не се съпротивлявайте — казва Хеймич.

— Но... — започвам аз.

— Никакво „но“. Не се съпротивлявайте — казва Хеймич. Взема бутилката с алкохол от масата и излиза от вагона. Щом вратата се затваря зад гърба му, вагонът притъмнява. Вътре има осветление, но отвън сякаш отново е паднала нощ. Осъзнавам, че сигурно сме в тунела, който се спуска през планините и води към Капитола. Планините образуват естествена преграда между столицата и източните окръзи. Почти невъзможно е да се влезе от изток, освен през тунелите. Това географско предимство е особено важен фактор и причина окръзите да загубят войната, поради което днес аз съм трибут. Тъй като е трябвало да се катерят по планините, бунтовниците бяха станали лесна мишена за военновъздушните сили на Капитола.

Двамата с Пийта Меларк стоим мълчаливо, докато влакът се движи с голяма скорост. Тунелът продължава безкрайно, мисля си за тоновете скали, които ме отделят от небето, и усещам стягане в гърдите. Мразя отвсякъде да съм обгърната от камък. Напомня ми за мините и за баща ми, хванат в капан, без да може да стигне до слънчевата светлина, погребан завинаги в мрака.

Влакът най-после започва да забавя скорост и изведнъж ярка светлина облива купето. Не можем да се сдържим. И двамата с Пийта изтичваме до прозореца да видим онова, което сме виждали единствено по телевизията — Капитолът, градът, който управлява Панем. Камерите не са ни излъгали — гледката е внушителна. Ако има някаква разлика, тя е, че не са уловили напълно великолепието на блестящите, пъстроцветни сгради, които се извисяват във въздуха, лъскавите коли, които се движат плавно по широките асфалтирани улици, странно облечените хора с причудливи коси и боядисани лица, които никога не са пропускали нито едно ядене. Всички цветове изглеждат изкуствени, розовото — твърде наситено, зеленото — твърде ярко, жълтото — болезнено за очите, също като онези разноцветни бонбони, които никога не можем да си позволим да си купим от малката сладкарница в Окръг 12.

Хората започват да ни сочат ентусиазирано, когато разпознават влак с трибути, пристигащ в града. Отстъпвам от прозореца, отвратена от възбудата им — знам, че изгарят от нетърпение да ни гледат как умираме. Но Пийта не отстъпва, и наистина маха с ръка и се усмихва на зяпащата тълпа. Спира едва когато влакът влиза в гарата и ни скрива от погледа на тълпата.

Забелязва, че се вирам в него, и свива рамене:

— Кой знае? — казва. — Някой от тях може да е богат.

Преценила съм го погрешно. Сещам се как се държеше, откакто започна Жътвата. Как стисна приятелски ръката ми. Как баща му се появи със сладките и обеща да храни Прим... Пийта ли го беше накарал да постъпи така? Сълзите му на гарата. Как доброволно предложи да изкъпе Хеймич, но тази сутрин го предизвика, след като очевидно се провали в ролята си на добро момче. А сега и това махане през прозореца, с цел да спечели тълпата.

Парченцата от пъзела все още се наместват, но усещам, че той вече замисля план. Не се е примирил със смъртта си. Още отсега упорито се бори да остане жив. Кое то също така означава, че добрият Пийта Меларк, момчето, което ми даде хляба, упорито се мъчи да ме убие.

Хра-а-с-с! Стискам зъби, докато Вения, жена с боядисана в бледосиньо коса и златни татуировки над веждите, с рязко движение отлепва лентата от крака ми и изкубва космите с нея.

— Съжалявам — пискливо казва тя със смешния си, типичен за Капитола акцент. — Просто си доста космата!

Защо тези хора говорят толкова пискливо? Защо челюстите им почти не се разтварят, когато говорят? Защо в края на всяко изречение повишават тон, сякаш задават въпрос? Отделни гласни, изядени думи и винаги съскане на буквата „с“... нищо чудно, че е невъзможно да не им се подиграваш.

Вения прави нещо, което би трябвало да е съчувствена физиономия:

— Не се тревожи, свършваме. Това е последното. Готова ли си?

Хващам се здраво за масата, на която съм седнала, и кимвам. Болезнено дръпване и последните косми по крака ми са изкоренени.

Намирам се в Центъра за преобразяване вече повече от три часа, а още не съм се запознала със стилиста си. Явно той не желае да ме вижда, преди Вения и останалите членове от моя подготвителен екип да се справят с някои очевидни проблеми. Това включваше изстъргване на тялото ми с грапава пемза, която отстрани не само мръсотията, но и поне три пласта кожа, оформяне на ноктите ми така, че да се еднакви, и, преди всичко, пълно обезкосмяване. Космите са отстранени от краката, ръцете, тялото, подмишниците и отчасти от веждите ми, и сега приличам на оскубана птица, готова за печене. Не ми е приятно. Кожата ми е възпалена, щипе и е много чувствителна на допир. Но спазвам своята част от споразумението си с Хеймич и от устните ми не се отронва нито звук.

— Справяш се много добре — казва някакъв тип на име Флавий. Разтърсва оранжевите си, накъдрени на масури коси и полага нов пласт пурпурно червило върху устните си. — Тук от всичко най-много мразим някой да хленчи. Намажете я!

Вения и Октавия, закръглена жена, чието тяло е изцяло боядисано в блед граховозелен оттенък, ме натриват с лосион, който отначало щипе, но след това успокоява възпалената ми кожа. После ме смъкват от масата, свалят тънкия халат, който ту ме карат да обличам, ту да събличам. Стоя там, напълно гола, докато тримата кръжат около мен и размахват пинцети, за да отстранят и последните косъмчета. Би трябвало да се чувствам неудобно, но те дотолкова не приличат на хора, че не изпитвам особено смущение — все едно, че три странно оцветени птици кълват около краката ми.

Тримата отстъпват назад и се възхищават на работата си.

— Отлично! Сега почти приличаш на човешко същество! — обявява Флавий и всички се разсмяват.

Насила разтягам устни в усмивка, за да покажа колко съм признателна.

— Благодаря ви — казвам със сладък гласец. — В Окръг 12 нямаме много поводи да изглеждаме добре.

Това напълно ги спечелва.

— Разбира се, че нямате, бедното ми създание! — възкликва Октавия и склучва ръце, за да покаже колко ѝ е мъчно за мен.

— Но не се тревожи — казва Вения. — Когато Цина приключи с теб, ще бъдеш абсолютно великолепна.

— Обещаваме! Знаеш ли, сега, след като се отървахме от всичките тези косми и мръсотия, изобщо не изглеждаш ужасно! — казва окуражаващо Флавий. — Да повикаме Цина!

Те се изстрелват от стаята. Трудно ми е да мразя подготвителния си екип. Те са такива пълни идиоти. И въпреки това, по някакъв странен начин, знам, че искрено се опитват да ми помогнат.

Поглеждам студените бели стени и пода, но устоявам на подтика да си поискам обратно халата. Но този Цина, моят стилист, със сигурност ще ме накара да го сваля веднага. Вместо това опипвам с ръце прическата си — единственото място от цялото ми тяло, което на подготвителния екип бе наредено да не докосва. Пръстите ми гаят гладките като коприна плитки, които майка ми така старателно сплете. Майка ми. Оставих синята ѝ рокля и обувките на пода на вагона, без дори и през ум да ми мине да ги прибера, да се опитам да задържа една частица от нея, от къщи. Сега ми се иска да го бях направила.

Вратата се отваря и влиза млад мъж, който трябва да е Цина. Изненадана съм от нормалния му вид. Повечето стилисти, които интервюират по телевизията, са с толкова силно боядисани коси, толкова омацани с грим и така променени с помощта на пластични операции, че са гротескни. Но късо подстриганата коса на Цина, изглежда, е в естествения си кафяв цвят. Облечен е със семпла черна риза и панталони. Единственият компромис е умело положената линия под очите в метално златно. Подчертава златистите петънца в зелените му очи. И въпреки отвращението ми към Капитола и противната му мода не мога да не призная, че изглежда много привлекателен.

— Здравей, Катнис. Аз съм Цина, твойт стилист — казва той с тих глас, в който някак липсват типичните за Капитола превзети нотки.

— Здравей — осмелявам се да изрека предпазливо.

— Дай ми само минутка, може ли? — пита той. Обикаля около голото ми тяло, без да ме докосва, но обхваща с поглед всеки сантиметър. Устоявам на импулса да скръстя ръце на гърдите си. — Кой ти направи косата?

— Майка ми — казвам.

— Красиво е. Всъщност класическо. И в почти съвършено равновесие с профила ти. Тя има много сръчни пръсти — казва той.

Очаквах някой напорист, по-възрастен човек, който отчаяно се опитва да изглежда млад, някой, който ме възприема като парче месо, което трябва да бъде подготвено за поднасяне. Цина не отговаря на нито едно от тези очаквания.

— Нов си, нали? Май не съм те виждала преди — казвам аз. Повечето стилисти са познати фигури, постоянни величини във вечно променящата се група от трибути. Някои съм гледала в екипите, откакто се помня.

— Да, това е първата ми година в Игрите — казва Цина.

— И затова са ти дали Окръг 12 — казвам. В крайна сметка новодошлите винаги ги пращат при нас, най-нежелания окръг.

— Аз поисках да ми дадат Окръг 12 — казва той без повече обяснения. — Защо не си сложиш халата, и ще си поговорим.

Нахлузвам халата си, тръгвам след Цина и отиваме в другата стая. Две червени кушетки са поставени една срещу друга, разделени от ниска маса. Три от стените са бели, без нищо по тях, четвъртата е изцяло стъклена и служи като прозорец към града. По светлината

разбирам, че трябва да е около обед, макар че сега небето е притъмняло. Цина ме кани да седна на една кушетка и се настанява срещу мен. Натиска копче отстрани на масата. Плотът се разделя и отдолу се издига втори плот, върху който е сервиран обедът ни. Пиле с парчета портокал, залети със сметанов сос, положени върху канапе от перлено бели зърна, дребни зелени грахчета и лукчета, хлебчета с форма на цветя, а за десерт — пудинг с цвят на пчелен мед.

Опитвам се да си представя как мога да „сглобя“ това ядене у дома. Пилетата са прекалено скъпи, но и една дива пуйка може да ми свърши работа. Ще трябва да застрелям втора пуйка, която да разменя за портокал. Козето мляко ще трябва да замести сметаната. Можем да отглеждаме грах в градината. Ще набера див лук в гората. Не разпознавам какво е зърното: при приготвянето на нашата дажба от зърно, която получаваме срещу тесерите, се получава отблъскваща кафява каша. Изисканите хлебчета ще означават друга замяна с хлебаря, може би за две-три катерици. Колкото до пудинга, дори не се сещам какво има в него. Само за този пудинг ще се наложи да ходя на лов и да събирам растения дни наред, и дори тогава едва ли би могъл да се мери с версията на Капитола.

Какво ли трябва да е, питам се, да живееш в свят, в който храната се появява с натискането на едно копче? Как ли щях да прекарвам часовете, които сега посвещавам да търся храна из гората, ако можех да я получа толкова лесно? Какво правят те по цял ден, тези хора в Капитола, освен да разкрасяват телата си и да чакат пристигането на нова група трибути, които идват да умрат за тяхно развлечение?

Вдигам поглед и установявам, че Цина е вперил очи в мен.

— Колко ли жалки ти изглеждате — казва той.

Дали е видял това върху лицето ми, или някак е прочел мислите ми? Все едно, прав е. Цялата им проклета пасмина е жалка.

— Няма значение — казва Цина. — И така, Катнис, относно костюма ти за церемониите по откриването. Моята сътрудничка, Порша, е стилист на твоя сътрибут, Пийта. И за момента намерението ни е да ви облечем във взаимно допълващи се костюми — казва Цина. — Както знаеш, по обичай наблягаме върху най-отличителната черта на всеки окръг.

Идеята е, че за церемониите по откриването трябва да си облечен в нещо, което показва какво е главното препитание в твоя окръг. Окръг

11 — земеделие. Окръг 4 — риболов. Окръг 3 — фабрики. Това означава, че тъй като идваме от Окръг 12, двамата с Пийта ще бъдем в някакво облекло, типично за работниците във въглищните мини. Тъй като торбестите миньорски работни гащеризони не са особено подходящи за случая, в крайна сметка нашите трибути обикновено се оказват облечени в оскъдни екипи и каски с лампи, каквито носят миньорите. Една година бяха чисто голи, покрити с черна пудра, която символизираше въглищен прах. Винаги е ужасно и не помага с нищо да спечелим благоволението на тълпата. Подготвям се за най-лошото.

— Значи ще бъда в облекло на работник от въглищните мини? — питам, с надеждата, че няма да е нещо неприлично.

— Не съвсем. Виждаш ли, Порша и аз смятаме, че тази история с миньорите е използвана твърде много. Никой няма да те запомни в това облекло. А ние и двамата смятаме за своя задача да направим трибутите от Окръг 12 незабравими — казва Цина.

Със сигурност ще съм гола, мисля си аз.

— Затова, вместо да се съсредоточаваме върху самата работа във въглищните мини, ще се съсредоточим върху въглищата — казва Цина.

Гола и покрита с черен прах, допълвам наум.

— А какво правим с въглищата? Горим ги — казва Цина. — Не се страхуваш от огън, нали, Катнис? — Той вижда изражението ми и се ухилва.

Няколко часа по-късно съм облечена в нещо, което ще бъде или най-сензационният, или най-смъртоносният костюм в церемониите по откриването. Нося обикновено цяло черно трико с ръкави и крачоли, което ме покрива от глезените до врата. Обута съм в лъскави кожени ботуши с връзки, които стигат до коленете ми. Но всъщност пърхащата пелерина, направена от нишки в оранжево, жълто и червено, и украсението за глава в тон с нея, са най-важните части от костюма. Цина възнамерява да ги подпали точно преди нашата колесница да потегли по улиците.

— Това, разбира се, не е истински пламък, само малко изкуствен огън, който измислихме заедно с Порша. Няма никаква опасност — казва той. Аз обаче не съм убедена, че няма да съм напълно изпечена като на барбекю, преди още да стигнем до центъра на града.

По лицето ми почти няма грим, само някои места са подчертани. Сресаха косата ми и след това я сплетоха в спускаща се по гърба ми

плитка, както обикновено я нося.

— Искам публиката да те разпознава, когато си на арената — казва замечтано Цина. — Катнис, момичето, което гореше.

Минава ми през ума, че зад спокойното и нормално държание на Цина се крие безумец.

Въпреки тазсутрешното прозрение за характера на Пийта, всъщност изпитвам облекчение, когато го виждам облечен в подобен костюм. Той би трябвало да разбира от огън, след като е син на хлебар и тъй нататък. Придружават го неговата стилистка Порша и екипът ѝ, и всички са напълно замаяни от вълнение при мисълта каква сензация ще предизвикаме. Всички освен Цина. Той просто изглежда малко уморен, докато приема поздравления.

Набързо ни отвеждат до най-долното ниво на Центъра за преобразяване, който всъщност прилича на огромна конюшня. Церемониите по откриването ще започнат всеки момент. Всички двойки трибути ще бъдат в колесници, теглени от впрягове с по четири коня. Нашите са черни като въглен. Животните са толкова добре обучени, че дори не е нужно някой да им дърпа юздите, за да ги насочва. Цина и Порша ни дават знак да се качим в нашата колесница, грижливо нагласяват позите ни и оправят диплите на пелерините ни, преди да се отдалечат, за да се консултират помежду си.

— Какво мислиш? — прошепвам на Пийта. — За огъня?

— Ще ти смъкна пелерината, ако ти смъкнеш моята — казва той през стиснати зъби.

— Разбрахме се — казвам. Може би, ако успеем да ги смъкнем достатъчно бързо, ще избегнем най-тежките изгаряния. Въпреки това е лошо. Ще ни хвърлят на арената, независимо в какво състояние сме. — Знам, че обещахме на Хеймич да правим точно каквото ни кажат, но не мисля, че е погледнал на нещата от този ъгъл.

— Къде е Хеймич, между другото? Нали би трябвало да ни предпазва от подобни неща? — оглежда се Пийта.

— С всичкия този алкохол в кръвта, вероятно не е за препоръчване да се навърта около открит огън — отговарям аз.

Изведнъж и двамата се размиваме. Сигурно сме толкова нервни заради Игрите и, най-вече, толкова вцепенени от мисълта да се превърнем в човешки факли, че се държим като ненормални.

Започва встъпителната музика. Разнася се из целия Капитол. Масивните врати се отварят с плъзгане и разкриват улици, от двете страни на които са се струпали тълпи. Пътуването продължава двайсетина минути и приключва на кръглия градски площад, където ни посрещат, пускат химна и ни отвеждат в Тренировъчния център — той ще бъде наш дом/затвор до началото на Игрите.

Трибутите от Окръг 1 пътуват в колесница, теглена от снежнобели коне. Изглеждат толкова красиви, напръскани със сребрист спрей, в изискани туники, по които проблясват скъпоценни камъни. Окръг 1 изработва луксозни предмети за Капитола. Чува се ревът на тълпата. Те винаги са фаворити.

Окръг 2 се готви да ги последва. Мигове след това приближаваме вратата и виждам, че небето е облачно и започва да притъмнява. Трибутите от Окръг 11 вече тръгват, когато Цина се появява със запалена факла.

— Наш ред е — казва той, и преди да можем да реагираме, подпалва пелерините ни. Ахвам в очакване на горещината, но изпитвам само леко гъделичкащо усещане. Цина се качва пред нас и подпалва украшенията на главите ни. Изпуска въздишка на облекчение. — Действа. — После протяга ръка и леко повдига брадичката ми. — Помнете, с високо изправени глави. Усмивки. Ще ви харесат!

Цина скача от колесницата и го осенява една последна идея. Изкрещява ни нещо, но музиката удавя думите му. Той изкрещява отново и прави някакъв жест.

— Какво казва? — обръщам се към Пийта. За пръв път го поглеждам и осъзнавам, че, обгърнат от фалшивите пламъци, той е ослепителен. А сигурно и аз.

— Мисля, че каза да се хванем за ръце — отговаря Пийта. Сграбчва дясната ми ръка в своята лява, и поглеждаме към Цина за потвърждение. Цина кимва, вдига окуражително палци и това е последното нещо, което виждам, преди да влезем в града.

Първоначалната тревога на тълпата при появата ни бързо се сменя с аплодисменти и викове: „Окръг 12!“ Всички са обърнали глави към нас и вече не обръщат внимание на предните три колесници. Отначало съм вцепенена, но след това зървам образите ни върху голям телевизионен екран и не мога да повярвам колко зашеметяващо

изглеждаме. В сгъстяващия се здрач светлината на пламъците озарява лицата ни. Зад нас сякаш остава огнена следа от развяващите се пелерини. Цина беше прав за минималното количество грим: и двамата изглеждаме по-привлекателни, но напълно разпознаваеми.

Помнете: високо изправени глави. Усмивки. Ще ви харесат! — чувам в ума си гласа на Цина. Повдигам брадичка малко по-високо, слагам най-пленителната си усмивка и махам със свободната си ръка. Сега се радвам, че мога да се хвана за Пийта, за да запазя равновесие: той е толкова спокоен, твърд като скала. Изпълвам се с увереност и пращам няколко въздушни целувки на тълпата. Жителите на Капитола полудяват, обсипват ни с дъжд от цветя, крещят имената ни, малките ни имена, които са си направили труда да намерят в програмата.

Гръмката музика, аплодисментите, възхищението проникват в кръвта ми и не мога да потисна вълнението си. Цина ми е дал голямо предимство. Никой няма да ме забрави — нито вида ми, нито името ми. Катнис. Момичето, което гореше.

За пръв път усещам как в мен се пробужда искрица надежда. Със сигурност ще се намери някой спонсор, готов да ме подкрепи! И с малко допълнителна помощ, малко храна и подходящо оръжие, защо да мисля, че нямам шанс в Игрите?

Някой ми хвърля червена роза. Улавям я, поднасям я изцяло към носа си и пращам в отговор въздушна целувка в посока на онзи, който я е изпратил. Сто ръце се вдигат да уловят целувката ми, сякаш е нещо реално и осезаемо.

— Катнис! Катнис! — чувам как викат името ми от всички страни. Всеки иска целувки от мен.

Едва след като влизаме на Кръглия площад, си давам сметка, че сигурно напълно съм прекъснала кръвообращението в ръката на Пийта — толкова здраво я стискам. Свеждам поглед към преплетените ни пръсти, докато разхлабвам хватката си, но той отново ме сграбчва.

— Не, не ме пускай — казва той. В сините му очи се отразява потрепващата светлина на огъня. — Моля те. Ако ме пуснеш, ще падна.

— Добре — казвам. И така, продължавам да го държа, но не мога да не се почувствам малко странно от начина, по който Цина ни е свързал. Не е особено честно да ни представи като отбор, а след това да ни заключи на арената, за да се избием взаимно.

Дванайсетте колесници изпълват затвореното пространство на Кръглия площад. По сградите около площада, всички прозорци са запълнени с най-изтъкнатите граждани на Капитола. Конете отвеждат колесницата ни право пред резиденцията на президента Сноу, където спираме. Музиката драматично секва.

Президентът, дребен, слаб мъж с бяла като хартия коса, отправя официалното приветствие от балкона над нас. Традиция е по време на речта камерите да се насочват от време на време към лицата на трибутите. На екрана обаче виждам, че получаваме много повече от полагащото ни се ефирно време. Колкото по-тъмно става, толкова по-трудно е да откъснеш очи от нашето проблясване. Докато звучи националният химн, те наистина се стараят да покажат набързо всяка двойка трибути, но камерата се задържа върху колесницата на Окръг 12, докато тя прави една последна тържествена обиколка на площада и изчезва в Тренировъчния център.

Вратите едва са се затворили зад гърба ни, когато ни заобикалят подготвителните екипи и бръщолевят похвали, но не им се разбира почти нищо. Оглеждам се крадешком и забелязвам, че останалите трибути ни стрелкат с гадни погледи, което потвърждава подозренията ми: буквално сме затъмнили всички тях с блясъка си. После се появяват Цина и Порша, помагат ни да слезем от колесницата, внимателно свалят пламтящите пелерини и украшенията от главите ни. Порша ги гаси с някакъв спрей от флакон.

Осъзнавам, че все още съм залепена за Пийта, и заставям скованите си пръсти да се разтворят. И двамата разтриваме ръцете си.

— Благодаря, че не ме пусна. Малко се бях поразтреперил там — казва Пийта.

— Не си личеше. Сигурна съм, че никой не е забелязал.

— Аз пък съм сигурен, че не са забелязали нищо друго, освен теб. Би трябвало по-често да носиш пламъци — казва той. — Отиват ти. — А след това ми отправя леко свенлива усмивка, която изглежда така истински мила, че в тялото ми нахлува неочаквана топлина.

В главата ми отеква предупредителна камбанка: *Не бъди такава глупачка. Пийта планира как да те убие. Заблуждава те, за да те превърне в лесна плячка. Колкото по-приятелски се държи, толкова по-опасен става.*

Но тъй като тази игра е за двама, аз се повдигам на пръсти и го целувам по бузата. Точно върху синината.

Тренировъчният център има кула, предназначена единствено и само за трибутите и членовете на техните подготвителни екипи. Това ще бъде нашият дом, докато започнат истинските Игри. Всеки окръг разполага с цял етаж. Просто влизаш в асансьора и натискаш номера на окръга си. Много лесно се помни.

Возила съм се в асансьор два пъти в Сградата на справедливостта в Окръг 12. Веднъж — за да получа медал за смъртта на баща ми, и втори път — вчера, за да се сбогувам за последно с приятелите и семейството си. Но онзи асансьор е тъмно, скърцащо съоръжение, което се движи като охлюв и мирише на вкиснато мляко. Стените на този асансьор са кристални и виждаш как хората на приземния етаж се смаляват като мравки, докато се изстрелваш във въздуха. Ободряващо е и се изкушавам да попитам Ефи Тринкет дали можем да се повозим пак в асансьора, но това ми се струва някак детинско.

Очевидно задълженията на Ефи Тринкет не приключват на гарата. Двамата с Хеймич ще ни наглеждат чак докато излезем на арената. Това е донякъде хубаво, защото на нея поне може да се разчита да ни заведе навреме там, където трябва, докато Хеймич не сме го виждали, откакто във влака се съгласи да ни помага. Вероятно се е строполил в безсъзнание някъде. Ефи Тринкет, от друга страна, изглежда, хвърчи нависоко. Ние сме първият поверен на нейните грижи отбор, предизвикал сензация на церемониите по откриването. Прави ни комплименти не само за костюмите, но и за поведението ни. Освен това твърди, че познава всички важни хора в Капитола и цял ден ни е хвалила, с цел да ни спечели спонсори.

— Налагаше се да се държа много загадъчно — казва тя и притваря очи. — Защото, разбира се, Хеймич не си направи труда да ми каже стратегията ви. Аз обаче направих каквото можах с материала, с който разполагах. Как Катнис се пожертва за сестра си. Как и двамата успешно се преборихте и превъзмогнахте варварството на вашия окръг.

Варварство ли? Това звучи иронично, изречено от жена, която помага да ни подготвят за заколение. А на какво смята, че се дължат успехите ни? На маниерите ни на хранене ли?

— Всички са скептични, естествено, тъй като вие сте от въгледобивния окръг. Но аз казах — и това беше много умно от моя страна — казах: „Е, ако подложите въглищата на достатъчно силен натиск, те се превръщат в перли!“ — Ефи ни се усмихва така сияйно, че нямаме друг избор, освен да отговорим ентусиазирано на остроумната ѝ забележка, макар тя да е невярна.

Въглищата не се превръщат в перли. Перлите се образуват в миди. Възможно е да е искала да каже, че въглищата се превръщат в диаманти, но това също е невярно. Чувала съм, че в Окръг 1 имат някаква машина, която може да превръща графит в диаманти. Но ние в Окръг 12 не добиваме графит в мините. Това беше част от работата на хората в Окръг 13, преди да бъде унищожен.

Питам се дали хората, на които цял ден е досаждала с приказките си за нас, знаят или изобщо се интересуват от това.

— За съжаление, аз не мога да уговарям споразумения със спонсори за вас. Само Хеймич има това право — казва мрачно Ефи. — Но не се тревожете, ще го докарам на масата, под дулото на пистолет, ако е необходимо.

Макар да ѝ липсват качества в толкова много отношения, Ефи Тринкет притежава определена решителност, на която няма как да не се възхитя.

Апартаментът, в който ме настаняват, е по-голям от цялата ни къща в Окръг 12. Тапициран е с плюш, като купето във влака, но освен това в него има толкова много автоматични джаджи, че едва ли ще имам време да натисна всички копчета. Само душът има контролно табло с повече от сто варианта, от които можеш да избираш, за да регулираш температурата на водата, налягането ѝ, сапуни, шампоани, благовония, масла и гъби за масаж. Когато излезеш от душа и стъпиш върху рогозката, се включват отоплителни уреди, които с въздушни струи изсушават тялото ти. Вместо да се мъча със заплелите се на възли кичури на мократа си коса, просто поставям ръка върху една кутия и около главата ми се разнася въздушен поток, който разплита, разделя и изсушава косата ми почти мигновено. Тя се спуска плавно по раменете ми като лъскава завеса.

Програмирам гардероба, за да си избира дрехи по мой вкус. Прозорците се въртят така, че показват или скриват части от града по мое желание. Трябва само да прошепнеш в една слушалка какво ястие си си избрал от огромното меню и след по-малко от минута то се появява пред теб, горещо и вдигащо пара. Разхождам се из стаята, похапвам гъши дроб и пухкав хляб и в този момент някой чука на вратата. Ефи ме вика на вечеря.

Хубаво. Умирам от глад.

Влизаме в трапезарията и заварваме Пийта, Цина и Порша на балкона, от който се разкрива гледка към Капитола. Радвам се да видя стилистите, особено след като чувам, че ще дойде и Хеймич. Всяка вечеря, където почетните места се падат само на Ефи и Хеймич, е обречена на провал. Освен това, целта в случая не е да ядем, а да планираме стратегията си — нещо, в което Цина и Порша вече са доказали колко са ценни.

Безмълвен млад мъж, облечен в бяла туника, предлага на всички ни високи чаши с вино. Отначало искам да откажа, но никога не съм опитвала вино, с изключение на домашното, с което майка ми лекува кашлица, а и кога ще ми се предостави шанс пак да го опитам? Отпивам от стипчивата, суха течност, и тайно си мисля, че може да се подобри с няколко супени лъжици мед.

Хеймич се появява точно когато сервира вечерята. Изглежда, че е имал собствен стилист, защото е чист, издокаран и по-трезвен, отколкото съм го виждала някога. Не отказва предложеното вино, но когато започва да яде супата си, осъзнавам, че това е изобщо първият път, в който го виждам да яде. Може би наистина ще успее да се стегне за достатъчно дълго време и да ни помогне.

Изглежда, че Цина и Порша оказват цивилизоващ ефект върху Хеймич и Ефи. Най-малкото, те се обръщат учтиво един към друг. И двамата сипят единствено хвалебствия към стилистите ни за встъпителната церемония. Докато си разменят празни приказки, аз се съсредоточавам върху яденето. Гъбена супа, горчиви зелени растения с домати, големи колкото грахови зърна, леко запечено говеждо, нарязано тънко като хартия, фиде в зелен сос, сирене, което се топи в устата, поднесено със сладко синьо грозде. Сервитьорите, всички до един млади хора, облечени в бели туники като онзи, който ни поднесе

вино, безмълвно се доближават и отдалечават от масата, като се грижат чиниите и чашите да са постоянно пълни.

Някъде след половин чаша вино усещам, че главата ми се замайва и преминавам на вода. Усещането не ми харесва и се надявам скоро да отmine. Как Хеймич търпи да бъде непрекъснато в това състояние, е пълна загадка за мен.

Опитвам се да съсредоточа вниманието си върху разговора, който се е насочил към костюмите ни за интервюто, когато едно момиче поставя на масата великолепно изглеждаща торта и сръчно я запалва. Тя лумва, а после пламъците потрепват по краищата известно време, докато накрая изгасват. За миг ме обзема съмнение:

— Защо гори? Алкохол ли има вътре? — питам и вдигам поглед към момичето. — Това е последното нещо, което ис... О! Аз те познавам!

Не мога да свържа лицето на момичето с някакво име или да си спомня кога съм я виждала. Но съм сигурна в това. Тъмночервената коса, поразителните черти на лицето, порцеланово бялата кожа. Но още докато изричам думите, усещам как стомахът ми се присвива от нервност и вина при вида ѝ, и макар да не мога да го изкарам на повърхността, знам, че с нея е свързан някакъв лош спомен. Ужасеното изражение, което преминава бързо по лицето ѝ, само засилва смущението и неудобството ми. Тя поклаща глава в знак на отрицание и бързо се отдалечава.

Забелязвам, че четиримата възрастни на масата ме наблюдават зорко.

— Не ставай смешна, Катнис. Как е възможно да познаваш някой авокс? — казва Ефи. — Дори самата мисъл е нелепа.

— Какво е авокс? — питам глупаво.

— Някой, който е извършил престъпление. Отрязали са ѝ езика, за да не може да говори — казва Хеймич. — Сигурно е някаква предателка. Няма вероятност да я познаваш.

— А дори и да я познаваш, не бива да говориш с никой авокс, освен за да му дадеш някаква заповед — допълва Ефи. — Разбира се, не е възможно да я познаваш.

Но аз действително я познавам. А сега, след като Хеймич спомена думата *предателка*, си спомням откъде. Неодобрението е толкова силно, че никога не бих могла да го призная.

— Не, сигурно не. Просто... — заеквам аз и започвам да усещам ефекта от виното.

Пийта щраква с пръсти:

— Дели Картрайт. Ето коя е. И на мен все ми се струваше позната. После осъзнах, че страшно ми прилича на Дели.

Дели Картрайт е тромаво момиче с нездрав цвят на лицето, с жълтеникава коса, което прилича на нашата сервитьорка горе-долу толкова, колкото някой бръмбар прилича на пеперуда. Освен това е може би най-дружелюбният човек на планетата — постоянно се усмихва на всички в училище, дори на мен. Никога не съм виждала момичето с червената коса да се усмихва. Но с благодарност се хващам за думите на Пийта.

— Разбира се, ето за кого си мислех. Трябва да е заради косата — казвам.

— А също и нещо в очите — допълва Пийта.

Напрежението около масата отслабва.

— Е, добре. Ако само за това става дума — казва Цина. — И, да, в тортата има спиртно питие, но алкохолът се е изпарил. Поръчах я специално в чест на огнения ти дебют.

Довършваме тортата и се преместваме в друга стая, за да гледаме записа на церемониите по откриването, който се излъчва в момента. Няколко други двойки правят добро впечатление, но никоя не може да се сравнява с нас. Дори собственият ни екип изпуска едно: „Ах!“, когато ни показват как излизаме от Тренировъчния център.

— Чия беше идеята да се държите за ръце? — пита Хеймич.

— На Цина — казва Пийта.

— Добре премерена нотка на бунтарство — казва Хеймич. — Много хубаво.

Бунтарство ли? За миг се замислям върху това. Но когато си спомням другите двойки, застанали сковано на разстояние един от друг, без изобщо да се докосват или някой от тях да показва с нещо, че забелязва присъствието на другия, сякаш другият трибут изобщо не съществува, сякаш Игрите вече са започнали, разбирам какво има предвид Хеймич. Представянето ни като приятели, а не като съперници, ни е отличило точно толкова, колкото и огнените костюми.

— Утре сутринта е първата тренировка от обучението ви. Да се срещнем за закуска, и ще ви кажа точно как искам да играете ролята си

— обръща се Хеймич към нас двамата. — Сега вървете да поспите, докато възрастните разговарят.

Тръгваме заедно с Пийта по коридора към стаите. Когато стигаме до моята врата, той се обляга на рамката: не препречва пътя ми в истинския смисъл на думата, а настоява да му обърна внимание.

— Така значи, Дели Картрайт. Представи си само, да открием нейна двойница тук.

Иска обяснение и се изкушавам да му дам такова. И двамата знаем, че той ме покри. Значи отново съм му задължена. Ако му кажа истината за момичето, това може по някакъв начин да изравни нещата. С какво всъщност може да ми навреди? Дори той да ме издаде, едва ли ще има особено значение. Това беше само нещо, на което станях свидетел. Пък и той излъга за Дели Картрайт толкова, колкото и аз.

Осъзнавам, че всъщност наистина искам да разкажа на някого за това момиче. Някой, който може би ще успее да ми помогне да разбере нейната история. Гейл щеше да е първият ми избор, но няма вероятност някога да го видя отново. Опитвам се да преценя дали ако кажа на Пийта, това може да му даде някакво евентуално предимство пред мен, но не виждам как. Може би ако му се доверя, всъщност ще го накарам да повярва, че го смятам за приятел.

Освен това, мисълта за момичето с отрязания език ме плаши. Тя ми напомни защо съм тук. Не за да представям като на модно ревю огнени костюми и да ям деликатеси, а за да загина от кървава смърт, докато тълпите насърчават с викове убиеца ми.

Да кажа или да не кажа? Все още съм замаяна от виното. Взирам се към дъното на празния коридор, сякаш решението се крие там.

Пийта се възползва от колебанието ми:

— Беше ли вече на покрива? — Поклащам глава. — Цина ме заведе. Оттам се вижда целият град. Само че вятърът е малко силен.

Мислено си превеждам това като: „Никой няма да чуе какво си говорим“. Имам чувството, че тук сигурно сме под наблюдение.

— Може ли да се качим, без да питаме?

— Разбира се, хайде — казва Пийта.

Тръгвам след него по стълбището, което води до покрива. Има малка куполообразна стая с врата, от която се излиза навън. Щом излизаме на хладния, вечерен въздух, затаявам дъх при вида на гледката. Капитолът блещука като огромно поле от светулки.

Електричеството в Окръг 12 е нередовно, обикновено го имаме само по няколко часа на ден. Често прекарваме вечерите на свещи. На наличието му може да се разчита само когато излъчват по телевизията Игрите или важни правителствени съобщения, които е задължително да гледаме. Но тук никога няма недостиг. Абсолютно никога.

С Пийта се приближаваме до парапета в края на покрива и поглеждам право надолу към улицата, която гъмжи от хора. Чуват се коли, от време на време някой вик и странно метално звънтене. В Окръг 12 по това време всички вече щяхме да се приготвяме за лягане.

— Попитах Цина защо ни пускат да се качваме тук горе. Дали не се тревожат, че някой от трибутите може да реши да скочи от покрива? — казва Пийта.

— И той какво каза?

— Че е невъзможно. — Пийта протяга ръка в привидно празното пространство. Чува се остър бумтеж и той рязко я отдръпва. — Някакво енергийно поле те отхвърля обратно на покрива.

— Винаги се грижат за безопасността ни — кимам аз. Макар че Цина е показал покрива на Пийта, аз се питам дали би трябвало да сме тук сега, толкова късно, и то сами. Никога не съм виждала трибути на покрива на Тренировъчния център. Но това не означава, че не ни записват. — Мислиш ли, че ни наблюдават сега?

— Може би — допуска той. — Ела да видиш градината.

От другата страна на купола са направили градина с цветни лехи и дървета в саксии. От клоните висят стотици вятърни камбанки, които обясняват звънтенето, което чух. Тук в градината, в тази ветровита нощ, то е достатъчно да заглуши гласовете на двама души, които искат никой да не ги чуе. Пийта ме поглежда с очакване.

Преструвам се, че разглеждам едно цветче.

— Веднъж ловувахме в гората. Бяхме се скрили, дебнехме дивеч — прошепвам.

— С баща ти ли? — прошепва той в отговор.

— Не, с приятеля ми Гейл. Изведнъж всички птици едновременно спряха да пеят. С изключение на една. Сякаш надаваше предупредителен крясък. И тогава я видяхме. Сигурна съм, че беше същото момиче. С нея имаше едно момче. Дрехите им бяха дрипави. Под очите си имаха тъмни кръгове от недоспиване. Бягаха, сякаш от това зависеше животът им — казвам аз.

За миг замлъквам, когато си спомням как ни парализира видът на тази странна двойка, явно не от Окръг 12, бягаща през гората. По-късно се питахме дали бихме могли да им помогнем да избягат. Сигурно бихме могли. Да ги скрием. Ако бяхме действали бързо. Вярно е, че бяхме изненадани, но нали и двамата сме ловци. Знаем как изглеждат притиснатите натясно животни. Разбрахме, че момчето и момичето са в беда още щом ги видяхме. Но само гледахме.

— Ховъркрафтът се появи изневиделица — продължавам да разказвам на Пийта. — Искам да кажа, в един миг небето беше празно, а в следващия той беше отгоре. Беше напълно безшумен, но те го видяха. Една мрежа се спусна върху момичето и го отнесе нагоре, бързо, по-бързо от онзи асансьор. Пронизаха момчето с нещо като копие. Беше прикрепено към кабел, и го вдигнаха заедно с него. Но съм сигурна, че беше мъртъв. Чухме как момичето изкрещя веднъж. Май извика името на момчето. После ховъркрафтът си замина. Изчезна във въздуха. А птиците запяха отново, сякаш не беше станало нищо.

— Видяха ли те? — попита Пийта.

— Не знам. Бяхме се скрили под една скала.

Но всъщност знам. Имаше един миг, след кряска на птицата, но преди появата на ховъркрафта, когато момичето ни забеляза. Гледахме се очи в очи и то извика за помощ. Но нито Гейл, нито аз реагирахме.

— Трепериш — казва Пийта.

Става ми много студено от вятъра и от разказа. Писькът на момичето. Дали ѝ е бил последният?

Пийта сваля якето си и загръща с него раменете ми. Понечвам да отстъпя назад, но после му позволявам, като решавам засега да приема както якето, така и любезния жест. Един приятел би постъпил точно така, нали?

— Оттук ли бяха? — пита той и закопчава най-горното копче на якето.

Кимвам. Имаха онова излъчване на хората от Капитола. Момчето и момичето.

— Къде според теб са отивали? — пита той.

— Не знам — отговарям аз. Окръг 12 е до голяма степен край на пътя. Отвъд него има само пустош. Ако не броите развалините на Окръг 13, които още тлеят от токсичните бомби. Показват го от време на време по телевизията, само за да ни напомнят. — Нито знам защо

биха си тръгнали оттук. — Хеймич беше казал, че авоксите са извършили „предателство“. Срещу какво? Можеше да е единствено срещу Капитола. Но тук имаха всичко. Нямаха повод за бунт.

— Ще се махна оттук — избухва Пийта. После се оглежда разтревожено. Гласът му беше достатъчно висок, за да се чуе над звънтенето. — Бих се прибрал къщи още сега, ако ми позволят. Но трябва да признаеш, че храната е страхотна.

Пак прикри станалото. Ако някой чуеше само това, то щеше да прозвучи просто като думи на изплашен трибут, а не на човек, позволил си да усъмни в неподлежащата на обсъждане доброта на Капитола.

— Става студено. По-добре да се прибираме — казва той. Вътре в купола е топло и светло. Тонът му е на човек, който води обикновен разговор. — Твоят приятел Гейл. Това онзи, който отведе сестра ти по време на Жътвата, ли е?

— Да. Познаваш ли го? — питам.

— Всъщност не. Чувам момичетата да говорят много за него. Мислех си, че ти е братовчед или нещо такова. Приличате си — казва той.

— Не, не сме роднини — казвам аз.

Пийта кимва, с непроницаемо изражение.

— Той дойде ли да се сбогува с теб?

— Да — отговарям аз и го наблюдавам внимателно. — И баща ти дойде. Донесе ми сладки.

Пийта вдига вежди, сякаш това е новина. Но вече съм го виждала да лъже много убедително и не се хващам лесно на това.

— Наистина ли? Е, вие двете със сестра ти сте му симпатични. Сигурно е искал да има дъщеря, вместо пълна къща с момчета.

Самата мисъл, че е възможно някога да са ме обсъждали около масата на вечеря, край огъня в пекарницата, ме стряска. Сигурно майка му не е била в стаята.

— Познавал е майка ти, когато са били деца — казва Пийта.

Поредната изненада. Но сигурно е вярно.

— О, да. Израснала е в града — казвам. Изглежда неучтиво да добавя, че никога не е споменавала хлебаря, освен за да похвали хляба му.

Вече сме пред вратата на стаята ми. Връщам му якето:

— Значи ще се видим сутринта.

— До скоро — казва той и тръгва по коридора.

Когато отварям вратата, червенокосото момиче прибира трикото и ботушите ми от пода, където ги оставих преди да взема душ. Искам да ѝ се извиня за това, че може би ѝ навлякох неприятности преди малко. Спомням си обаче, че не е разрешено да говоря с нея, освен ако не ѝ давам заповед.

— О, съжалявам — казвам. — Трябваше да ги върна на Цина. Съжалявам. Може ли да му ги занесеш?

Без да ме поглежда в очите, тя кимва леко и тръгва да излиза.

Бях решила да ѝ кажа, че съжалявам за случилото се на вечеря. Но знам, че имам много по-дълбоки причини за извинения. Че се срамувам, задето така и не се опитах да ѝ помогна в гората. Че оставих онези от Капитола да убият момчето и да осакатят нея, без да си мръдна и пръста.

Точно както гледах Игрите.

Изритвам обувките си и се пъхам под завивките както съм с дрехите. Продължавам да треперя. Възможно е момичето изобщо да не ме помни. Но знам, че ме помни. Не забравяш лицето на човека, който е бил последната ти надежда. Издърпвам завивките над главата си, сякаш това ще ме предпази от червенокосото момиче, което не може да говори. Но чувствам как очите ѝ се взират в мен през стените, вратите и завивките.

Питам се дали ще ѝ е приятно да гледа как умирам.

Цяла нощ сънувам лоши сънища. Лицето на червенокосото момиче се преплита с кървави сцени от предишни Игри на глада, с образа на майка ми, когато се беше затворила в себе си и не чуваше нищо, с измършавялата и изплашена Прим. Крещя на баща ми да бяга, докато мината експлодира в милиони смъртоносни късчета светлина, стряскам се и се събуждам.

През прозореца се разсъмва. Капитолът има мъглив, призрачен вид. Боли ме глава, а през нощта изглежда съм прехапала бузата си. Опипвам с език разраненото място и усещам вкус на кръв.

Бавно се измъквам от леглото и влизам под душа. Натискам наслуки копчета по контролното табло и започват да ме обстрелват редуващи се мощни струи леденостудена и вряла вода, а аз подскачам от крак на крак. После ме залива вълна от лимонова пяна и се налага да я махам от себе си с четка. Е, нищо. Поне кръвта ми се раздвижи.

След като съм изсушена, а тялото ми — намазано с овлажняващ лосион, откривам, че са ми оставили дрехи пред вратата на дрешника. Впити черни панталони, виненочервена туника с дълъг ръкав и кожени обувки. Прибирам косата си в плитка. За пръв път от сутринта на Жътвата приличам на себе си. Никакви натруфени прически и дрехи, никакви пламтящи пелерини. Такава, каквато винаги съм била. С вид, сякаш съм тръгнала към гората. Това ме успокоява.

Хеймич не е уточнил кога ще се срещнем за закуска, а и тази сутрин никой не ме потърси, но съм гладна и тръгвам по коридора към трапезарията с надеждата, че ще има храна. Не оставам разочарована. Все още няма никой, но дългата странична маса е отрупана с поне двайсет блюда. Млад мъж, авокс, стои мирно до подредената храна. Питам го дали може да си сервирам сама и той кимва. Отрупвам чинията си с яйца, наденици, маслени сладкиши, гъсто покрити с оранжеви сладка и конфитюри, бледолилави резени пъпеш. Докато пирувам, гледам как слънцето се издига над Капитола. Сипвам си втора чиния гореща зърнена каша, задушена в телешки бульон. Накрая

пълня една чиния с кифли и сядам на масата, като чупя късчета и ги топя в горещ шоколад, както правеше Пийта във влака.

Мислите ми се насочват към майка ми и Прим. Трябва да са станали. Майка ми сигурно приготвя закуската им от царевична каша. Прим дои козата си преди училище. Само преди две сутрини си бях у дома. Възможно ли е да е истина? Да, само преди две. А колко празна ми се струва къщата сега, дори от разстояние. Какво ли са казали снощи за огнения ми дебют на Игрите? Дали са изпитали някаква надежда или просто са изпаднали в още по-голям ужас, когато са видели реалността — двайсет и четиримата трибути, събрани заедно, от които само един може да оцелее?

Хеймич и Пийта влизат, казват ми добро утро и пълният чиниите си. Дразни ме това, че Пийта е облечен точно по същия начин като мен. Трябва да си поговоря с Цина. Тази постановка с близнаците ще се провали, щом започнат Игрите. Те със сигурност го знаят. После си спомням нареждането на Хеймич да правя точно каквото ми казват стилистите. Ако не беше Цина, а някой друг, може би нямаше да го послушам. Но след снощния триумф нямам особено основание да критикувам избора му.

Нервна съм заради обучението. През следващите три дни всички трибути ще се упражняват заедно. На третия ден следобед всеки от нас ще получи възможност да се представи самостоятелно пред гейм-мейкърите. От мисълта да се срещна очи в очи с останалите трибути ми прилошава. Отново и отново въртя в ръце кифлата, която току-що съм взела от панера, но апетитът ми е изчезнал.

След като опустошава няколко чинии задушено, Хеймич с въздишка избутва чинията си назад. Изважда от джоба си плоско шишенце, отпива дълга глътка и обляга лакти на масата:

— И така, да се залавяме за работа. Обучението. Първо, ако искате, ще ви обучавам поотделно. Решавайте сега.

— Защо да ни обучаваш отделно? — питам аз.

— Например ако имате някакво тайно умение, за което не искате другият да разбере — казва Хеймич.

Двамата с Пийта се споглеждаме.

— Нямам никакви тайни умения — казва той. — И вече знам какви са твоите, нали така? Искам да кажа, изял съм достатъчно от твоите катерици.

Никога не съм си представяла, че Пийта яде моите катерици. Кой знае защо винаги си представях как хлебарят се измъква тихо и ги приготвя за себе си. Не от лакомия. А защото градските семейства обикновено ядат скъпо месо, купено от месарницата. Телешко, пилешко и конско.

— Можеш да ни обучаващ заедно — казвам на Хеймич. Пийта кимва.

— Добре, дайте ми тогава някаква представа какво можете да правите — казва Хеймич.

— Аз не мога да правя нищо — заявява Пийта. — Ако не се брои печенето на хляб.

— Съжалявам, не се брои. Катнис, вече знам, че ти си служиш умело с нож — казва Хеймич.

— Всъщност не. Но умея да ловувам — казвам аз. — С лък и стрели.

— И си добра в това? — пита Хеймич.

Налага се да се замисля по въпроса. От четири години осигурявам храна на масата. Това не е маловажна задача. Не съм толкова добра, колкото беше баща ми, но той имаше повече практика. Умея да се прицелвам по-добре от Гейл, но съм се упражнявала повече. Той е истински гений с капаните и примките.

— Справям се — казвам.

— Справя се отлично — казва Пийта. — Баща ми купува нейните катерици. Винаги отбелязва как стрелите никога не пронизват тялото. Тя улучва всички в окото. Същото е и със зайците, които продава на месаря. Умее да убива даже и елени.

Тази оценка на уменията ми от страна на Пийта ме заварва напълно неподготвена. Поразена съм, първо, че изобщо е забелязал. И второ, че ме хвали.

— Какво правиш? — питам го подозрително.

— А ти какво правиш? Ако ще ти помага, той трябва да знае какво умееш. Не се подценявай — казва Пийта.

Не знам защо, но думите му ме ядосват.

— Ами ти? Виждала съм те на пазара. Можеш да вдигащ петдесеткилограмови чували с брашно — изсъсквам през зъби. — Кажи му го. Това не е нищо.

— Да, и съм сигурен, че на арената ще е пълно с чували брашно, с които да замерям другите. Не е същото като да умееш да си служиш с оръжие. Знаеш, че не е — не ми остава дължен Пийта.

— Той умее да се бори — казвам на Хеймич. — Излезе на второ място в училищното състезание по борба миналата година; само брат му е по-добър от него.

— Каква полза има от това? Колко пъти си виждала някой да убие някого, като се бори с него? — казва Пийта с отвращение.

— Винаги има ръкопашен бой. Трябва само да се сдобиеш с нож и поне ще имаш някакъв шанс. Ако на мен ми скочи някой, мъртва съм! — Усещам, че се ядосвам и повишавам глас.

— Но това няма да стане! Ти ще живееш сред клоните на някое дърво, ще се храниш със сурови катерици и ще избиваш другите със стрели, един по един. Знаеш ли какво ми каза майка ми, когато дойде да се сбогува с мен: сякаш за да ме ободри, тя каза, че може би Окръг 12 най-сетне ще има победител. После осъзнах, че имаше предвид не мен, а теб! — избухва Пийта.

— О, точно теб е имала предвид — отвръщам аз и махам пренебрежително с ръка.

— Думите ѝ бяха: „Тя умее да оцелява.“ Тя — допълва Пийта.

Онемявам от изненада. Наистина ли майка му е казала това за мен? Наистина ли ме е оценила по-високо от сина си? Виждам болката в очите на Пийта и разбирам, че не лъже.

Внезапно се озовавам зад хлебарницата и усещам как леденостуденият дъжд се стича по гърба ми, усещам празнотата в стомаха си. Когато проговарям, гласът ми звучи като на единайсетгодишно момиче:

— Но само защото някой ми помогна.

Очите на Пийта бързо се стрелват надолу към кифлата в ръцете ми и знам, че той също си спомня онзи ден. Но той само свива рамене:

— Всички ще ти помагат на арената. Ще се надпреварват кой да ти стане спонсор.

— Не повече от теб — казвам.

Пийта вдига вежди и се обръща към Хеймич.

— Тя няма представа как въздейства на хората. — Той прокарва нокът по дървената повърхност на масата, като отказва да ме погледне.

Какво, за бога, иска да каже? Че всички ще ми помагат? Когато умирахме от глад, не ми помогна никой! Никой освен Пийта. След като вече имах нещо, което да предложа в замяна, нещата се промениха. Бива ме да се пазаря. Всъщност дали наистина ме бива? С какво умея да въздействам? С това, че съм слаба и бедна? Да не намеква, че хората търгуват с мен от съжаление? Опитвам се да преценя дали е вярно. Може би някои търговци са малко по-щедри при сделките, но винаги съм го отдавала на старото им приятелство с баща ми. Освен това, моят дивеч е първокласен. Никой не ме е съжалявал!

Гледам сърдито кифлата и съм сигурна, че искаше да ме обиди.

След около минута подобна размяна на реплики Хеймич казва:

— Е, хубаво. Тъй, тъй, тъй. Катнис, няма гаранция, че на арената ще има лъкове и стрели, но като се срещнеш насаме с гейм-мейкърите, им покажи какво можеш да правиш. Дотогава стой надалеч от лъкове. Умееш ли да залагаш капани?

— Знам няколко основни вида примки — промърморвам.

— Това може да се окаже важно по отношение на храната — казва Хеймич. — И, Пийта, тя е права: никога не подценявай силата, когато си на арената. Много често предимството на един играч зависи от физическата сила. В Тренировъчния център сигурно ще има тежести, но не разкривай пред останалите трибути колко можеш да вдигнеш. Планът е един и същ за двама ви. Посещавайте груповите тренировки. Използвайте времето, за да научите нещо, което не знаете. Хвърляйте копие. Научете се да си служите с боздуган. И как да правите добри възли. Най-силните си умения запазете за индивидуалните тренировки. Разбрахме ли се? — пита Хеймич.

Двамата с Пийта кимваме.

— И накрая, още нещо. Пред хората искам да сте един до друг във всеки миг — казва Хеймич. И двамата се готвим да възразим, но Хеймич стоварва ръка върху масата: — Всеки миг! Това не подлежи на обсъждане! Нали се съгласихте да правите каквото ви казвам? Ще бъдете заедно, ще се държите приятелски помежду си. Сега изчезвайте. В десет имате среща с Ефи при асансьора за тренировките.

Прехапвам устни и тръгвам с важен вид към стаята си, като нарочно затръшвам вратата така, че Пийта да чуе. Сядам на леглото, изпълнена с омраза към Хеймич, изпълнена с омраза към Пийта и с омраза към себе си, задето споменах онзи отдавнашен ден под дъжда.

Каква шега само! Двамата с Пийта през цялото време да се преструваме, че сме приятели! Да хвалим взаимно силните си страни, да настояваме другият да признае способностите си. Защото, всъщност, в някакъв момент ще трябва да сложим край на преструвките и да приемем, че сме върли противници. Кое то щях да съм готова да направя веднага, ако не беше глупавото нареждане на Хеймич да не се разделяме по време на тренировките. Предполагам, че грешката е моя, защото му казах, че не е нужно да ни обучава отделно. Но това не означава, че искам да правя всичко заедно с Пийта. Който, между другото, явно също няма желание да си партнира с мен.

Чувам в главата си гласа на Пийта: *Тя няма представа как въздейства на хората.* Очевидно казано с намерението да ме унижи. Нали така? Една мъничка частица от мен обаче се пита дали това не беше комплимент. Дали не искаше да каже, че притежавам някаква привлекателност. Странно, колко внимателно ме е наблюдавал. Например колко неща е забелязал за ловните ми занимания. А и аз очевидно също не съм била толкова сляпа по отношение на него, колкото си въобразявах. Брашното. Борбата. И аз бях следила отблизо момчето с хляба.

Почти десет часът е. Измивам си зъбите и отново пригладдам косата си назад. Гневът временно е разсеял тревогите ми около предстоящата среща с останалите трибути, но сега усещам как нервното нетърпение се надига отново. Улавям се, че когато идва време за срещата с Ефи и Пийта пред асансьора, вече си гриза ноктите. Спирам веднага.

Залите за тренировка се намират в подземие то на нашата сграда. С тези асансьори пътуването трае по-малко от минута. Отваряме вратата и влизаме в огромен гимнастически салон, пълен с най-различни оръжия и участъци за състезания с препятствия. Макар че още няма и десет часът, ние пристигаме последни. Останалите трибути са се събрали в плътен кръг. Всеки носи на ризата си квадрат с номера на своя окръг. Докато някой закрепва на гърба ми номер 12, бързо ги преценявам с поглед. Двамата с Пийта сме единствената двойка, която е облечена еднакво.

Щом се включваме в кръга, главният инструктор, висока жена с атлетично телосложение на име Атала, се приближава и започва да обяснява тренировъчния план. Експертите по различните умения се

намират в определените пунктове. Можем свободно да преминаваме от един пункт към друг според предпочитанията си и според инструкциите на нашия ментор. В някои пунктове се изучават умения за оцеляване, в други — бойни техники. Забранено ни е да се впускаме в каквито и да е бойни упражнения с друг трибут. На разположение има асистенти, ако искаме да се упражняваме с партньор.

Когато Атала започва да чете списъка с пунктовете за обучение в различните умения, не мога да се сдържа и бързо обхождам с поглед останалите трибути. За пръв път са ни събрали заедно, един срещу друг, в обикновени дрехи. Сърцето ми се свива. Почти всички момчета и поне половината момичета са по-едри от мен, макар че много от трибутите никога не са се хранили както трябва. Личи си по костите, по кожата, по празния поглед в очите им. Може и да съм по-дребна по природа, но като цяло изобретателността на моето семейство ми е дала предимства. Ходя изправена и макар да съм кльощава, съм издръжлива и силна. Месото и растенията от гората, в съчетание с усилията, които бяха нужни за набавянето им, са допринесли да имам по-здрavo тяло, отколкото повечето присъстващи.

Исключение правят децата от по-заможните окръзи, доброволците, онези, които цял живот са били хранени и обучавани точно за този момент. Трибутите от окръзите 1, 2 и 4 традиционно притежават това излъчване. Обучението на трибутите преди пристигането им в Капитола формално е против правилата, но това се случва всяка година. В Окръг 12 ги наричаме професионални трибути, или просто професионалисти. И по всяка вероятност победителят ще е някой от тях.

Незначителното предимство, с което тръгнах към Тренировъчния център, огнената ми поява снощи, сякаш се изпарява в присъствието на съперниците ми. Останалите трибути ни завиждаха, но не заради нас, а заради изумителните ни стилисти. Сега в погледите, които ни хвърлят професионалистите, виждам единствено презрение. Сигурно всички тежат между двайсет и пет до петдесет килограма повече от мен. Излъчват надменност и жестокост. Когато Атала ни освобождава, се насочват право към най-смъртоносно изглеждащите оръжия в гимнастическия салон и умело си служат с тях.

Тъкмо си мисля какъв късмет имам, че умея да бягам бързо, когато Пийта ме побутва по ръката и аз подскачам. Той все още е до

мен, според указанията на Хеймич. Изражението му е сериозно:

— Откъде искаш да започнем?

Обръщам се и поглеждам към професионалните трибути, които се перчат, явно за да сплашат останалите и да завладеят положението. После — към останалите: недохранените, неумелите, които колебливо вземат първите си уроци как да си служат с нож или брадва.

— Сигурно не е лошо да завържем някой и друг възел — казвам.

— Дадено — казва Пийта. Прекосяваме помещението и отиваме до един празен пункт, където инструкторът очевидно е доволен да се сдобие с ученици. Човек остава с чувството, че урокът по връзване на възли не е най-оживеното място в обучението за Игрите на глада. Когато инструкторът осъзнава, че разбирам едно-друго от примки, той ни показва прост, отличен капан, който би оставил своята човешка жертва да виси от някое дърво, закачена на единия си крак. Съсредоточаваме се върху това конкретно умение в продължение на час, докато и двамата го овладяваме. После се прехвърляме на маскировката. Пийта явно истински се наслаждава на обучението в този пункт, като покрива спираловидно светлата си кожа с комбинация от кал, глина и сок от горски плодове, и се замаскира с лиани и листа. Инструкторът, който ръководи упражнението по маскировка, изпада във възторг от работата му.

— Аз правя тортите — признава ми Пийта.

— Тортите ли? — питам. Гледам с изумление как момчето от Окръг 2 запраща копие и от петнайсет метра пронизва сърцето на чучелото, с което се упражнява. — Кои торти?

— Вкъщи. Онези с глазурата, в пекарницата — казва той.

Има предвид онези, които излагат на витрините. Фантастични торти с глазура от изрисувани цветя и разни хубави неща. Те са за рождени дни и за Нова година. Когато сме на площада, Прим винаги ме завлича дотам да им се възхищаваме, макар че никога не можем да си ги позволим. Но в Окръг 12 и без друго има много малко красиви неща, затова никога не ѝ отказвам.

Вглеждам се по-критично в нарисуваното по ръката на Пийта. Редуващите се светли и тъмни шарки напомнят за слънчева светлина, която пада през листата в гората. Питам се откъде ли знае това, тъй като се съмнявам, че някога се е осмелявал да пристъпи оградата. Нима е успял да го научи само от хилавото ябълково дърво в задния

двор на къщата им? По някакъв начин всичко дотук — умението му, онези недостъпни торти, похвалата на специалиста по маскировка — ме изпълва с раздразнение.

— Прекрасно е. Само да можеше да глазираш някого до смърт... — казвам.

— Не се дръж толкова надменно. Никога не знаеш какво те чака на арената. Какво ще кажеш, ако тя всъщност се окаже великанска торта... — започва Пийта.

— А какво ще кажеш да продължим — прекъсвам го аз.

И така минават следващите три дни, докато двамата с Пийта мълчаливо се местим от един пункт на друг. Наистина усвояваме някои ценни умения — от палене на огън до мятане на нож и построяване на заслон. Въпреки нареждането на Хеймич да се преструва на посредствен, Пийта се справя отлично в ръкопашен бой, а аз с лекота минавам изпита за ядивните растения. Избягваме обаче стрелбата с лък и вдигането на тежести, тъй като искаме да ги запазим за упражненията при индивидуалното обучение.

Гейм-мейкърите се появиха още на първия ден — двайсетина мъже и жени, облечени с тъмночервени мантии. Те седят на трибуните в гимнастическия салон, като понякога слизат по-близо да ни огледат и си водят бележки, а друг път се хранят на безкрайната трапеза, която им се поднася, и не ни обръщат никакво внимание. Изглежда обаче, че държат под око трибутите от Окръг 12. Няколко пъти вдигам очи и откривам някой с прикован в мен поглед. Освен това, докато се храним, те се съвещават с нашите инструктори. Когато се връщаме, ги виждаме събрани всички заедно.

Закуската и вечерята се сервират на отделните етажи, но на обяд ние, двайсет и четиримата, се храним в една трапезария до гимнастическия салон. Храната е подредена върху колички, разположени из помещението, и всеки си сервира сам. Професионалните трибути предпочитат да се събират в шумна група около една маса, сякаш за да демонстрират превъзходството си и да покажат, че не се боят един от друг и смятат нас, останалите, недостойни за внимание. Повечето от другите трибути седят сами, като изгубени овце. Никой не ни казва и дума. Двамата с Пийта се храним заедно, и тъй като Хеймич продължава досадно да ни напомня за това, се опитваме да поддържаме приятелски разговор, докато се храним.

Да намерим тема за разговор не е лесна работа. Разговорите за вкъщи са болезнени. Разговорите за настоящето — непоносими. Един ден Пийта изпразва панерчето ни с хляб и посочва как са се погрижили да включат видове хляб от всички окръзи, заедно с изискания хляб на Капитола. Първият, с форма на риба, направен с водорасли и със зеленикав цвят, е от Окръг 4. Хлебчето с форма на полумесец, осеяно със семенца, е от Окръг 11. По някакъв начин, макар и направено от същия материал, то изглежда много по-апетитно от грозните дребни сухари, с които обикновено се изхранваме у дома.

— И тъй нататък — казва Пийта, като изсипва хлебчетата обратно в панера.

— Определено знаеш много — казвам.

— Само за хляба — казва той. — Добре, сега се засмей, сякаш съм казал нещо забавно.

Двамата се разсмяваме доста убедително и не обръщаме внимание на втренчените погледи от цялата стая.

— Добре, аз ще гледам непрекъснато да се усмихвам приятно, а ти говори — казва Пийта. Нарездането на Хеймич да се държим приятелски е изтощително и за двама ни. Защото още откакто затръшнах вратата на стаята си, отношенията ни силно охладняха. Но трябва да спазваме заповедта.

— Някога разказвала ли съм ти за онзи път, когато ме подгони една мечка? — питам аз.

— Не, но звучи много интересно — казва Пийта.

Опитвам се да придам на лицето си оживено изражение, докато си припомням събитието — истинска история, в която лекомислено бях оспорила на една черна мечка правата над някакъв пчелен кошер. Пийта се смее и задава въпроси точно когато трябва. Много по-добър е от мен в това.

На втория ден, докато се упражняваме в хвърляне на копие, той ми прошепва:

— Мисля, че ни следят.

Хвърлям копието си — оказва се, че съм доста добра, ако не се налага да хвърлям прекалено надалече — и виждам, че малкото момиче от Окръг 11 е застанало близо зад нас и ни наблюдава. Тя е дванайсетгодишното момиченце, онова, което с ръста и стойката си ми напомни толкова много за Прим. Отблизо изглежда около

десетгодишна. Има ясни, тъмни очи и гладка като сатен кафява кожа. Стои повдигната на пръсти с леко разперени ръце, сякаш готова да литне при най-слабия звук. Сравнението с птица е неизбежно.

Докато Пийта хвърля, аз взимам друго копие:

— Мисля, че се казва Ру — казва той тихо.

Прехапвам устна. Това е името на малко жълто цвете, което расте в Ливадата. Ру. Примроуз. Две момиченца, всяко от които тежи трийсет и пет килограма с мокри дрехи.

— Какво можем да направим по въпроса? — питам го аз, порязко, отколкото искам.

— Няма какво да направим — отвърща той. — Просто си приказваме.

Сега, когато вече знам, че това дете е тук, е трудно да не му обръщам внимание. Тя се промъква и се присъединява към нас в различни пунктове. Също като мен, тя разбира от растения, катери се с лекота и умее да се прицелва добре. Всеки път улучва мишената с прашка. Но какво е една прашка срещу сто и десет килограмово момче с меч?

Когато пак сме на етаж на Окръг 12 за закуска и вечеря, Хеймич и Ефи ни разпитват най-подробно за всеки миг от деня. Какво сме правили, кой ни е наблюдавал, какво е мнението ни за останалите трибути. Цина и Порша не се мяркат наоколо, тъй че няма кой да внесе нотка на нормалност на масата. Хеймич и Ефи вече не се карат. Вместо това, изглежда, са на едно мнение, решени да ни приведат във форма, засипват ни с безкрайни указания какво трябва и какво не трябва да правим по време на обучението. Пийта е по-търпелив, но на мен започва да ми втръсва и се мръщя.

На втората вечер, когато най-после успяваме да се измъкнем, за да си легнем, Пийта промърморва:

— Някой трябва да вземе на Хеймич едно питие.

Издавам звук, който е нещо средно между сумтене и смях. После се овладявам. Мислите ми вече са твърде объркани от опитите да преценявам кога трябва да се държим като приятели и кога — не. Поне когато излезем на арената, ще знам със сигурност какви са отношенията между нас.

— Недей. Хайде да не се преструваме, когато наоколо няма никой.

— Добре, Катнис — казва уморено той. След това вече разговаряме само пред хората.

На третия ден от обучението започват да ни извикват от обяд за личните ни срещи с гейм-мейкърите. Окръг по окръг, първо момчето, после момичето трибут. Както обикновено, Окръг 12 е последен. Мотаем се и чакаме в трапезарията, тъй като не сме сигурни къде другаде да отидем. Тези, които излизат, повече не се връщат. Стаята започва да се опразва и напрежението поради принудата да се държим дружелюбно, намалява. Когато извикват Ру, вече сме останали сами. Седим мълчаливо, докато идва ред на Пийта. Той се изправя.

— Не забравяй какво каза Хеймич: покажи какво можеш с тежестите. — Думите излизат от устата ми без позволение.

— Благодаря, ще го запомня — казва той. — А ти... стреляй право в целта.

Кимвам. Не знам защо изобщо казах нещо. Но ако загубя, предпочитам да спечели Пийта, а не някой от останалите. По-добре е за нашия окръг, за майка ми и за Прим.

След петнайсетина минути извикват моето име. Приглаждам косата си, изправям рамене и влизам в гимнастическия салон. Веднага разбирам, че съм в беда. Гейм-мейкърите са тук прекалено дълго време. Изгледали са вече двацет и три демонстрации. Повечето са изпили твърде много вино. Единственото им желание е да се приберат вкъщи.

Не ми остава нищо друго, освен да се придържам към плана. Отивам до пункта за стрелба с лък. О, какви оръжия! От дни ме сърбяха ръцете да се добера до тях! Лъкове, изработени от дърво, пластмаса, метал и материали, които дори не знам как се казват. Украсени с пера стрели, изработени в безупречно еднакви линии. Избирам си един лък, опъвам тетивата и мятам през рамо принадлежащия към него колчан със стрели. Има определен обхват за стрелба, но той е твърде ограничен. Стандартни мишени с кръг в средата и човешки силуети. Отивам до центъра на гимнастическия салон и избирам първата си цел. Чучелото, използвано при упражненията с ножове. Още докато опъвам назад тетивата на лъка, разбирам, че нещо не е наред. Кордата е по-обтегната от онази, с която съм свикнала. Стрелата е по-неподатлива и твърда. Пропускам чучелото с пет сантиметра и изгубвам малкото внимание, което

успях да привлека досега. За миг се чувствам унижена, после се отправям отново към стандартната мишена с кръг в средата. Стрелям отново и отново, докато успявам да почувствам новото оръжие.

Връщам се в средата на гимнастическия салон, заемам първоначалната си позиция и пронизвам чучелото право в сърцето. После прерязвам въжето, на което е окачена боксовата круша, пълна с пясък, тя се разкъсва, пада с трясък на земята и се разпилява. Без да спирам, се премятам през рамо, заставам на едно коляно и пращам стрелата в една от лампите, окачени на тавана на гимнастическия салон. От нея избухва дъжд от искри.

Това е отлична стрелба. Обръщам се към гейм-мейкърите. Неколцина кимат одобрително, но вниманието на повечето е приковано върху печеното прасе, което току-що е поднесено на банкетната трапеза.

Внезапно ме обзема ярост, че докато залагам на карта живота си, те дори не проявяват любезността да ми обърнат внимание. Че съм изместена от едно мъртво прасе. Сърцето ми се разтуптява. Усещам, че лицето ми гори. Без да се замисля, измъквам една стрела от колчана и я изстрелвам право към масата на гейм-мейкърите. Чувам тревожни викове, хората се разбягват. Стрелата пронизва ябълката в устата на прасето и го приковава в стената отзад. Всички ме гледат и не могат да повярват на очите си.

— Благодаря за вниманието — казвам. После се покланям леко и тръгвам право към изхода, без да са ми казали, че съм свободна да си вървя.

Тръгвам към асансьора, като захвърлям лъка си на една страна, а колчана със стрелите — на другата. Минавам бързо покрай зяпналите от почуда авокси, които охраняват асансьорите, и стоварвам юмрук върху бутона с номер дванайсет. Вратите се плъзгат, затварят се и политам нагоре. Почти успявам да стигна до моя етаж, преди сълзите да потекат по бузите ми. Чувам как останалите ме викат от салона, но аз се втурвам по коридора, влизам в стаята си, заключвам вратата и се хвърлям на леглото. След това избухвам в плач.

Сега наистина се провалих! Сега съсипах всичко! Дори да бях имала и най-нищожен шанс, той изчезна, когато изстрелях онази стрела по гейм-мейкърите. Какво ще ми направят сега? Ще ме арестуват? Ще ме екзекутират? Ще ми отрежат езика и ще ме превърнат в авокс, за да мога да обслужвам бъдещите трибути на Панем? Какво си мислех, като стрелях по гейм-мейкърите? Разбира се, не си мислех нищо: стрелях по ябълката, защото бях страшно ядосана, че не ми обръщат внимание. Не съм искала да убия никой от тях. Ако исках, щяха да са мъртви!

О, какво значение има? И без друго нямаше вероятност да спечеля Игрите. Кого го е грижа какво ще ми направят? Това, което ме плаши истински, е какво може да причинят на майка ми и на Прим, как може да пострада семейството ми сега заради моята несдържаност. Дали ще им вземат малкото вещи, дали ще изпратят майка ми в затвора, а Прим — в общинския дом, дали ще ги убият? Не биха ги убили, нали? Защо не? Какво им пречи?

Трябваше да остана и да се извиня. Или да се засмея, сякаш това беше някаква голяма шега. Тогава може би щяха да се отнесат с мен по-снизходително. Но вместо това аз излязох наперено оттам, по възможно най-непочтителния начин.

Хеймич и Ефи чукат на вратата ми. Изкрещявам им да се махат и накрая те наистина си отиват. Отнема ми поне час да се наплача до насита. След това просто лежа свита на кълбо в леглото, милвам

копринените чаршафи и гледам как слънцето залязва над Капитола, който прилича на пръснати захарни бонбони.

Отначало очаквам пазачите да дойдат и да ме отведат. Но времето минава и това изглежда все по-малко вероятно. Успокоявам се. Все още им трябва момиче-трибут от Окръг 12, нали така? Ако гейм-мейкърите искат да ме накажат, могат да го направят публично. Да изчакат, докато изляза на арената, и да насъскат срещу мен освирепели от глад животни. Хващам се на бас, че ще се погрижат да нямам лък и стрели, за да се защитя.

Преди това обаче ще ми дадат такава ниска оценка, че никой човек с ума си няма да ми стане спонсор. Ето какво ще се случи тази вечер. Тъй като на тренировките не се допускат зрители, гейм-мейкърите присъждат определен брой точки на всеки състезател. По този начин публиката се ориентира за залаганията, които продължават през цялото време на Игрите. Оценките са между едно и дванайсет — едно е безнадеждно лоша оценка, а дванайсет — непостижимо висока, — и показват доколко обещаващ е трибутът. Оценката не е гаранция кой ще излезе победител. Тя показва единствено потенциала, който даден трибут е проявил при обучението. Често, поради променливите обстоятелства на истинската арена, трибутите, които получават високи оценки, отпадат почти веднага. А преди няколко години момчето, което спечели Игрите, получи едва тройка. Въпреки това, оценката може да помогне или да навреди на трибута, що се отнася до спечелването на спонсори. Надявах се, че уменията ми в стрелбата може да ми донесат шест или седем, макар и да не съм особено силна физически. Сега съм сигурна, че имам най-ниския резултат от двайсет и четиримата. Ако никой не ме подкрепи, шансовете ми да остана жива намаляват почти до нула.

Когато Ефи чука на вратата, за да ме повика на вечеря, решавам, че е най-добре да отида. Тази вечер ще излъчат резултатите по телевизията. И без друго няма начин вечно да крия случилото се. Отивам в банята и си измивам лицето, но то все още е зачервено и подпухнало.

Всички чакат на масата, дори Цина и Порша. Искане ми се стилистите да не се бяха появили, защото, поради някаква причина, не ми е приятно да ги разочаровам. Без дори да се замисля, хвърлих на вятъра цялата добра работа, която свършиха на церемониите по

откриването. Старая се да не поглеждам към никого и греба малки лъжици рибена чорба. Солена е като сълзите ми.

Възрастните започват да обсъждат прогнозата за времето, а аз поглеждам към Пийта. Той повдига вежди. Това е въпрос. *Какво стана?* Само поклащам леко глава. После, докато ни поднасят основното ястие, чувам Хеймич да казва:

— Добре, стига празни приказки, признайте си точно колко зле се представихте днес?

Пийта вмята бързо:

— Не знам дали има значение. Когато се появих, никой дори не си направи труда да ме погледне. Май пееха някаква пианска песен. Така че размятах наоколо няколко тежки предмета, докато ми казаха, че мога да си вървя.

От думите му малко ми олеква. Не че и той е нападнал гейм-мейкърите, но поне и него са го предизвикали.

— А ти, скъпа? — пита Хеймич.

По някакъв начин това, че Хеймич ме нарича „скъпа“, ме стряска достатъчно, за да мога поне да говоря:

— Аз изстрелях една стрела по гейм-мейкърите.

Всички спират да се хранят.

— Какво си направила? — Ужасът по лицето на Ефи потвърждава най-лошите ми предчувствия.

— Изстрелях по тях стрела. Не точно по тях. В тяхната посока. И с мен стана като с Пийта: стрелях, а те не ми обръщаха внимание и просто... просто изгубих самообладание, затова пуснах една стрела и избих ябълката от устата на тъпото им печено прасе! — казвам предизвикателно.

— А те какво казаха? — предпазливо пита Цина.

— Нищо. Или поне аз не знам. После си излязох.

— Без да са те освободили? — ахва Ефи.

— Сама се освободих — отговарям аз. Спомням си как обещах на Прим, че наистина ще се опитам да победя, и ме обзема чувството, че върху мен е паднал цял тон въглища.

— Е, това е положението — казва Хеймич. После намазва с масло едно хлебче.

— Мислите ли, че ще ме арестуват? — питам аз.

— Съмнявам се. На този етап ще е трудно да те заместят — казва Хеймич.

— Ами семейството ми? Тях ще ги накажат ли?

— Едва ли. Няма да има особен смисъл. Предполагам, че за да окаже това върху населението някакъв ефект, който да си заслужава, ще трябва да разкрият какво е станало в Тренировъчния център. Ще трябва да кажат на хората какво си направила. Но не могат, тъй като това е тайна, така че ще бъде само загуба на излишни усилия — отбелязва Хеймич. — По-вероятно е да превърнат живота ти в ад на арената.

— Е, те и без друго вече обещаха да го направят — казва Пийта.

— Съвсем вярно — казва Хеймич. И осъзнавам, че се случва невъзможното. Те всъщност ме окуражават. Хеймич вдига с пръсти една свинска пържола, при което Ефи се мръщи, и я топва във виното си. Откъсва със зъби голямо парче месо и започва да се подсмива. — Как изглеждаха лицата им?

Усещам как ъгълчетата на устните ми се извиват нагоре:

— Шокирани. Ужасени. Ъ-ъ, глупаво, някои от тях. — В ума ми бързо се появява един образ: — Един се спъна и падна в купата с пунш.

Хеймич се изкикотва и всички започваме да се смеем, с изключение на Ефи, макар че дори тя потиска една усмивка.

— Ами, така им се пада. Работата им е да ви обръщат внимание. И само защото идвате от Окръг 12, не им дава право да ви пренебрегват. — После бързо се оглежда, сякаш е казала нещо абсолютно възмутително. — Съжалявам, но така мисля — казва тя, без да се обръща конкретно към някого.

— Ще получа много лоша оценка — казвам.

— Оценките имат значение само ако са добри; никой не обръща особено внимание на лошите и средните. Откъде да знаят, че не криете талантите си, та нарочно да получите ниска оценка. Някои използват тази стратегия — казва Порша.

— Надявам се хората да разтълкуват именно така четворката, която вероятно ще получа — казва Пийта. — Ако получа и толкова. Всъщност, има ли нещо по-сучно от това да гледаш как някой вдига едно тежко гюле и го хвърля на няколко метра? Едното за малко да се приземи върху крака ми.

Ухилвам му се и осъзнавам, че умирам от глад. Отрязвам парче свинско, топвам го в картофено пюре и започвам да се храня. Всичко е наред. Семейството ми е в безопасност. А щом те са в безопасност, значи всъщност не е станало нищо сериозно.

След вечеря отиваме в салона да гледаме обявяването на резултатите по телевизията. Първо показват снимка на трибута, след това бързо изписват под нея резултата със светещи цифри. Професионалните трибути, естествено, получават оценки между осем и десет. Повечето други участници получават среден резултат пет. Изненадващо, малката Ру е постигнала седем. Не знам какво е показала на съдиите, но тя е толкова мъничка, че трябва да е било впечатляващо.

Окръг 12 се появява последен, както обикновено. Пийта успява да постигне осмица, така че поне двама от гейм-мейкърите трябва да са го гледали. Когато лицето ми се появява, впирам нокти в дланите си и очаквам най-лошото. После на екрана изписват със светещи цифри числото единайсет.

Единайсет!

Ефи Тринкет изписква, всички ме тупат по гърба, обсипват ме с аплодисменти и ме поздравяват. Но на мен всичко ми се струва нереално.

— Трябва да има грешка. Как... как е възможно това да се случи?
— питам Хеймич.

— Предполагам, че им е допаднал буйният ти нрав — казва той.
— Те трябва да осигурят зрелище. Нужни са им по-разпалени играчи.

— Катнис, момичето, което гореше — казва Цина и ме прегръща.
— О, чакай само да си видиш роклята за интервюто.

— Още пламъци? — питам аз.

— Нещо такова — подмята дяволито той.

Двамата с Пийта си разменяме поздравления: още един неловък момент. Всеки от нас се е справил добре, но какво означава това за другия? Измъквам се, прибирам се в стаята си възможно най-бързо и се заравям под завивките. Напрежението от деня, особено плачът, ме е изтощило. Унасям се в сън, успокоена, облекчена, докато зад клепачите ми още се мярка бързо числото 11.

Събуждам се призори и дълго се излежавам — гледам как слънцето се показва и обявява началото на една красива утрин. Неделя

е. Почивен ден у дома. Питам се дали Гейл е вече в гората. Обикновено в неделя трупаме запаси за седмицата. Ставаме рано, ловуваме и събираме растения, а след това разменяме стоката в „Таласъма“. Представям си Гейл без мен. И двамата умеем да ловуваме поотделно, но като двойка сме по-добри. Особено ако се опитваме да убием поедър дивеч. Но и в дребните неща, да имаш партньор облекчава бремето по прехраната на семейството и дори понякога прави тази тежка задача приятна.

Мъчех се да се справям сама от около шест месеца, когато за пръв път се натъкнах на Гейл в гората. Беше една неделя през октомври, беше студено и се носеше миризма на гниещи листа. Цяла сутрин се състезавах с катериците за орехите, а през малко по-топлия следобед газих в плитките езерца, за да събирам воден шип. Не бях застреляла нищо друго, освен една катерица, която така се беше устремила към жълъдите, че буквално ме настъпи по пръстите, иначе ловът на животни можех да отложам за по-късно, когато снегът затрупа другите ми източници на храна. Тъй като бях навлязла по-навътре в гората, метнах на гръб торбите си и поех бързо по обратния път, когато изведнъж видях мъртъв заек. Висеше на трийсетина сантиметра над главата ми, обесен за врата на тънка тел. На около петнайсет метра имаше още един. Разпознах изплетените по специален начин примки, защото баща ми използваше същите. Щом жертвата падне в капана, той я вдига във въздуха, за да не я достигнат други гладни животни. Цяло лято безуспешно се опитвах да използвам примки, така че не се съдържах и пуснах торбите си, за да ги разгледам отблизо. Пръстите ми бяха точно върху телта над един от зайците, когато проехтя глас:

— Това е опасно.

Отскочих един метър назад, когато Гейл се появи внезапно иззад едно дърво. Сигурно ме беше наблюдавал през цялото време. Той беше само на четиринайсет, но вече беше висок метър и осемдесет и ми изглеждаше направо като възрастен. Бях го виждала из Пласта и в училище. И още веднъж. Беше изгубил баща си при същия взрив, при който загина и моят. През януари стоях редом до него и гледах как получава почетния си медал в Сградата на справедливостта — и той беше най-голямото дете в друго семейство, останало без баща. Помнех двете му братчета, вкопчили се в майка му — по издутия ѝ корем личеше, че ѝ предстои да роди само след броени дни.

— Как се казваш? — попита той, като се приближи и освободи заека от примката. Други три висяха закачени на колана му.

— Катнис — казах едва чуто.

— Е, Катнип, кражбата се наказва със смърт — или може би не знаеш? — каза той.

— Катнис — повторих по-високо. — И не се канех да го крада. Просто исках да погледна примката ти. В моите никога не се хваща нищо.

Той ме погледна намръщено: не беше убеден.

— Тогава откъде взе катерицата?

— Застрелях я. — Свалих лъка от рамото си. Все още използвах малкия лък, който ми беше направил баща ми, но напоследък се упражнявах с големия, когато можех. Надявах се, че до пролетта вече ще мога да убивам по-едър дивеч.

Гейл не можеше да отдели поглед от лъка:

— Може ли да го видя?

Подадох му го:

— Само не забравяй — кражбата се наказва със смърт.

Тогава за пръв път го видях да се усмихва. Това го преобрази, заплашителният вид изчезна и той се превърна в човек, когото ти се иска да познаваш. Но ми бяха нужни няколко месеца, докато отвърна на тази усмивка.

После заговорихме за лов. Казах му, че може би ще успея да му намеря лък, ако има какво да даде в замяна. Не храна. Исках познания. Исках да залагам собствени примки и да хвана за един ден достатъчно зайци, които да закача на колана си. Той се съгласи, че може да се измисли нещо. С течение на времето ние неохотно започнахме да споделяме познанията си, оръжията си, тайните си места, които бяха пълни с диви сливи или пуйки. Той ме учеше как да залагам примки и да ловя риба. Аз му показвах кои растения се ядат, а накрая му дадох един от скъпоценните си лъкове. После един ден, без никой от двама ни да го изрече на глас, станахме екип. Деляхме си работата и плячката. Грижехме се и двете ни семейства да имат храна.

Гейл ми вдъхна чувство за сигурност, каквото ми беше липсвало, откакто баща ми загина. Компанията му промени дългите самотни часове в гората. Станах много по-добра в лова, защото имаше кой да ми пази гърба и вече не се налагаше постоянно да се озъртам през

рамо. Но той се превърна в нещо много повече от партньор в лова. Превърна се в мой довереник, в човек, с когото можех да споделям мисли, които иначе не смеех да изрека на глас в границите на оградата. В замяна, той ми доверяваше своите. В гората с Гейл... понякога наистина бях щастлива.

Наричам го свой приятел, но през последната година тази дума изглежда твърде обикновена за онова, което е Гейл за мен. Остра тръпка на копнеж пробужда гърдите ми. Само да беше с мен сега! Но, разбира се, не искам това. Не искам да е на арената, където ще умре само след няколко дни. Просто... просто ми липсва. И ми е неприятно да съм толкова самотна. Дали му е мъчно за мен? Сигурно.

Мисля си за цифрата единайсет, която проблясваше под името ми снощи. Знам точно какво щеше да ми каже: „Е, можеше и повече“. После щеше да ми се усмихне, а и аз щях да му отвърна с усмивка без сегашните колебания.

Не мога да се сдържа да не сравня отношенията си с Гейл с тези, които уж имам с Пийта. Как никога не подлагам на съмнение мотивите на Гейл, а през цялото време се съмнявам в тези на Пийта. Сравнението всъщност не е справедливо. С Гейл ни сближаваше взаимната нужда да оцелеем. Всеки от нас двамата с Пийта знае, че оцеляването на другия означава неговата собствена смърт. Как да забравиш такова нещо?

Ефи чука на вратата, за да ми напомни, че предстои още един „голям, голям, наистина голям ден“. Утре вечерта ще предават интервютата ни по телевизията. Предполагам, че целият екип ще е зает да ни подготвя за това.

Ставам и вземам бърз душ, като този път внимавам повече какви копчета натискам, и после се отправям към трапезарията. Пийта, Ефи и Хеймич са се скупчили около масата и разговарят приглушено. Това ми се вижда странно, но гладът надделява над любопитството и отрупвам чинията си с различни неща за закуска, преди да отида при тях.

Днес задушеното е от крехки късчета агнешко и сушени сливи. Идеално приготвени върху канапе от див ориз. Вече съм се справила с половината от огромния куп в чинията си, когато осъзнавам, че никой не говори. Отпивам голяма глътка портокалов сок и си избърсвам устните.

— Е, какво става? Днес ще ни обучавате за интервютата, нали?

— Точно така — казва Хеймич.

— Не е нужно да ме чакате да свърша. Мога едновременно да слушам и да ям — казвам аз.

— Ами, има промяна в плановете. Относно настоящия ни подход — казва Хеймич.

— Каква? — питам. Не съм сигурна какъв е настоящият ни подход. Да се опитваме да изглеждаме посредствени пред останалите трибути, е последната част, която си спомням.

Хеймич свива рамене:

— Пийта помоли да бъде обучаван отделно.

Предателство. Това е първата ми реакция, което е глупаво. Защото, за да има предателство, трябва първо да е имало доверие. Между Пийта и мен. А доверието не е част от споразумението. Ние сме трибути. Но момчето, което рискува да си навлече бой, за да ми даде хляб, момчето, което ме крепеше в колесницата, което ме покри в случката с червенокосото момиче-авокс, момчето, което настоя Хеймич да научи за ловните ми умения... нямаше ли една частица от мен, която неизбежно му се доверяваше?

От друга страна, изпитвам облекчение — вече можем да сложим край на преструвката, че сме приятели. Очевидно, каквато и крехка връзка да бяхме оформили лекомислено, с нея е свършено. И беше крайно време. Игрите започват след два дни и доверието би било единствено проява на слабост. От каквото и да е предизвикано решението на Пийта — а подозирам, че е свързано с по-доброто ми представяне на тренировките, — би трябвало да съм единствено благодарна за това. Може би той най-после е приел факта, че колкото по-скоро признаем открито, че сме врагове, толкова по-добре.

— Хубаво — казвам. — Е, каква е програмата?

— Всеки от вас ще се обучава четири часа с Ефи за представянето, и четири с мен за съдържанието — казва Хеймич. — Катнис, ти започваш с Ефи.

Не мога да си представя на какво толкова ще ме учи Ефи, за което ще са нужни четири часа, но тя успява да оползотвори това време до последната минута. Отиваме в моя апартамент, където ми дава да сложа дълга до земята рокля и обувки с високи токове, не онези, които ще нося за истинското интервю, и ме инструктира как да ходя. Обувките са най-неприятната част. Никога не съм носила високи токове и не мога да свикна да ходя изправена почти на пръсти. Но Ефи носи високи токове през цялото време и твърдо решавам, че щом тя може да го прави, значи и аз мога. Роклята ми създава друг проблем. Тя непрекъснато се оплита в обувките ми, така че, разбира се, се налага да я повдигам, и тогава Ефи връхлита върху мен като ястреб,

като ме пляска през ръцете и крещи: „Не над глезена!“ Когато най-сетне овладявам ходенето, все още остават седенето, стойката — очевидно имам навик да свеждам глава, — как да гледам събеседника в очите, жестовите с ръце и усмивките. Указанията за усмивките се състоят основно в това, да се усмихвам повече. Ефи ме кара да изрека сто банални фрази, започващи с усмивка, или казани, докато се усмихвам, или завършващи с усмивка. Към обяд усещам, че бузите ми потрепват от мускулна треска.

— Е, повече нищо не мога да направя — казва Ефи с въздишка. — Просто запомни, Катнис: искаш публиката да те хареса.

— А според теб това няма да стане? — питам аз.

— Не и ако ги гледаш гневно през цялото време. Защо не запазиш гневното си изражение за арената? Вместо това си представи, че си сред приятели — казва Ефи.

— Те се обзалагат докога ще оцелея! — избухвам аз. — Не са ми приятели!

— Ами, опитай се да се преструваш — изсъсква Ефи. После се овладява и ми се усмихва сияйно: — Виж, ето така. Усмихвам ти се, въпреки че ме изкарваш от търпение.

— Да, изглежда много убедително — казвам. — Отивам да ям. — Изритвам обувките с токовете и тръгвам с тежки стъпки към трапезарията, като повдигам полата си чак до бедрата.

Пийта и Хеймич изглеждат в доста добро настроение, затова си мисля, че упражнението за съдържание би трябвало да протече по-добре от заниманията сутринта. Дълбоко греша. След обяда, Хеймич ме въвежда в салона, прави ми знак да седна на дивана, а след това известно време само ме гледа намръщено.

— Какво? — питам най-накрая.

— Опитвам се да реша какво да правя с теб — казва той. — Как да те представим. Дали да бъдеш чаровна? Или надменна? Или ожесточена? Досега блестиш като звезда. Яви се доброволно като трибут, за да спасиш сестра си. Цина те направи да изглеждаш незабравима. Имаш най-високия резултат от обучението. Хората са заинтригувани, но никой не знае коя си. Впечатлението, което ще направиш утре, ще бъде решаващо за това какви спонсори мога да ти осигуря — казва Хеймич.

След като цял живот съм гледала интервюта на трибути, знам, че в думите му има истина. Ако допаднеш на тълпата, било то с весело, или с брутално, или с ексцентрично поведение, печелиш благоволенieto й.

— Какъв е подходът на Пийта? Или не ми е разрешено да питам?
— казвам аз.

— Приятно държание. Той притежава особено чувство за хумор и самоирония — казва Хеймич. — Докато ти, щом отвориш уста, ставаш намусена и враждебна.

— Не е вярно! — възкликвам.

— Стига. Не знам откъде измъкна онова жизнерадостно момиче, което махаше на публиката, докато бяхте на колесницата, но не съм го виждал нито преди, нито сега — казва Хеймич.

— А ти ми даде толкова много поводи за жизнерадостно настроение — контрирам аз.

— Не съм аз този, на когото трябва да се харесаш. Няма да ти бъда спонсор. Хайде, представи си, че аз съм публиката — казва Хеймич. — Предизвикай възхищението ми.

— Чудесно! — озъбвам се аз. Хеймич влиза в ролята на интервюиращия, а аз се опитвам да отговарям на въпросите му по начин, който ще спечели публиката. Но не мога. Прекалено ядосана съм не само заради думите му, но и просто защото трябва да отговарям на въпросите му. Мисля си единствено колко несправедливо е цялото това нещо, Игрите на глада. Защо подскачам напред-назад като дресирано куче и се мъча да се харесам на хора, които мразя? Изглежда, че колкото по-дълго продължава интервюто, толкова повече гневът ми се надига на повърхността, и накрая буквално плюя отговорите към него.

— Добре, достатъчно — казва той. — Трябва да погледнем на нещата от друг ъгъл. Ти не само си враждебна, но и все още не знам нищо за теб. Зададох ти петдесет въпроса, а все още нямам никаква представа за живота ти, за семейството ти, за това, което те вълнува. Те искат да научат нещо за теб, Катнис.

— Но аз не искам да знаят нищо! Те вече са ми отнели бъдещето! Няма да им дам и нещата, които са били важни за мен в миналото!

— Тогава излъжи! Измисли нещо! — казва Хеймич.

— Не ме бива в лъжите — казвам аз.

— Е, по-добре се научи бързо. Имаш обаяние колкото умрял плужек — казва Хеймич.

Ох. Това беше обидно. Сигурно дори Хеймич разбира, че е бил прекалено груб, защото гласът му омеква:

— Ето ти една идея. Опитай да се представиш като скромна и смирена.

— Скромна и смирена — повтарям като ехо.

— Давай си вид, че не можеш да повярваш, че едно малко момиче от Окръг 12 се е справило толкова добре. Цялата история е била по-невероятна, отколкото някога си си мечтала. Говори за дрехите, които Цина ти измисли. Колко мили са хората. Какъв прекрасен град е Капитолът. Щом не искаш да говориш за себе си, поне поласкай публиката. Разчувствай я. Отприщи се.

Следващите часове са истинска агония. Веднага става ясно, че не мога да се впускам в словоизлияния. Опитваме се да играя ролята на „наперена“, но просто не притежавам нужната арогантност. Очевидно съм твърде „уязвима“, за да си придам вид на свирепа. Не съм остроумна. Нито забавна. Нито секси. Нито загадъчна.

Към края на тренировката вече не съм нищо. Хеймич започна да пие някъде около момента, когато се правех на остроумна, и в гласа му усещам неприятна нотка:

— Предавам се, скъпа. Просто отговаряй на въпросите и се помъчи да не показваш на зрителите, че откровено ги ненавиждаш.

Тази вечер оставам в стаята си и си поръчвам възмутително голямо количество деликатеси, натъпквам се до прилошаване, а след това изливам яда си срещу Хеймич, срещу Игрите на глада, срещу всяко живо същество в Капитола, като хвърлям с трясък чинии из стаята. Когато червенокосото момиче влиза да оправи леглото ми, очите му се разширяват при вида на бъркотията.

— Остави го така! — изкрещявам й аз. — Не се занимавай с това!

Мразя и нея, с разбиращите й, изпълнени с упрек очи, които ме наричат страхливка, чудовище, марионетка на Капитола, и преди, и сега. Според нея, сигурно най-сетне идва възмездие. Поне със смъртта си ще платя за живота на момчето в гората.

Но вместо да избяга от стаята, момчето затваря вратата зад гърба си и отива в банята. Връща се с влажна кърпа и внимателно

избърсва лицето ми, после почиства от ръцете ми кръвта от счупената чиния. Защо прави това? Защо ѝ позволявам?

— Трябваше да се опитам да те спася — прошепвам.

Тя поклаща глава. Дали това означава, че сме били прави да стоим отстрани и да не се месим? Че ми е простила?

— Не, постъпих лошо — казвам аз.

Тя почуква с пръсти по устните си, а след това посочва към гърдите ми. Мисля, че иска да каже, че тогава просто и аз щях да свърша като адвокат. Вероятно е така. Или като адвокат, или мъртва.

Прекарвам следващия час, като помагам на червенокосото момиче да почисти стаята. След като хвърляме всички боклуци в шахтата за отпадъци и разчистваме масата от храната, тя оправя леглото ми. Пропълзявам между чаршафите като петгодишно дете и я оставям да подпъхне завивките под брадичката ми. После тя си отива. Искане ми се да остане, докато заспя. Да е там, когато се събудя. Искане закрилата на това момиче, макар че тя никога не е имала моята.

На сутринта вместо момичето над мен са се надвесили хората от подготвителния ми екип. Уроците ми с Ефи и Хеймич са приключили. Този ден принадлежи на Цина. Той е последната ми надежда. Може би може да ме направи толкова прекрасна, че на никого няма да му пука какво излиза от устата ми.

Екипът работи върху мен до късния следобед: превръща кожата ми в блестящ сатен, нанася с грим шарки по ръцете ми, рисува пламъци върху двайсетте ми свършени нокти. После Вения се захваща с косата ми и вплита в нея червени нишки, така че кичурите започват от лявото ми ухо, увиват се около главата ми, а после се спускат в плитка по дясното рамо. Лицето ми изчезва под слой светъл грим, който подчертава чертите ми. Огромни тъмни очи, пълни червени устни, ресници, от които щом мигна политат късчета светлина. Накрая покриват цялото ми тяло с пудра, от която проблясвам, сякаш съм поръсена със златен прах.

После влиза Цина с нещо, което сигурно е роклята ми, но всъщност не мога да видя какво е, защото е опаковано.

— Затвори очи — нарежда той.

Усещам копринената подплата на дрехата, докато я нахлузват върху голото ми тяло, а след това и тежестта ѝ. Сигурно тежи двайсет кила. Вкопчвам се в ръката на Октавия, докато обувам слепешком

обувките си и откривам с радост, че са поне с пет сантиметра по-ниски от онези, с които ме тренираше Ефи. Следва известно нагласяване и суетене. После — мълчание.

— Може ли да отворя очи? — питам аз.

— Да — казва Цина. — Отвори ги.

Съществото, което стои пред мен в огледалото в цял ръст, идва от друг свят. Свят, в който кожата сияе, очите блестят, а дрехите очевидно се изработват от скъпоценни камъни. Защото роклята ми, о, роклята ми е изцяло покрита с отразяващи светлината скъпоценни камъни, червени, жълти и бели, със сини късчета, които подчертават връхчетата на нарисованите пламъци. И най-лекото движение създава впечатлението, че съм обгърната от огнени езици.

Не съм хубава. Не съм красива. Сияйна съм като слънцето.

Известно време всички втренчено гледаме в огледалото.

— О, Цина — прошепвам накрая. — Благодаря ти.

— Завърти се да те видя — казва той. Разпервам ръце и се завъртам в кръг. Подготвителният екип се разпищява от възхищение.

Цина освобождава хората от екипа и ме кара да се разходя напред-назад с роклята и обувките, с които ми е безкрайно по-лесно да се движа, отколкото с тези, които ми даде Ефи. Роклята пада по такъв начин, че не е нужно да повдигам полата, когато ходя, така че имам един повод за тревога по-малко.

— Е, значи си напълно готова за интервюто? — пита Цина. По изражението му разбирам, че е говорил с Хеймич. Че знае колко съм ужасна.

— Ужасна съм. Хеймич ме нарече „умрял плужек“. Както и да опитвахме, нищо не стана. Просто не мога да бъда такава, каквато иска.

За миг Цина се замисля върху думите ми.

— Защо просто не бъдеш такава, каквато си?

— Каквато съм? И това не става. Според Хеймич съм намусена и враждебна — отговарям аз.

— Така е... когато си близо до Хеймич — усмихва се Цина. — Според мен не си намусена и враждебна. Подготвителният екип те обожава. Ти спечели дори одобрението на гейм-мейкърите. А колкото до гражданите на Капитола, е, те непрекъснато говорят за теб. Невъзможно е човек да не се възхити на духа ти.

Духът ми. Това не ми беше хрумнало. Не съм сигурна какво точно означава, но се подразбира, че съм боец. Че проявявам някаква смелост. Не може да се каже, че никога не съм дружелюбна. Добре де, може би не изгарям от любов към всеки срещнат, може би на лицето ми трудно се появява усмивка, но има хора, които обичам.

Цина взема леденостудените ми ръце и усещам колко топли са неговите.

— Да предположим, че когато отговаряш на въпросите, си представяш, че се обръщаш към някой приятел у дома. Кой е най-добрият ти приятел? — пита Цина.

— Гейл — отговарям мигновено. — Само че това е съвсем друго, Цина. Никога не бих разказвала на Гейл тези неща за себе си. Той вече ги знае.

— А какво ще кажеш за мен? Би ли могла да мислиш за мен като за приятел? — пита Цина.

От всички, които срещнах, откакто заминах от къщи, Цина ми е любимецът. Харесах го моментално и досега още не ме е разочаровал.

— Сигурно да, но...

— Ще седя на главния подиум заедно с другите стилисти. Ще можеш да ме виждаш. Щом ти зададат въпрос, намери ме с поглед и отговори възможно най-искрено — казва Цина.

— Дори да си мисля нещо ужасно? — питам аз. Защото наистина може да е така.

— Особено ако си мислиш нещо ужасно — казва Цина. — Ще опиташ ли?

Кимвам. Това е план. Или поне сламка, за която да се хвана.

Много бързо става време да тръгваме. Интервютата се провеждат на сцена, издигната пред Тренировъчния център. Щом изляза от стаята, ще имам само няколко минути, преди да застана пред тълпата, пред камерите, пред цял Панем.

Цина натиска дръжката на вратата, но спирам ръката му:

— Цина... — Треперя от сценична треска.

— Помни: те вече те обичат — казва той внимателно. — Просто бъди такава, каквата си.

Срещаме се с останалите от групата на Окръг 12 в асансьора. Порша и нейните хора добре са се потрудили. Пийта изглежда зашеметяващо в черен костюм, украсен с пламъци. Макар заедно да

изглеждаме добре, изпитвам облекчение, че не сме облечени еднакво. Хеймич и Ефи са се издокарвали за случая. Избягвам Хеймич, но приемам комплиментите на Ефи. Ефи може да е досадна и не особено умна, но не е склонна към унищожителни критики като Хеймич.

Когато вратите на асансьора се отворят, вече подреждат другите трибути за излизането ни на сцената. Двайсет и четиримата ще седим в широк полукръг по време на интервютата. Аз ще съм последна, или предпоследна, тъй като момичето-трибут предшества момчето от съответния окръг. Как ми се иска да можех да съм първа и да приключа с цялата история! Сега ще трябва да слушам колко остроумни, забавни, смирени, ожесточени и очарователни са всички, докато ми дойде редът. Плюс това, публиката ще започне да се отегчава, точно както стана с гейм-мейкърите. А няма начин да изстрелям стрела по тълпата, за да привлече вниманието ѝ.

Точно преди да излезем тържествено на сцената, Хеймич се приближава зад Пийта и мен и изръмжава:

— Не забравяйте, все още сте щастлива двойка. Така че се дръжте подobaващо.

Какво? Мислех, че сме се отказали от тази идея, когато Пийта помоли да го обучават отделно. Предполагам обаче, че това е било личен проблем и не засяга публичните ни изяви. Както и да е, няма голяма възможност за разговори сега, докато вървим в колона по един към местата си и сядаме.

Щом стъпвам на сцената, дишането ми става бързо и плитко. Усещам как пулсът блъска в слепоочията ми. Истинско облекчение е да стигна до стола си, защото краката ми треперят и се страхувам, че ще се спъна заради токчетата. Макар че се свечерява, на Кръглия площад е по-светло, отколкото в летен ден. За видните гости има специална платформа: стилистите са завладели първия ред. Камерите ще ги показват, докато тълпата се възхищава на работата им. Голям балкон в далечния край на една сграда вдясно е запазен за гейм-мейкърите. Повечето от останалите балкони са заети от телевизионни екипи. Кръглият площад и булевардите, които водят към него, са напълно задръстени с хора. Има място само за правостоящи. Всички телевизори в домовете и обществените зали из цялата страна са включени. Всеки гражданин в Панем е пуснал телевизора си. Тази вечер няма да има внезапни спирания на електричеството.

Цезар Фликърман, човекът, който води интервюта от над четирийсет години, излиза с енергична походка на сцената. Малко е стряскащо, защото външността му буквално не се е променила през цялото това време. Същото лице под слой от чист бял грим. Същата прическа, която боядисва в различен цвят за всяко издание на Игрите. Същият строг, тъмносин костюм, осеян с хиляди миниатюрни електрически лампички, които блещукат като звезди. В Капитола хората се подлагат на операции, за да изглеждат по-млади и по-слаби. В Окръг 12 да изглеждаш стар си е нещо като постижение, тъй като повечето хора умират преждевременно. Ако срещнеш човек в напреднала възраст, искаш да го поздравяваш за дълголетието му и да го питаш каква е тайната на оцеляването. На дебелиите им завиждат, защото те не се борят за всеки залък, както повечето от нас. Но тук е различно. Бръчките са нежелани. Големият корем не е признак за успех.

Тази година косата на Цезар е сиво-синя, а клепачите и устните му са покрити с пласт грим в същия цвят. Изглежда особено, но не толкова стряскащо, колкото миналата година, когато беше в алено и създаваше впечатление, сякаш кърви. Цезар пуска няколко шеги, за да подгрее публиката и после се залавя за работа.

Момичето от Окръг 1, което изглежда предизвикателно в прозрачна златиста рокля, се отправя към средата на сцената за интервюто с Цезар. Ясно е, че нейният ментор не се е затруднил да реши от какъв ъгъл да я представи. С тази развяна руса коса, изумрудено зелени очи, с високата си, пищна фигура... тя цялата излъчва сексапил.

Всяко интервю трае само три минути. После се чува електрически звънец и идва ред на следващия трибут. Едно нещо трябва да му се признае на Цезар: наистина полага всички усилия, за да накара трибутите да блеснат. Дружелюбен е, мъчи се да предположи нервните, смее се на несполучливите шеги и реагира така, че понякога успява да превърне посредствените отговори в забележителни.

Седя като дама, както ме е учила Ефи, и окръзите се изреждат бързо. 2, 3, 4. Изглежда, че всеки играе някаква роля. Чудовищното момче от Окръг 2 е безпощадна машина за убиване. Фоксфейс, момичето с лисиче лице от Окръг 5, е лукаво и хитро. Зърнах Цина

веднага щом зае мястото си, но дори неговото присъствие не може да ме успокои. 8, 9, 10. Сакатото момче от Окръг 10 е много тихо. Дланите ми се потят обилно, но украсената със скъпоценни камъни рокля не попива влагата, и ако се опитам да изтрия ръце, те се плъзгат и отскачат от нея. Окръг 11.

Ру е облечена в ефирна рокля с криле на раменете и сякаш прелита до Цезар. Тълпата притихва при вида на това магическо създание. Цезар е много мил с нея, поздравява я за оценката „7“ по време на обучението — отличен резултат за толкова дребно момиче. Когато я пита каква ще бъде най-силната ѝ страна на арената, тя не се колебае.

— Много трудно е да ме хванеш — казва тя с треперлив глас. — А ако не можеш да ме хванеш, не можеш и да ме убиеш. Така че, не ме отписвайте.

— Не би ми хрумнало подобно нещо и след милион години — казва Цезар насърчително.

Момчето от Окръг 11, Треш, има същата тъмна кожа като Ру, но приликата свършва дотук. Той е един от гигантите, сигурно е висок към метър и деветдесет и е с телосложение на бик, но забелязах, че отхвърли поканите от страна на професионалните трибути да се присъедини към тяхната група. Вместо това по време на обучението непрекъснато странеше от другите, не говореше с никого, не проявяваше особен интерес към нищо. Дори при това положение, получи десетка и не е трудно да разбереш защо е впечатлил гейм-мейкърите. Сега пренебрегва шегите на Цезар, отговаря с „да“ и „не“, или просто мълчи.

Само да бях едра като него, щях да продължа да се държа враждебно и намусено и щеше да е просто чудесно! Обзалагам се, че половината евентуални спонсори обмислят възможността да го подкрепят. Ако имах пари, и аз щях да заложа на него.

А след това извикват Катнис Евърдийн и усещам как, като в сън, ставам и тръгвам към центъра на сцената. Разтърсвам протегнатата ръка на Цезар, а той има благоприличието да не я избърше веднага в костюма си.

— Е, Катнис, Капитолът сигурно ти се струва доста различен от Окръг 12. Какво те впечатли най-много, откакто пристигна тук? — пита Цезар.

Какво? Какво каза той? Не мога да осмисля думите му.

Устата ми е пресъхнала, сякаш е пълна с дървени стърготини. Отчаяно намирам Цина в тълпата и приковавам очи в неговите. Представям си думите, които излизат от устните му: „Какво те впечатли най-много, откакто пристигна тук?“ Напъвам се да си спомня нещо, което ме е направило щастлива тук. *Бъди честна*, повтарям си наум. *Бъди честна*.

— Агнешкото задушено — изричам с мъка.

Цезар се засмива и смътно осъзнавам, че част от публиката го е последвала.

— Онова със сушените сини сливи, нали? — пита Цезар. Кимвам. — О, аз го ям в огромни количества. — Той се обръща ужасено към публиката, с ръка върху корема си. — Не си личи, нали? — Те му подвикват окуражително и ръкопляскаат. Това му харесвам на Цезар. Винаги се опитва да те измъкне.

— Е, Катнис — казва той с доверителен тон. — Когато излезе на сцената по време на церемониите за откриването, направо ми спря дъха. Какво си мислеше за онзи костюм?

Цина повдига вежди. *Бъди честна*.

— Имате предвид, след като превъзмогнах страха си, че ще изгоря жива? — питам аз.

Буен смях. Този на публиката е истински.

— Да. Започни оттам — казва Цезар.

Цина, приятелю, и без друго щях да му го кажа.

— Мислех си, че Цина е гениален и че това е най-великолепният костюм, който съм виждала някога, и не можех да повярвам, че го нося. Не мога да повярвам, че нося и този. — Повдигам полата си, за да я разгърна. — Искam да кажа, само го погледнете!

Докато публиката охка и ахка, виждам как Цина прави едва доловимо кръгообразно движение с пръста си. Аз обаче знам какво казва: *Завърти се да те видя*.

Завъртам се в кръг веднъж и реакцията е незабавна.

— О, направи го пак! — възкликва Цезар, затова повдигам ръце и се завъртам няколко пъти, при което полата полетява, а роклята ме обгръща в пламъци. Публиката избухва в аплодисменти. Спирам и се вкопчвам в ръката на Цезар.

— Не спирай! — казва той.

— Трябва, зави ми се свят! — Освен това се кикотя, което май не съм правила никога през живота си. Но нервите и въртенето са дали своето отражение.

Цезар ме обгръща с ръка, за да не падна:

— Не се тревожи, държа те. Не мога да позволя да тръгнеш по стъпките на ментора си.

Всички подвикват и свирят с уста, когато камерата намира Хеймич, който вече се е прочул с падането си надолу с главата по време на Жътвата, а той добродушно ги отпраща с махване на ръка и сочи отново към мен.

— Всичко е наред — уверява Цезар тълпата. — С мен тя е в безопасност. Е, какво ще кажеш за резултата от обучението? Е-ди-най-сет. Кажи ни поне малко за това, какво се случи там вътре.

Хвърлям поглед към гейм-мейкърите на балкона и прехапвам устни:

— Ъ-ъ... мога само да кажа, че беше добро начало.

Камерите са насочени право към гейм-мейкърите, които се подсмиват и кимат.

— Направо ни убиваш — казва Цезар, все едно наистина изпитва болка. — Подробности. Подробности.

Обръщам се към балкона:

— Предполага се, че не трябва да говоря за това, нали така?

Гейм-мейкърът, който падна в купата с пунш, изкрещява:

— Тя не бива да говори за това! Не! Не!

— Благодаря — казвам аз. — Съжалявам. Забранено ми е да говоря.

— Да се върнем тогава на момента, в който съобщиха името на сестра ти по време на Жътвата — казва Цезар. Сега говори по-тихо. — А ти се яви като доброволец. Можеш ли да ни разкажеш за нея?

Ни. Не на всички вас. Но може би на Цина. Мисля, че не съм си въобразила тъгата, която виждам на лицето му:

— Тя се казва Прим. Само на дванайсет е. И я обичам повече от всичко на света.

Сега на Кръглия площад и игла да падне, ще се чуе.

— Какво ти каза тя? След Жътвата? — пита Цезар.

Бъди честна. Бъди честна. Преглъщам с усилие.

— Помоли ме наистина да се постарая да победя. — Публиката е застинала и улавя всяка моя дума.

— А ти какво отговори? — внимателно ме подтиква Цезар.

Но вместо топлота, усещам как ледена скованост обхваща тялото ми. Мускулите ми се напрягат, както преди да убия животно. Когато проговарям, гласът ми сякаш е спаднал с една октава.

— Зарекох се, че ще го направя.

— Обзалагам се, че си казала точно така — кимва Цезар и стиска ръката ми. Чува се звънецът. — Съжалявам, времето ни изтече. Желая ти късмет, Катнис Евърдийн, трибут от Окръг 12.

Аплодисментите продължават дълго след като съм седнала на мястото си. Поглеждам към Цина за подкрепа. Той леко вдига палци.

През първата част от интервюто на Пийта още съм замаяна. Той обаче завладява публиката от първия миг: чувам ги как се смеят и се провикват. Разиграва етюда за сина на хлебаря, като сравнява трибутите с хлябовете от техните окръзи. После разказва забавен анекдот за опасностите, които крият душовете в Капитола.

— Кажи ми, ухая ли на рози? — пита той Цезар, а после следва цял скеч, по време на който двамата се редуват да се миришат един друг и пожънват огромен успех. Излизам отново на фокус, когато Цезар го пита дали си има приятелка.

Пийта се поколебава, после неубедително поклаща глава.

— Такова хубаво момче като теб. Трябва да има някое специално момиче. Хайде, как се казва? — пита Цезар.

Пийта въздиша:

— Е, добре, има такова момиче. Падам си по него, откакто се помня. Но съм напълно сигурен, че до деня на Жътвата то дори не подозираше за съществуването ми.

Съчувствени звуци от тълпата. Несподелената любов е нещо, което всеки разбира.

— Тя има ли си друг приятел? — пита Цезар.

— Не знам, но много момчета я харесват — казва Пийта.

— Значи, ето какво ще направиш. Победи и се върни у дома. Тогава няма да може да те отблъсне, нали? — казва Цезар насърчително.

— Струва ми се, че това няма да стане. Победата... няма да помогне в моя случай — казва Пийта.

— Защо не, за бога? — пита озадачено Цезар.
Пийта почервениява като цвекло и със запъване изрича:
— Защото... защото... тя дойде тук с мен.

ЧАСТ II

ИГРИТЕ

За миг камерите се задържат върху сведения поглед на Пийта, докато публиката възприеме думите му. После виждам лицето си, с полуотворена уста в смесица от изненада и протест, увеличено върху всеки екран, докато осъзнавам чутото. *Мен! Той има предвид мен!* Стисвам устни и забивам очи в пода с надеждата, че ще скрия емоциите, които се надигат в мен.

— О, това наистина е лош късмет — казва Цезар и в гласа му има истинска болезнена нотка. Тълпата мърмори в знак на съгласие, няколко души дори надават измъчени викове.

— Не е хубаво — съгласява се Пийта.

— Е, не мисля, че някой от нас може да те вини. Би било трудно човек да не се увлече по тази млада дама — казва Цезар. — Тя не знаеше ли?

Пийта поклаща глава:

— Досега не.

Поглеждам нагоре и задържам поглед в екрана достатъчно дълго, за да се забележи ясно червенината по бузите ми.

— Не ви ли се иска ужасно да я извикаме обратно тук, за да видим какво ще каже? — пита Цезар публиката. Тълпата крещи в знак на съгласие. — За жалост, правилата са си правила, и времето на Катнис Евърдийн изтече. Е, желая ти много късмет, Пийта Меларк, и мисля, че говоря от името на цял Панем, когато казвам, че сърцата ни са с теб.

Тълпата реве оглушително. С обявяването на любовта си към мен Пийта напълно е заличил нас, останалите, от картата. Когато публиката най-после се успокоява, той промълвява едва-едва едно: „Благодаря ви“ и се връща на мястото си. Изправяме се на крака, за да изслушаме химна. Заради уважението, което се изисква, трябва да повдигна глава, и не мога да не видя, че сега почти всички екрани показват в едър план Пийта и мен, застанали на метър един от друг — разстояние, което в съзнанието на зрителите завинаги ще остане такова. Горките ние, трагични герои.

Аз обаче знам истината.

След химна трибутите се връщат в колона по един обратно във фойето на Тренировъчния център и се качват в асансьорите. Постарavam се да вляза в асансьор, в който Пийта го няма. Тълпата забавя нашите антуражи от стилисти, ментори и придружители, затова си правим компания само помежду си. Никой не говори. Моят асансьор спира, за да остави четирима трибути, след което продължавам сама, а после виждам как вратите се отварят на дванайсетия етаж. Пийта едва е излязъл от своя асансьор, когато стоварвам длани върху гърдите му. Той изгубва равновесие и се блъска в грозна керамична ваза, пълна с изкуствени цветя. Вазата се преобръща и се разбива на стотици парченца. Пийта се приземява в отломките и от ръцете му веднага бликва кръв.

— Защо беше това? — пита той, втрещен.

— Нямаше право! Нямаше право да говориш тези неща за мен! — изкрещявам му.

Сега вратите на асансьорите се отварят и се появява целият екип: Ефи, Хеймич, Цина и Порша.

— Какво става? — пита Ефи с истерична нотка в гласа. — Падна ли?

— След като тя ме блъсна — казва Пийта, докато Ефи и Цина му помагат да се изправи.

Хеймич се обръща към мен:

— Блъснала си го?

— Това беше твоя идея, нали? Да ме направиш на глупачка пред цялата страна? — отговарям.

— Идеята беше моя — казва Пийта и трепва, докато измъква керамични парченца от дланите си. — Хеймич просто ми помогна.

— Да, Хеймич е много склонен да помага. На теб! — казвам.

— Ти *наистина си* глупачка — казва отвратено Хеймич. — Да не би да ти е навредил? Това момче просто ти даде нещо, което никога не би могла да постигнеш сама.

— Направи така, че да изглеждам слаба — казвам.

— Направи така, че да изглеждаш желана! И нека погледнем истината в очите, в това отношение никак не ти е излишна помощ. Беше романтична горе-долу колкото шепя пръст, преди той да каже, че

те желае. Сега всички те желаят. Само за теб говорят. Обречените влюбени от Окръг 12! — казва Хеймич.

— Но ние не сме обречени влюбени! — казвам аз.

Хеймич ме сграбчва за раменете и ме приковава към стената:

— На кой му пука? Всичко е едно голямо представление. Става дума само за това как ви възприемат. Най-много, което можех да кажа за теб след интервюто ти, беше, че изглеждаше доста мила, макар че и това, само по себе си, е малко чудо. Сега мога да добавя, че си разбивачка на сърца. О-о, как момчетата у дома падат с копнеж в краката ти. Кое мислиш, че ще ти донесе повече спонсори?

От мириса на вино в дъха му ми прилява. Отблъсквам ръцете му от раменете си, отдръпвам се и се мъча да проясня главата си.

Приближава се Цина и ме обгръща с ръка:

— Той е прав, Катнис.

Не знам какво да мисля.

— Трябваше да ми кажете, за да не изглеждам толкова глупаво.

— Не, реакцията ти беше съвършена. Ако знаеше предварително, нямаше да се получи толкова добре — казва Порша.

— Тя просто се тревожи за приятеля си — казва дрезгаво Пийта, като захвърля едно окървавено парче от вазата.

При мисълта за Гейл бузите ми отново пламват:

— Нямам приятел.

— Все едно — казва Пийта. — Сигурен съм, че е достатъчно умен, за да разпознае един очевиден блъф. Освен това *ти* не каза, че *ме* обичаш. Така че какво значение има?

Думите попиват в съзнанието ми. Гневът ми затихва. Сега се разкъсвам между мисълта, че са ме използвали, и мисълта, че са ми дали предимство. Хеймич е прав. Успях да изкарам интервюто, но каква бях всъщност? Глупаво момиче, което се въртеше в искряща рокля. И се кикотеше. Единственият истински момент беше, когато говорех за Прим. Сравнете това с Треш, с неговата мълчалива, смъртоносна сила, и всеки лесно ще забрави за мен. Глупава, искряща, лесна за забравяне. Не, не съвсем лесна за забравяне. Получих оценка единайсет.

Но сега Пийта ме превърна в обект на любов. Не само на неговата. Както сам каза, имам много почитатели. А ако публиката наистина мисли, че сме влюбени... спомням си колко силно реагирах

на признанието му. Обречените влюбени. Хеймич е прав, в Капитола се хващат на подобни неща. Изведнъж се разтревождам, че не съм реагирала както трябва.

— След като той каза, че е влюбен в мен, помислихте ли си, че е възможно и аз да съм влюбена в него? — питам.

— Аз си помислих — казва Порша. — Като гледах как отвърщаш поглед от камерите, как се изчервяваш...

Другите пригласят в знак на съгласие.

— Ти си невероятна, скъпа. Ще се извие опашка от спонсори за теб — казва Хеймич.

Смутена съм и не знам как да реагирам. Насилвам се да се обърна към Пийта:

— Съжалявам, че те блъснах.

— Няма значение — свива рамене той. — Въпреки че по правилата е забранено.

— Добре ли са ръцете ти? — питам.

— Ще се оправят — казва той.

В последвалата тишина откъм трапезарията се разнасят уханията на очакващата ни вечеря.

— Хайде идвайте да ядем — казва Хеймич.

Всички тръгваме след него и заемаме местата си. Но после Пийта започва силно да кърви и Порша го отвежда да му окажат медицинска помощ. Започваме да ядем супа със сметана и розови листенца без тях. Двамата се връщат, когато сме свършили супата. Ръцете на Пийта са увити в бинтове. Не мога да не се чувствам виновна. Утре ще бъдем на арената. Той ми направи услуга, а аз за отплата го нараних. Вечно ли ще му бъда длъжница?

След вечеря гледаме повторението в салона. Изглеждам натруфена и глупава, докато се кикотя и се въртя в роклята си, макар останалите да ме уверяват, че съм очарователна. Всъщност очарователен е Пийта, а после и напълно завладяващ в ролята на влюбеното момче. А ето ме и мен, изчервена и смутена, разкрасена от ръцете на Цина, съблазнителна според признанието на Пийта, трагична поради обстоятелствата и, по всеобщо мнение, незабравима.

Когато химнът свършва и екранът потъмнява, стоята притихва. Утре призори ще ни вдигнат от сън и ще ни подготвят за арената. Истинските Игри започват чак в десет, защото повечето жители на

Капитола стават късно. Но Пийта и аз трябва да започнем рано. Не може да се каже колко път ще трябва да изминем до арената, подготвена за тазгодишните Игри.

Знам, че Хеймич и Ефи няма да ни придружат. Щом си тръгнат оттук, ще отидат в Центъра на игрите, където, надявам се, ожесточено ще ни търсят спонсори и ще разработват стратегия как и кога да ни доставят подаръците. Цина и Порша ще пътуват с нас до самото място, от което ще бъдем изпратени на арената. Въпреки това последните прощални думи трябва да бъдат казани тук.

Ефи хваща и двамата ни за ръка и с истински сълзи в очите, ни пожелава успех. Благодарни ни, че сме били най-добрите трибути, които е имала честта да представлява. А после, тъй като това е Ефи и от нея очевидно задължително се изисква да каже нещо ужасно, добавя: „Изобщо няма да се изненадам, ако догодина най-сетне ме повишат и ме изпратят в свестен окръг!“

После целува всеки от нас по бузата и бързо излиза, развълнувана или от емоционалната раздяла, или от възможността за по-добра кариера.

Хеймич скръства ръце и оглежда и двамата ни от глава до пети.

— Някакви последни съвети? — обръща се към него Пийта.

— Когато прозвучи гонгът, веднага изчезвайте. Нямате работа в онази кървава баня пред Рога на изобилието. Просто изчезвайте, отдалечете се колкото е възможно повече от останалите и потърсете вода — казва той. — Ясно ли е?

— А после? — питам.

— Останете живи — казва Хеймич. Това е същият съвет, който ни даде във влака, но този път не е пъян и не се смее. А ние само кимваме. Какво друго има да се казва?

Когато се отправям към стаята си, Пийта се забавя, за да говори с Порша. Радвам се. Каквито и странни прощални думи да си разменяме, те могат да почакаат до утре. Завивките ми са отдръпнати назад, но няма следа от червенокосото момиче-авокс. Искането ми се да й знаех името. Трябваше да я попитам как се казва. Може би можеше да го напише. Или да го изиграе. Но сигурно това щеше само да й навлече наказание.

Вземам си душ и свалям от тялото си златната боя, грима, мириса на красотата. От усилията на подготвителния екип остават

само пламъците върху ноктите ми. Решавам да ги запазя, за да напомнят на публиката коя съм. Катнис, момичето, което гореше. Може би това ще ми даде някаква опора в идващите дни.

Обличам дебела, пухкава нощница и си лягам. Нужни са ми около пет секунди да осъзная, че никога няма да заспя. А отчаяно се нуждаю от сън, защото на арената всеки миг, в който се поддам на изтощението, ще бъде покана към смъртта.

Няма полза. Минава един час, минават два, три, а клепачите ми отказват да натежат. Непрестанно се опитвам да си представя на какъв терен ще ме запратят. Пустиня? Блато? Замръзнала пустош? Най-много се надявам да има дървета, което ще ми предостави някакво укритие, а също храна и подслон. Често има дървета, защото голите и пусти пейзажи са скучни и без дървета развързката на Игрите настъпва твърде бързо. Но какъв ли ще бъде климатът? Какви скрити капани са поставили гейм-мейкърите, за да оживят по-мудните моменти? И какво ще правят другите трибути...

Колкото по-силно искам да заспя, толкова повече сънят ми убягва. Накрая съм толкова неспокойна, че не мога да остана в леглото. Разхождам се из стаята — сърцето ми тупти и се задъхвам. Имам чувството, че съм в затворническа килия. Ако веднага не подишам малко чист въздух, може пак да започна да хвърлям предмети. Изтичвам надолу по коридора до вратата, която води към покрива. Тя не само е отключена, но и открехната. Може би някой е забравил да я затвори, но няма значение. Енергийното поле, което обгръща покрива, предотвратява всяка отчаяна форма на бягство. А аз не се каня да бягам, само да напълня дробовете си с въздух. Искam да видя небето и луната в последната нощ, в която никой няма да ме преследва.

Нощем покривът не е осветен, но щом стъпвам с боси крака на облицованата с плочи повърхност, виждам тъмния силует на фона на светлините, които в Капитола никога не угасват. Долу по улиците цари доста голямо оживление — музика, песни и автомобилни клаксони: през дебелия стъклени прозорци в стаята си не чувам нищо от това. Бих могла да се измъкна сега, без той да ме забележи: вероятно няма да ме чуе при цялата тази шумотевица. Но нощният въздух е толкова сладък, че не мога да понеса мисълта да се върна в онази задушаваща стая. А и какво значение има дали си говорим или не?

Пристъпвам безшумно по плочите. Стигам само на метър зад него и казвам:

— Добре е да поспиш.

Той се стряска, но не се обръща. Виждам как леко поклаща глава.

— Не искам да пропусна празненството. То е заради нас, в крайна сметка.

Приближавам се до него и се навеждам над ръба на парапета. Широките улици са пълни с танцуващи хора. Присвивам очи, за да различа по-подробно дребните фигурки.

— В карнавални костюми ли са?

— Кой може да каже? — отговаря Пийта. — С всичките тези откачени дрехи, които носят тук. И ти ли не можа да заспиш?

— Не можах да изключа — казвам.

— За семейството си ли мислеше? — пита той.

— Не — признавам малко виновно. — Непрекъснато се чудя какво ще стане утре. Което е безсмислено, разбира се. — На светлината отдолу сега виждам лицето му и как трмаво държи превързаните си ръце. — Наистина съжалявам за ръцете ти.

— Няма значение, Катнис — казва той. — И без друго никога не съм имал шансове за успех в тези Игри.

— Не бива да си мислиш такива неща — казвам.

— Защо не? Вярно е. Най-голямата ми надежда е да не се посрамя и... — Той се поколебава.

— И какво? — казвам аз.

— Не знам точно как да го кажа. Само... искам да умра като себе си. Това звучи ли смислено? — пита той. Поклащам глава. Как може някой да умре като някой друг, освен като себе си? — Не искам там да ме променят. Да ме превърнат в някакво чудовище, каквото не съм.

Прехапвам устна и се чувствам като нищожество. Докато аз размишлявах дали ще има дървета, Пийта се е борил с мисълта как да запази самоличността си. Чистотата на своето „аз“.

— Да не би да искаш да кажеш, че няма да убиеш никого? — питам.

— Не, сигурен съм, че когато дойде моментът, ще убивам точно като всички други. Не мога да се предам без борба. Само че все ми се иска да можех да измисля начин да... да покажа на онези от Капитола,

че не ме притежават. Че съм нещо повече от просто една пионка в техните Игри — казва Пийта.

— Но ти не си — казвам аз. — Никой от нас не е. Това е принципът на Игрите.

— Добре, но в тази рамка все още съществуваш ти, все още съществувам аз — настоява той. — Не разбираш ли?

— Донякъде. Само че... не се обиждай, но на кой му пука, Пийта? — казвам аз.

— На мен. Искам да кажа, за какво друго ми е позволено да ми пука в този момент? — пита той гневно. Сега е приковал сините си очи в моите и настоява за отговор.

Отстъпвам назад.

— По-добре се погрижи за онова, което каза Хеймич. Да останеш жив.

Пийта ми се усмихва, тъжно и подигравателно:

— Добре. Благодаря за напътствието, скъпа.

Това, че използва покровителственото любезно обръщение на Хеймич, е като плесница в лицето ми.

— Виж, ако искаш да прекараш последните часове от живота си, като планираш доблестна смърт на арената, това си е твой избор. Аз искам да прекарам моите в Окръг 12.

— Не бих се изненадал, ако го постигнеш — казва Пийта. — Предай на майка ми най-добрите ми пожелания, като се прибереш.

— Разчитай на мен — казвам аз. После се обръщам и си тръгвам.

През остатъка от нощта ту се унасям в дрямка, ту се будя отново и си представям язвителните реплики, които ще отправя към Пийта Меларк на сутринта. Пийта Меларк. Ще го видим колко наперен и силен ще бъде, когато се изправи срещу живота и смъртта. Вероятно ще се превърне в развилнял се звяр, в някой от онези трибути, които се опитват да изядат сърцето на някого, след като го убият. Преди няколко години имаше едно такова момче от Окръг 6 на име Тит. Той напълно подивя и гейм-мейкърите трябваше да го зашеметят с електрически пушки, за да съберат телата на убитите от него играчи, преди да ги е изял. На арената няма правила, но канибализмът не се нрави много на публиката от Капитола, затова се опитаха да го възпрат. Имаше известни предположения, че лавината, която накрая отнесе Тит, е била

специално подготвена, за да е сигурно, че победителят няма да е психопат.

На сутринта не виждам Пийта. Преди зазоряване при мен идва Цина, дава ми да облека една проста рокля и ме повежда към покрива. Окончателното ми обличане и приготовления ще се извършат в катакомбите под самата арена. Един ховъркрафт се появява от нищото, точно както онзи в гората в деня, когато видях как заловиха червенокосото момиче-авокс, и се спуска стълба. Стъпвам,хващам се с ръце за долните стъпала и повече не мога да помръдна. Някакво енергийно поле ме прилепва към стълбата и тя се прибира заедно с мен вътре.

Очаквам, че сега стълбата ще ме пусне, но все още съм залепена за нея. Към мен се приближава облечена в бяла престилка жена със спринцовка в ръка.

— Това е чипът ти за проследяване, Катнис. Колкото по-неподвижна стоиш, толкова по-бързо ще успея да го поставя — казва тя.

Неподвижна ли? Та аз съм като статуя. Но въпреки това усещам остра болка от пробождането, докато иглата вкарва металното проследяващо устройство дълбоко под кожата от вътрешната страна на ръката ми над лакътя. Сега гейм-мейкърите винаги ще знаят къде точно се намирам на арената. Не биха искали да изгубят някой трибут.

Щом проследяващото устройство е поставено, стълбата ме освобождава. Жената изчезва и стълбата се връща, за да вземе и Цина от покрива. Влиза едно момче-авокс и ни насочва към кабина, където е сервирана закуска. Въпреки напрежението в стомаха си, ям възможно най-много, макар че нищо от прекрасната храна не ми прави впечатление. Толкова съм нервна, че със същия успех мога да ям и въглища. Единственото, което изобщо успява да отвлече вниманието ми, е гледката от прозорците, докато се носим плавно над града и после към пустошта отвъд него. Това виждат птиците. Само че те са свободни и в безопасност. За разлика от мен.

Пътуването продължава около половин час, а после прозорците потъмняват, което подсказва, че наближаваме арената. Ховъркрафтът се приземява и двамата с Цина стъпваме на стълбата, само че този път тя ни отвежда през подземен тунел право в катакомбите, които се намират под арената. Следваме напътствията и стигаме до

определеното ми място — стая, в която ще се проведе подготовката ми. В Капитола я наричат Стартовото помещение. В окръзите е известна като „Ограждението“. Мястото, където отвеждат животните, преди да ги заколят.

Всичко е чисто ново. Аз ще бъда първият и единствен трибут, който ще използва това Стартово помещение. Арените са исторически забележителности и остават след Игрите. Те са популярни дестинации, които жителите на Капитола посещават и където ходят на почивка. Отиват за месец, гледат Игрите, правят обиколка на катакомбите, посещават местата, където са загинали различните трибути. Можете дори да участвате във възстановки.

Казват, че храната е отлична.

Мъча се да не повърна закуската си, докато вземам душ и си мия зъбите. Цина сплита косата ми в дълга плитка — моята запазена марка. После пристигат дрехите — те са едни и същи за всички трибути. Цина не е имал думата за това, какво да бъде облеклото ми, дори не знае какво ще има в пакета, но ми помага да си облека бельото, после обикновени жълто-кафяви панталони, светлозелена блуза, груб кафяв колан и тънко черно яке с качулка, което се спуска до бедрата ми.

— Материята на якето е изработена така, че да отразява телесната топлина. Чакат те студени нощи — казва той.

Ботушите, които обувам над впити дълги чорапи, са по-хубави, отколкото очаквах, от мека кожа, и доста приличат на моите вкъщи. Тези обаче са с тънка гъвкава каучукова подметка, шита с конци. Добри са за тичане.

Мисля си, че съм готова, когато Цина измъква от джоба си златната сойка-присмехулка. Напълно съм забравила за нея.

— Откъде я взе? — питам аз.

— От зеления тоалет, с който беше облечена във влака — казва той. Сега си спомням как свалих брошката от роклята на майка ми и я закопчах върху ризата. — Това е отличителният знак на твоя окръг, нали? — Кимвам и той я закопчава върху ризата ми. — Едва успя да мине през борда на оценителите. Някои смятаха, че брошката може да се използва като оръжие и ще получиш нечестно предимство. Накрая я пуснаха — казва Цина. — Но конфискувах пръстена на момичето от Окръг 1. Ако завъртиш камъка, изскача шип. Напоен с отрова. Твърдеше, че не е знаела, че пръстенът се трансформира, и нямаше как

да се докаже, че е знаела. Но изгуби отличителния си знак. Ето, напълно си готова. Раздвижи се. Провери всичко да ти е удобно.

Разхождам се, тичам в кръг, протягам ръце.

— Да, добре е. Точно по мярка.

— Тогава не ти остава нищо друго, освен да чакаш да те повикат — казва Цина. — Освен ако можеш да хапнеш още нещо?

Отказвам храната, но приемам чаша вода, от която отпивам малки глътки, докато чакаме на един диван. Не искам да си дъвча ноктите или устните, но се улавям, че съм прехапала бузата си. Мястото още не е съвсем зараснало от преди няколко дни. Скоро устата ми се изпълва с вкус на кръв.

Нервността се превръща в ужас, докато очаквам онова, което предстои. Може да съм мъртва, напълно мъртва, след час. А дори и след по-малко. Пръстите ми нервно проследяват твърдата малка бучка на ръката ми, където жената инжектира проследяващото устройство. Притискам я, макар че ме боли. Притискам я толкова силно, че започва да се образува малка синина.

— Говори ли ти се, Катнис? — пита Цина.

Поклащам глава, но след миг му протягам ръка. Цина я обгръща в двете свои. И така седим, докато приятен женски глас съобщава, че е време да се подготвя за старта.

Все още стискам ръката на Цина, пристъпвам и заставам върху кръглата метална плоча.

— Не забравяй какво каза Хеймич. Бягай, намери вода. Останалото ще дойде само — казва той. Кимвам. — И запомни следното. Не ми е позволено да участвам в залаганията, но ако можех, щях да заложа парите си на теб.

— Наистина ли? — прошепвам.

— Наистина — казва Цина. Навежда се и ме целува по челото. — Късмет, пламтящо момиче. — А след това около мен се спуска стъклен цилиндър, който разделя хванатите ни ръце и откъсва Цина от мен. Той почуква с пръсти под брадичката си. „Горе главата“.

Повдигам брадичка и заставам възможно най-изправена. Цилиндърът започва да се издига. В продължение на може би петнайсет секунди се намирам в мрак, а след това усещам как металната плоча ме изтласква извън цилиндъра на открито. За миг

ярката слънчева светлина заслепява очите ми и усещам само силен вятър с мирис на нещо, което ми навява надежда за борова гора.

После чувам гласа на легендарния водещ Клодиъс Темпълсмит, който ехти гръмко навсякъде около мен:

— Дами и господа, започват Седемдесет и четвъртите Игри на глада!

Шейсет секунди. Толкова трябва да останем върху металните плочи, преди да ни освободи прозвучаването на гонг. Отдръпнеш ли се, преди да изтече минутата, краката ти ще бъдат откъснати от мина. Шейсет секунди да обхванеш с поглед обръча от трибути, застанали на еднакво разстояние от Рога на изобилието — гигантски златен конус, скосен от едната страна. Гърлото му е на почти седем метра височина и от него преливат нещата, които ще ни дадат живот тук на арената. Храна, бутилки с вода, оръжия, лекарства, дрехи, запалки. Около Рога на изобилието са разпръснати други припаси, чиято стойност е толкова по-малка, колкото по-далече се намират от него. Например, само на няколко стъпки от краката ми лежи квадратен найлон, метър на метър. Със сигурност може да е полезен при пороеен дъжд. Но в Рога на изобилието виждам и сгъната палатка, която предпазва от почти всички атмосферни условия. Стига да имам смелост да вляза и да се бия за нея с другите двайсет и трима трибути! Кое то ми е наредено да не правя.

Намираме се на равно, открито място. Равнина с отъпкана пръст. Зад трибутите срещу мен не виждам нищо, което подсказва стръмен склон или дори скали. От дясната ми страна има езеро. Отляво и отзад — рядка борова горичка. Точно натам би искал Хеймич да тръгна. Незабавно.

В главата ми звучат указанията му: „Просто изчезвайте, отдалечете се колкото е възможно повече от останалите и намерете вода“.

Но се изкушавам, толкова се изкушавам при вида на изобилието, което виждам пред очите си. И знам, че ако не го взема аз, ще го вземе някой друг. Че професионалните трибути, които оцелеят след кървавата битка, ще си поделят по-голямата част от тази жизненоважна плячка. Нещо ми хваща окото. Върху планина от навити одеяла се мъдри сребърен колчан със стрели и лък с тетива, който само чака да бъде опънат. *Той е мой, мисля си аз. Направен е за мен.*

Аз съм бърза. Мога да спринтирам по-бързо от всички момичета в нашето училище, макар че някои са по-добри на дълго бягане. Но тази дължина от четирийсет метра е работа точно за мен. Знам, че мога да се добера дотам, знам, че мога да стигна първа до този лък, но въпросът е после колко бързо ще избягам? Докато успея да разбутам пакетите и да грабна оръжието, другите ще са стигнали до Рога на изобилието — може и да успея да отстраня един-двама, но ако са, да кажем, десетина, в близък бой ще ме повалят с копията и тоягите си. Или със силните си юмруци.

И все пак няма да съм единствената мишена. Обзалагам се, че много от другите трибути ще подминат дребното момиче, дори и да е отбелязало единайсет точки по време на обучението, за да надвият по-свирепите си противници.

Хеймич никога не ме е виждал да тичам. Ако ме беше виждал, може би щеше да ме посъветва да си опитам късмета. Да се хвърля към оръжието. Защото тъкмо това е оръжието, което може да ме спаси. А в целия куп виждам само един лък. Знам, че минутата вече изтича и трябва да реша какво да предприема, когато установявам, че се готвя за спринт — не към близката гора, а към купа, към лъка. Тогава изведнъж забелязвам Пийта, той е вдясно от мен, между нас има може би петима трибути — доста е далече, но въпреки това разбирам, че ме гледа и ми се струва, че май клати глава. Но слънцето ми свети в очите и докато се чудя, прозвучава гонгът.

И го пропускам! Пропускам шанса си! Защото тези допълнителни две секунди, които изгубих в колебание, са достатъчни да ме накарат да променя решението си. За миг краката ми се запъват, несигурни в коя посока ги тласка мозъкът ми, а после се хвърлям напред и грабвам в ръце парчето найлон и един хляб. Плячката е толкова дребна и съм толкова ядосана на Пийта, че е отвлъкъл вниманието ми, че спринтирам още дващест метра напред, за да грабна една ярко оранжева раница, в която не се знае какво има, защото ми е непоносимо да си тръгна съвсем без нищо.

Едно момче, май от Окръг 9, посяга към раницата едновременно с мен и за кратко се боричкаме за нея, а след това той започва да кашля и покрива лицето ми с пръски кръв. Залитам назад, отвратена от топлатата, лепкава струя, която ме опръсква. После момчето се свлича на земята. Точно тогава виждам забития в гърба му нож. Вече и други

трибути са стигнали до Рога на изобилието и се готвят за атака. Да, момичето от Окръг 2, на десет метра разстояние, тича към мен и държи в ръка половин дузина ножове. Виждам я как ги мята по време на обучението. Никога не пропуска целта си. А аз съм следващата ѝ мишена.

Целият общ страх, който изпитвах, се съгъстява в конкретен страх от това момиче, от тази хищница, която сигурно ще ме убие след броени секунди. Прилив на адреналин пронизва тялото ми като изстрел, премятам през рамо едната каишка на раницата и побягвам с всичка сила към гората. Чувам как ножът лети към мен и по рефлекс вдигам раницата, за да се предпазя. Острието се забива в нея. Премятам и другата каишка през рамо и се отправям към дърветата. Инстинктивно знам, че момичето няма да ме преследва, че няма да устои на изкушението и ще се върне при Рога на изобилието, докато все още не са разграбени всички хубави неща. Усмивам се ехидно. *Благодаря за ножа*, казвам ѝ наум.

В началото на гората се обръщам за миг да огледам терена. Около дузина трибути се сражават помежду си при Рога. Няколко вече лежат мъртви на земята. Онези, които са побягнали, изчезват сред дърветата или в празното пространство срещу мен. Продължавам да тичам, докато гората ме скрива от останалите трибути, после преминавам към равномерно темпо, което смятам, че ще мога да поддържам доста време. През следващите няколко часа редувам леко тичане с ходене, като се старая да се отдалеча колкото е възможно повече от съперниците си. Загубих хляба в битката с момчето от Окръг 9, но успях да натъпча найлона в ръкава си, затова, докато вървя, го съвам старателно и го пъхам в един джоб. Освен това изтръгвам ножа от раницата — той е хубав, с дълго, добре наточено острие, назъбен в близост до дръжката, което го прави удобен за рязане на различни неща, — и го затъквам в колана си. Още не смея да спра, за да прегледам съдържанието на раницата. Просто продължавам да се движа, като спирам за миг само за да проверя дали не ме преследват.

Мога да вървя дълго. Знам това от дните си в гората. Но ще ми трябва вода. Това беше второто указание на Хеймич, и тъй като почти се провалих с първото, зорко следя за някакви признаци, че наблизо има вода. Такива няма.

Гората започва да се променя и между борове се появяват най-различни дървета — някои от тях разпознавам, други са ми напълно непознати. В един момент чувам шум и измъквам ножа си, готова да се защитавам, но се оказва, че само съм подплашила един заек. „Радвам се да те видя“, прошепвам му аз. Щом има един заек, може да има още стотици, които ще паднат в примките ми.

Теренът се спуска надолу. Това не ми харесва особено. Долините ми създават чувство, че съм хваната в капан. Искам да съм нависоко, както в хълмовете около Окръг 12, откъдето мога да виждам приближаването на противника. Но единственият ми избор е да продължавам напред.

Колкото и да е странно, не се чувствам много зле. Дните, през които изяждах огромни количества, си казаха думата. Бодро съм, макар да не ми достига сън. Гората ми действа освежаващо. Наслаждавам се на усамотението, макар и то да е илюзия, защото вероятно ме показват на екрана. Не непрекъснато, но от време на време. През първия ден трябва да се отрази смъртта на толкова много хора, че един трибут, който върви из гората, не представлява особено интересна гледка. Все пак ще ме показват достатъчно често, колкото да се види, че съм жива, невредима и че се движа. Един от най-важните дни в залаганията е първият, когато падат първите жертви. Но това е нищо в сравнение с напрежението, което настъпва, когато на арената останат шепа участници.

Късен следобед е, когато започват да гърмят оръдията. Всеки изстрел означава един мъртъв трибут. Битката при Рога на изобилието трябва най-сетне да е свършила. Никога не събират телата от кървавата баня, преди убийците да се разпръснат. В първия ден дори отлагат оръдейните изстрели, докато не приключат първоначалните схватки, защото е прекалено трудно да се проследи точно колко са убитите. Позволявам си да спра за миг, задъхана, докато броя гърмежите. Един... два... три... отново и отново, докато стигат единайсет. Общо единайсет мъртви. В играта остават тринайсет. Изстъргвам с нокти засъхналата кръв, която момчето от Окръг 9 изкашля в лицето ми. Той със сигурност е мъртъв. Чудя се какво ли е станало с Пийта. Дали е изкарал деня? Ще разбере след няколко часа. Когато покажат в небето образите на мъртвите, за да ги видим ние, останалите живи.

Изведнъж ме връхлита мисълта, че Пийта може би вече е мъртъв, обезкървен, вдигнат и пренесен обратно в Капитола, за да го почистят, преоблекат и върнат в прост дървен сандък в Окръг 12. Че може вече да не е тук. Че пътува към къщи. Правя усилие да си спомня дали го видях, след като започна действието. Но последният образ, който успявам да извикам в съзнанието си, е как Пийта клати глава, докато прозвучава гонгът.

Може би е по-добре, ако вече е мъртъв. Липсваше му увереност, че може да победи. А аз не искам накрая на мен да се падне неприятната задача да го убия. Може би е по-добре, ако е излязъл завинаги от играта.

Пускам раницата и се смъквам изтощена на земята до нея. И без друго трябва да я претърся, преди да падне нощта. Да видя с какъв материал за работа разполагам. Докато разкопчавам каишките, усещам, че е добре направена, макар цветът да е доста неподходящ. Това оранжево със сигурност ще проблясва в тъмното. Мислено си отбелязвам, че първата ми работа утре трябва да бъде да я замаскирам.

Отварям джоба на раницата. Точно в този момент най-много се нуждаю от вода. Нарездането на Хеймич веднага да намеря вода не е било случайно. Няма да изкарам дълго без нея. За два-три дни ще успея да понеса отвратителните симптоми на обезводняването, но после състоянието ми бързо ще се влоши, ще изпадна в безпомощност и ще съм мъртва, в най-добрия случай, след седмица. Внимателно подреждам припасите. Тънък черен спален чувал, който отразява телесната топлина. Пакет солени бисквити. Пакет сушено нарязано говеждо. Шишенце йод. Кутия дървени кибритени клечки. Малко кълбо бодлива тел. Чифт тъмни очила. И двулитрова пластмасова бутилка за вода, която е абсолютно празна и суха.

Никаква вода. Толкова ли щеше да им е трудно да напълнят бутилката? Осъзнавам колко пресъхнали са гърлото и устата ми, колко напукани са устните ми. Движа се цял ден. Горещо е и много се потя. Това ми се случва и вкъщи, но винаги има потоци, от които да пия, или сняг, който да разтопя, ако се стигне дотам.

Докато връщам нещата в раницата, ми хрумва една ужасна мисъл. Езерото. Онова, което видях, докато чаках да прозвучи гонгът. Ами ако то е единственият водоизточник на арената? Това би било сигурен начин да ни въвлекат в битка. Езерото е на цял ден път от

мястото, където седя сега — път, много по-труден, когато няма нищо за пиене. А дори и да стигна до него, то със сигурност ще бъде сериозно охранявано от няколко професионални трибути. Готова съм да изпадна в паника, когато си спомням заека, който стреснах по-рано днес. Той отнякъде пие вода. Просто трябва да разбера откъде.

Здрачът се сгъстява и започвам да се притеснявам. Гората е рядка и не предлага кой знае какво прикритие. Пластът борови иглички заглушава стъпките ми, но, от друга страна, затруднява проследяването на животните, а техните пътеки са ми нужни, за да намеря вода. И все така продължавам да се спускам надолу, все по-навътре и по-навътре в долина, която ми се струва безкрайна.

Освен това съм гладна, но не се решавам да посегна на скъпоценния си запас от солени бисквити и сушено говеждо. Вместо това вземам ножа и започвам да дълбая един бор, като изрязвам външния слой на кората и изстъргвам голяма шепа от по-меката вътрешна част. Дъвча я бавно, докато вървя. След цяла седмица с най-хубавата храна на света, това е малко трудно за преглъщане. Но през живота си съм яла много борова кора. Бързо ще си възвърна навика.

След още час става ясно, че трябва да намеря място, където да пренощувам. Появяват се нощните обитатели на гората. От време на време чувам крясък или вой — първият признак, че ще си съпернича за зайците с истински хищници. Колкото до това дали ще ме разглеждат като източник на храна, твърде рано е да се каже. Възможно е в момента да ме дебнат безброй животни.

Точно сега обаче решавам, че по-важното за мен са другите трибути. Сигурна съм, че мнозина ще ловуват и през нощта. Победителите в битката при Рога на изобилието ще имат храна, вода в изобилие от езерото, факли или електрически фенерчета и оръжия, които ще бързат да изпробват. Мога само да се надявам, че съм се придвижила достатъчно бързо и достатъчно далеч, за да съм извън техния обсег.

Преди да се настаня, изваждам кълбото тел и поставям две примки в храстите. Знам, че е рисковано да се залагат капани, но тук храната толкова бързо се свършва. А не мога да залагам примки, докато бягам. Въпреки това вървя още пет минути и чак тогава определям мястото, на което ще лагерувам.

Внимателно си избирам дървото. Върба, не ужасно висока, но разположена в групичка с други върби, която предлага добро укритие в своите дълги, надвиснали вейки. Покатервам се по най-близките до ствола клони и се настанявам на един здрав чаталест клон. Нужна е доста работа, но накрая нагласявам спалния чувал сравнително удобно. Поставям раницата си в долната част на спалния чувал и се пъхам вътре след нея. Като предпазна мярка свалям колана си, увивам го в клуп около клона и спалния чувал и го закопчавам отново на кръста си. Сега, ако се обърна насън, няма да се сгромолясам на земята. Достатъчно дребна съм, за да покрия и главата си с горния край на чувала, но все пак си слагам и качулката. С падането на нощта бързо захладнява. Въпреки риска, който поех, за да се добера до спалния чувал, сега знам, че това е бил правилният избор. Този спален чувал, който отразява и задържа телесната топлина, ще ми бъде безценен. Сигурна съм, че има доста трибути, чийто най-голям проблем в момента е да се топят, докато аз може би все пак ще успея да поспя няколко часа. Само да не бях толкова жадна...

Нощта току-що е настъпила, когато чувам химна, който предшества оповестяването на загиналите. През клоните виждам герба на столицата, който сякаш се носи в небето. Всъщност гледам друг, огромен екран, поставен на един от техните ховъркрафти, с които отнасят телата. Химнът заглъхва и небето притъмнява за миг. У дома щяхме да гледаме подробно представяне на всяко от убийствата, но се смята, че на арената това би дало нечестно предимство на живите трибути. Например, ако се добера до лък и застрелям някого, тайната ми ще стане известна на всички. Не, тук, на арената виждаме само снимки, същите, който използваха в телевизионното предаване за резултатите от обучението ни. Обикновени снимки, показващи лицата ни. Но сега вместо резултати се изписват само номерата на окръзите. Поемам си дълбоко дъх, когато започват да се появяват лицата на единайсетте мъртви трибути и ги отмятам на пръсти един по един.

Първо се появява момичето от Окръг 3. Това означава, че всички професионални трибути от окръзите 1 и 2 са оцелели. Нищо чудно. После момчето от Окръг 4. Това не го очаквах, обикновено всички професионалисти успяват да изкарат първия ден. Момчето от Окръг 5... предполагам, че Фоксфейс, момичето с лисичето лице, е оцеляло. И двамата трибути от окръзите 6 и 7. Момчето от 8. И двамата от 9. Да,

ето го момчето, с което се сбих за раницата. Използвала съм всичките си пръсти, остава само още един мъртъв трибут. Дали е Пийта? Не, момчето от Окръг 10. Това е. Гербът на Капитола се появява отново, заедно с последния такт на тържествения финал. После пак става тъмно и се чуват само звуците на гората.

Изпитвам облекчение, че Пийта е жив. Отново си казвам, че ако ме убият, за майка ми и Прим ще бъде най-добре да спечели той. Това си повтарям, за да си обясня противоречивите емоции, които се надигат в мен, когато мисля за Пийта. Благодарността, че ми даде предимство, като призна любовта си към мен по време на интервюто. Гневът, предизвикан от превъзходството, което показва на покрива. Ужасът, че всеки миг можем да се изправим един срещу друг на арената.

Единайсет мъртви, но никой от Окръг 12. Опитвам се да пресметна кой е останал. Петима професионални трибути. Фоксфейс. Треш и Ру. Ру... значи все пак успя да преживее първия ден. Не мога да не се зарадвам. Станахме десет. Утре ще разбере кои са другите трима. Сега е тъмно, изминала съм дълъг път, свила съм се като в гнездо високо в клоните на дървото и трябва да се опитам да си почина.

Не съм спала истински от два дни, към което се прибавя и умората от това дълго пътуване из арената. Бавно разпускам мускули, затварям очи. Последната ми мисъл е: какъв късмет, че не хъркам...

Прас! Събужда ме звукът от счупването на клон. Колко дълго съм спала? Четири часа? Пет? Връхчето на носа ми е леденостудено. *Прас! Прас!* Какво става? Това не е звукът, който издават клоните под краката на някого, а остро пукане на дърва. *Прас! Прас!* Преценявам, че идва от двеста-триста метра вдясно от мен. Бавно, безшумно се обръщам в тази посока. Няколко минути няма нищо освен тъмнина и някакво тътрене. После виждам искра и започва да се разгаря огън. Две ръце се греят на пламъците, но не мога да различа нищо повече от това.

Трябва да прехапя устна, за да не изкреция по адрес на извършителя всяка обидна дума, която знам. Какво си въобразява? Ако беше запалил огън на свечеряване, би могъл да има някакво извинение. Тогава участниците в битката при Рога на изобилието, с тяхното физическо превъзходство и изобилие от припаси, едва ли щяха да са

наблизо. Но сега, когато вероятно от часове бродят из гората в търсене на жертви! Със същия успех можеше да развява знаме и да крещи: „Елате да ме хванете!“

А ето че аз съм тук, на един хвърлей от най-големия глупак в Игрите. Вързана с колан в клоните на дърво. Без да смея да побягна, тъй като местоположението ми като цяло току-що беше оповестено за всеки евентуален убиец, който би проявил интерес. Знам, че тук на открито е студено и не всеки има спален чувал. Но трябва да стискаш зъби и да издържиш, докато съмне!

През следващите два часа лежа в чувала си, изпълнена със затаен гняв, като всъщност си мисля, че ако успея да се махна от това дърво, изобщо няма да имам никакъв проблем да отстраня новия си съсед. Първата ми реакция беше да побягна, а не да се бия. Но този човек ме поставя в опасност. Глупавите хора са опасни. А той вероятно не разполага с кой знае какви оръжия, докато аз имам чудесен нож.

Небето още е тъмно, но усещам първите признаци за приближаването на зората. Започвам да си мисля, че ние — имам предвид човека, чиято смърт в момента планирам, и аз — може всъщност да сме останали незабелязани. После чувам шума. Няколко чифта крака, които тичат насам. Онзи, който е запалил огъня, трябва да е задрямал. Върхлитат върху нея, преди да е успяла да се измъкне. Сега разбирам, че е момиче. Мога да разбера по молбите, по последвалия измъчен писък. После се разнасят смях и поздравления от няколко гласа. Някой се провиква: „Дванайсет повалени, остават още единайсет!“, което предизвиква поредица от одобрителни подсвирвания.

Значи се бият в глутница. Всъщност не съм изненадана. Често в ранните етапи на Игрите се оформят групички от съюзници. Силните се обединяват, за да преследват слабите; после, когато напрежението стане твърде голямо, започват да се нахвърлят един срещу друг. Не ми е много трудно да се сетя кои са се съюзили. Трябва да са останалите професионални трибути от окръзите 1, 2 и 4. Две момчета и три момичета. Онези, които обядваха заедно.

За миг ги чувам как проверяват дали момичето има някакви припаси. По коментарите им съдя, че не са намерили нищо съществено. Питам се дали жертвата е Ру, но бързо отпъждам тази мисъл. Тя е прекалено умна, за да накладе такъв огън.

— По-добре да изчезваме, за да могат да приберат тялото, преди да започне да вони. — Почти съм сигурна, че това е момчето с вид на животно от Окръг 2. Разнася се одобрително мърморене, а после, за свой ужас, чувам глутницата да се отправя към мен. Не знаят, че съм тук. Откъде ще знаят? Добре скрита съм в дърветата. Поне докато слънцето не се е издигнало. После черният ми спален чувал ще се превърне от маскировка в проблем. Ако просто продължат да се движат, ще ме подминат и ще си отидат след минута.

Но професионалистите спират в сечището на десетина метра от моето дърво. Имат фенерчета и факли. През пролуките в клоните виждам тук ръка, там — ботуш. Не помръдвам, не смея дори да дишам. Дали са ме забелязали? Не, още не. От казаното се разбира, че мислите им са другаде.

— Не трябваше ли досега вече да сме чули оръдие?

— Предполагам, че да. Няма причини да не пристигнат веднага.

— Освен ако още е жива.

— Мъртва е. Лично я прободох.

— Тогава къде е оръдието?

— Някой трябва да се върне. Да провери, че работата е свършена.

— Да, иначе ще се наложи да я проследяваме пак.

— Казах, че е мъртва!

Избухва спор, докато най-послед един от трибутите усмирява другите:

— Губим време! Ще отида да я довърша, и да продължаваме!

Едва не падам от дървото. Това е гласът на Пийта.

Слава богу, че бях достатъчно предвидлива да се вържа. Преобръщам се и сега вися на клона с лице към земята, като коланът ме придържа, а с едната ръка и с крака притискам раницата и спалния чувал към дървото. Сигурно се е чуло някакво шумолене, но професионалистите са прекалено потънали в спора си, за да го доловят.

— Хайде, върви тогава, любовнико — казва момчето от Окръг 2. — Провери.

Успявам за миг да зърна Пийта, осветен от факел, който тръгва обратно към огъня и момичето. Лицето му е подутото от натъртвания, на едната му ръка има окървавена превръзка, а от звука на стъпките му долавям, че накуцва. Спомням си как клатеше глава, за да ми каже да не се включвам в битката за провизиите, докато през цялото време е планирал да се хвърли в най-ожесточената точка на събитията. Точно обратното на онова, което го посъветва Хеймич.

Добре, това мога да го преглътна. Да видиш всички тези припаси си беше изкушаващо. Но другото... другото. Съюзяването с вълчата глутница на професионалистите срещу нас, останалите. Никой от Окръг 12 не би си помислил да направи нещо подобно! Професионалните трибути са изключително зловни и арогантни същества, по-добре хранени от другите, но само защото са послушните галени кученца на Капитола. По правило всички силно ги мразят, като се изключат хората от собствените им окръзи. Мога да си представя какво говорят сега за Пийта в нашия окръг. И той имаше безочие да ми говори за опозоряване?

Очевидно благородното момче на покрива е играло с мен поредната си игра. Но тази ще да му е последна. Жадно ще чакам на нощните небеса да се появи съобщение за смъртта му, ако преди това не го убия лично.

Професионалните трибути мълчат, докато той не се отдалечава достатъчно, за да не може да ги чуе, после заговарят приглушено:

— Защо просто не го убием сега и да приключим с тази работа?

— Нека се мъкне с нас. Какво може да ни направи? Пък и е сръчен с онзи нож.

Така ли? Това е новина. Колко много интересни неща научавам днес за моя приятел Пийта.

— Освен това той е най-добрият ни шанс да я намерим.

Отнема ми един миг да схвана, че тази „нея“, за която говорят, съм аз.

— Защо? Мислиш ли, че се е вързала на тези романтични глупости?

— Възможно е. На мен ми се стори доста наивна. Всеки път, като се сетя как се въртеше с онази рокля, ми идва да повърна.

— Как ли е изкарала ония единайсет точки?

— Бас държа, че Любовника знае.

Шумът от завръщането на Пийта ги кара да млъкнат.

— Мъртва ли беше? — пита момчето от Окръг 2.

— Не. Но вече е — казва Пийта. Точно в този момент оръдието гръмва. — Готови ли сте да продължаваме?

Глутницата на професионалистите потегля тичешком точно когато се зазорява и въздухът се изпълва с птичи песни. Оставам в неудобната си поза с треперещи от изтощение мускули още известно време, после пак се вдигам на клона. Трябва да сляза, да тръгна, но за миг оставам да лежа там и да осмислям чутото. Пийта не само е с професионалистите, а им помага да ме намерят. Наивното момиче, което трябва да бъде приемано на сериозно заради единайсетте си спечелени точки. Защото умее да си служи с лък и стрели. Кое то Пийта знае по-добре от всеки друг.

Но още не им е казал. Дали пази тази информация, защото знае, че това е единственото, заради което го държат жив? Още ли се преструва заради публиката, че е влюбен в мен? Какво става в главата му?

Внезапно птиците замлъкват. После се чува пронизително пищене. Един-единствен тон. Също като онзи, който двамата с Гейл чухме, когато заловиха червенокосото момиче-авокс. Високо над загасващия лагерен огън се появява ховъркрафт. От него се спускат чифт големи метални челюсти, бавно и внимателно вдигат мъртвото момиче и го вкарват в ховъркрафта. После той изчезва. Птиците отново запяват.

— Движи се — прошепвам на себе си. Обръщам се настрани, за да се измъкна от спалния чувал, навивам го и го слагам в раницата. Поемам дълбоко дъх. Докато тъмнината, спалният чувал и върбовите клони ме криеха, на камерите вероятно им е било трудно да ме хванат добре в кадър. Въпреки това знам, че сега ме следят. В момента, в който стъпя на земята, ми е гарантирано, че камерата ще ме покаже в едър план.

Публиката ще се побърка, като разбере, че съм била в клоните на дървото, че съм подслушала разговора на професионалистите и съм разбрала, че Пийта е с тях. Докато измисля как точно искам да изиграя това, по-добре поне да се държа като човек, който владее положението. Да не съм озадачена. И в никакъв случай смутена или изплашена.

Не, трябва да изглеждам така, сякаш съм с една крачка напред в играта.

Затова се измъквам от листака и излизам на утринната светлина. Забавям се за секунда, за да дам на камерите време да се спрат върху мен. После накланям глава леко настрани и отправям многозначителна усмивка. Ето! Нека сами се досетят какво означава това!

Каня се да тръгна, когато се сецям за примките, които поставих. Може би е неблагоприятно да ги проверявам, докато другите са толкова наблизо. Но трябва. Предполагам, че причината е в дългогодишния навик. И в примамливата мисъл, че е възможно да се добера до месо. Възнаградена съм с един чудесен заек. За нула време съм почистила и изкормила животното, като заравям главата, краката, опашката, кожата и вътрешностите под купчина листа. Мечтая си за огън — яденето на сурово заешко може да ти докара заешка треска, урок, който знам от собствен горчив опит, — когато се сецям за мъртвото момиче. Забързвам обратно към лагера ѝ. И наистина, въглените от тлеещия огън са още горещи. Нарязвам заека, измайсторявам шиш от клони и го поставям върху въглените.

Сега се радвам, че има камери. Нека спонсорите да видят, че умея да ловувам, че е добре да зложат на мен, защото не се оставям гладът да ме подмами в капан така лесно, както останалите. Докато заекът се пече, стривам част от един обгорен клон и се залавям да замаскирам оранжевата си раница. Черното притъпява цвета ѝ, но ми се струва, че един слой кал определено ще помогне. Разбира се, за да има кал, трябва да има вода...

Нарамвам багажа си, грабвам шиша, изритвам малко пръст върху въглените и поемам в посока, обратна на тази, в която заминаха професионалистите. По пътя изяждам половината заек, после увивам остатъците в парчето найлон за по-късно. Месото спира къркоренето в стомаха ми, но не помага особено за утоляването на жаждата. Сега водата е най-важното нещо за мен.

Докато вървя, изпитвам увереност, че все още ме показват на екрана в Капитола, затова внимателно продължавам да крия емоциите си. Но колко ли се забавлява Клодиъс Темпълсмит със своите гости, докато подлагат на дисекция поведението на Пийта и моята реакция. Как да се тълкува всичко това? Дали Пийта е разкрил истинската си същност? Как се отразява това на шансовете при залаганията? Ще изгубим ли спонсори? *Имаме ли* изобщо спонсори? Да, сигурна съм, че имаме, или поне имаме.

Пийта вече разруши нашия образ на обречени влюбени. Но дали наистина го е разрушил? Може би, тъй като не е говорил много за мен, все още можем да извлечем някаква полза от това. Може би, ако сега си дам вид, че ми е забавно, хората ще си помислят, че сме планирали заедно цялото нещо.

Слънцето се издига в небето и дори през балдахина от листа изглежда прекалено силно. Намазвам устните си с малко мазнина от заека и се мъча да не се задъхвам, но е безполезно. Минал е само един ден, а вече започвам бързо да се обезводнявам. Опитвам се да си спомня всичко, което знам за търсенето на вода. Тя тече в ниските места, така че всъщност идеята да продължа да слизам надолу в тази долина не е лоша. Ако успея да открия някоя дивечова пътека или да забележа място с по-гъста растителност, те могат да ме упътят. Но не откривам нищо. Все същият плавно спускащ се склон, все същите птици, все същите еднообразни дървета.

Докато денят бавно върви към края си, разбирам, че скоро ще съм в беда. Малкото урина, която успях да изкарам, е тъмнокафява, главата ме боли, а на езика ми има сухо място, което отказва да се навлажни. От слънцето очите ме болят, затова изравям тъмните очила, но когато ги слагам, те причиняват нещо странно на зрението ми и ги натъпквам обратно в раницата.

Вече е късно следобед, когато ми се струва, че съм намерила спасение. Забелязвам боровинкови храсти и се втурвам да обера

плодовете и да изсмуча сладкия им сок. Но точно когато ги поднасям към устните си, ги оглеждам критично. Плодовете наистина приличат на боровинки, но имат малко по-различна форма, а когато разтварям една, вътрешността ѝ е кървавочервена. Не познавам тези плодове, може и да стават за ядене, но предполагам, че това е някакъв подъл номер от страна на гейм-мейкърите. Дори инструкторката по растенията в Тренировъчния център специално ни предупреди да избягваме боровинките и другите горски плодове, освен ако не сме стопроцентово сигурни, че не са отровни: нещо, което вече знам, но съм толкова жадна, че е нужно да си припомня думите ѝ, за да намеря сили да ги захвърля.

Изтощението започва да ме завладява, но това не е обичайната умора, която изпитваш след дълго ходене. Налага се често да спирам и да си почивам, макар да съзнавам, че единственият лек за страданието ми изисква продължително търсене. Но докъдето стигат очите ми във всички посоки, виждам все същата неумолимо простираща се гора.

Решена да не спирам, преди да настъпи нощта, продължавам да вървя, докато накрая от изтощение краката ми започват да се преплитат.

С усилие се покатервам в клоните на едно дърво и се закопчавам с колана. Нямам апетит, но смуча една заешка кост само за да дам на устата си някакво занимание. Пада нощта, прозвучава химнът, а високо в небето виждам снимката на момичето, което очевидно е било от Окръг 8. Онова, което Пийта се върна да доубие.

Страхът ми от глутницата професионалисти е дребна работа в сравнение с изгарящата ме жажда. Освен това те тръгнаха в обратна посока и сигурно вече също им се е наложило да спрат, за да си починат. Като се има предвид недостигът на вода, може дори да са се върнали при езерото, за да подновят запасите си.

Може би за мен това също е единствената посока.

Сутринта ми носи тревога. Пулсът ми е ускорен, а главата ми се пръска. При най-лекото движение остра болка пронизва ставите ми. С мъка се свличам от дървото и почти падам на земята. Отнема ми няколко минути да се приготвя за път. Някъде вътре в себе си знам, че действам неправилно. Би трябвало да бъда по-предпазлива, да се придвижвам по-целенасочено. Но умът ми, изглежда, е замъглен и оформянето на план е трудно. Облягам се на ствола на моето дърво,

предпазливо прокарвам пръст по загрубялата като шкурка повърхност на езика си, докато преценявам вариантите. Как мога да намеря вода?

Като се върна до езерото. Безсмислено е. Никога няма да успея.

Като се надявам на дъжд. На небето не се вижда нито едно облаче.

Като продължавам да търся. Да, това е единственият ми шанс. Но тогава ме поразява друга мисъл, и последвалият прилив на гняв ме кара да се опомня.

Хеймич! Той би могъл да ми изпрати вода! Да натисне едно копче и да уреди да ми я доставят със сребърен парашут след броени минути. Знам, че сигурно имам спонсори, поне един-двама, които могат да си позволят да ми изпратят половин литър вода. Да, скъпо е, но тези хора са тъпкани с пари. Освен това ще залагат на мен. Може би Хеймич не си дава сметка колко сериозно е положението ми.

Изричам толкова високо, колкото се осмелявам: „Вода“. Чакам, изпълнена с надежда, от небето да се спусне парашут. Но парашут няма.

Нещо не е наред. Заблуждавам ли се, че имам спонсори? Или поведението на Пийта е накарало всички да се отдръпнат? Не, не вярвам. Там някъде все има някой, който иска да ми купи вода, само че Хеймич не позволява дарението да стигне до мен. Като мой ментор той има право да контролира даренията на спонсорите. Знам, че ме мрази. Съвсем ясно го показва. Но дали ме мрази достатъчно, за да ме остави да умра? Просто така? Не може да направи това, нали? Ако един ментор малтретира поверените му трибути, ще му бъде потърсена отговорност от зрителите, от хората в Окръг 12. Дори Хеймич не би рискувал подобно нещо, нали? Говорете каквото си искате за хората, с които търгувах в „Таласъма“, но не мисля, че ще го посрещнат с отворени обятия, ако ме остави да умра по този начин. А после откъде ще си набавя алкохол? Така че... какво? Дали се опитва да ме накара да страдам, защото не му се подчинявах? Дали насочва всички спонсори към Пийта? Дали просто е твърде пиян и дори не забелязва какво става в момента? Не знам защо, но не вярвам в това, а не вярвам също и че се опитва да ме убие чрез немарливост. Той, всъщност, по свой собствен неприятен начин, открито се опитваше да ме подготви за този момент. Тогава какво става?

Заравям лице в ръцете си. Сега няма опасност да се разплача. Не мога да изцедя от очите си и една сълза, дори от това да зависи животът ми. Какво прави Хеймич? Въпреки гнева, омразата и подозренията ми един вътрешен глас ми шепне.

Може би той ти изпраща послание, казва гласът. Послание? И какво е то? В този момент се сещам. Има само една разумна причина, поради която Хеймич не ми праща вода. Защото знае, че почти съм я намерила.

Стисвам зъби и се изправям на крака. Раницата ми сякаш е станала тройно по-тежка. Намирам счупен клон, който ще ми свърши работа като тояга за подпиране, и потеглям. Слънцето препича, още по-изгарящо, отколкото през първите два дни. Чувствам се като парче стара кожа, което съхне и се напуква в горещината. Всяка стъпка е усилие, но отказвам да спра. Отказвам да седна. Ако седна, твърде вероятно е да не успея да стана отново и дори да не помня какво съм намислила.

Колко лесна плячка съм! Всеки трибут, дори мъничката Ру, може да ме надвие точно сега: просто да ме блъсне и като падна, да ме убие със собствения ми нож — вече нямам сили да се съпротивлявам. Но ако в моята част от гората има някой, той не ми обръща внимание. Струва ми се, че на милион километри от мен няма нито едно живо същество.

Въпреки това обаче не съм сама. Не, със сигурност са включили камера, която ме следи точно в този момент. Спомням си годините, в които гледах как трибутите умират от глад, студ, загуба на кръв и обезводняване. Освен ако някъде не се води наистина хубава битка, точно в този момент ме показват в едър план.

Мислите ми се насочват към Прим. Има вероятност тя да не ме гледа на живо, макар че по обед в училището показват кадри с най-новите събития. Заради нея се опитвам да изглеждам възможно най-малко отчаяна.

Но в ранния следобед вече знам, че идва краят. Краката ми треперят, а сърцето ми бие светкавично бързо. Непрекъснато забравям какво точно правя. Многократно се препъвам и успявам пак да се изправя на крака, но когато тоягата се изплъзва от ръцете ми, падам на земята и повече не мога да се вдигна. Затварям очи.

Погрешно съм преценила Хеймич. Той изобщо няма намерение да ми помогне.

Няма нищо, мисля си аз. *Тук не е толкова лошо*. Въздухът не е толкова горещ, което вещае приближаването на вечерта. Носи се лек, сладък мирис, който ми напомня за лилии. Галя гладката земя, плъзгам ръка по нея. *Това е хубаво място за умиране*, минава ми през ум.

Пръстите ми рисуват малки, къдрави фигурки в хладната, хлъзгава пръст. *Обичам калта*, мисля си аз. Колко пъти съм проследявала дивеч с помощта на нейната мека, четлива повърхност. Помага също и при ужилвания от пчели. Кал. Кал. Кал! Рязко отварям очи и заравям пръсти в земята. Това е кал! Помирисвам въздуха. А това са лилии. Водни лилии!

Започвам да пълзя през калта, влачейки се към миризмата. На пет метра от мястото, където паднах, пропълзявам през преплетени растения и стигам до езеро. По повърхността му се носят жълти разцъфнали цветя — моите прекрасни лилии.

Тук спирам, макар че неудържимо ми се иска да потопя лице във водата и да изпия цялото количество, което мога да побера. Все пак ми е останал достатъчно разум, за да се въздържа. С треперещи ръце измъквам бутилката си и я пълня. Добавям няколко капки йод, толкова, колкото си спомням, че са необходими, за да я пречистя. Половинчасовото чакане е истинска агония, но аз чакам. Може и да не е минал половин час, но със сигурност не мога да издържам повече.

Сега бавно, спокойно, казвам си. Отпивам една глътка и се заставям да изчакам. После още една. През следващите два часа изпивам цялата двулитрова бутилка. После втора. Приготвям си трета, преди да се скрия на едно дърво, където продължавам да отпивам, да ям заешко, и дори решавам да се поглезя с една от скъпоценните си солени бисквити. Когато се разнася химнът, вече се чувствам значително по-добре. Тази вечер няма лица, днес не са загинали никакви трибути. Утре ще остана тук, ще си почивам, ще замаскирам раницата си с кал, ще уловя няколко от онези рибки, които видях, докато отпивах от водата, и ще изровя корени на водни лилии, за да си сготвя хубаво ядене. Сгушвам се в спалния чувал и се вкопчвам в бутилката с вода така, сякаш от нея зависи животът ми — което, разбира се, си е точно така.

Няколко часа по-късно звукът от впуснали се в паническо бягство крака ме стряска и ме изтръгва от съня. Оглеждам се объркано наоколо. Още не се е съмнало, но и през замъгления си поглед я виждам.

А и как бих могла да не видя връхлитащата върху мен огнена стена.

Първият ми импулс е веднага да сляза от дървото, но съм се завързала с колана за клоните. С разтреперани пръсти се мъча да откопчея катарамата и накрая някак успявам — сгромолясвам се на земята, все още омотана в спалния чувал. Няма време да си прибирам багажа. За щастие раницата и бутилката с вода вече са в спалния чувал. Натъпквам вътре колана, мятам чувала на рамо и побягвам.

Целият свят се е превърнал в огън и дим. Горящите клони се откършват с пукот от дърветата и падат сред дъжд от искри в краката ми. Единственото, което мога да направя, е да следвам останалите животни, зайците и елените, и забелязвам през гората да се стрелва дори едно диво куче. Доверявам се на тяхното чувство за посока, защото инстинктите им са по-изострени от моите. Но те са много по-бързи и направо летят през ниските храсти, докато аз се препъвам с ботушите си в корени и паднали клони и няма начин да се движа в крак с тях.

Горещината е ужасна; по-ужасен от нея обаче е димът, който заплашва всеки момент да ме задуши. Издърпвам горния край на ризата над носа си и съм благодарна, че е пропит с пот, което поне малко ме предпазва. И аз тичам, кашлям, раницата се удря в гърба ми, а лицето ми е разранено от клоните, които изникват изневиделица от сивата мараня — знам само, че трябва да бягам.

Този пожар не е от изоставения лагерен огън на някой трибут, не е случайност. Върхлитащите върху мен пламъци са необикновено високи и еднакви, което показва, че са създадени от човек, създадени от машина, създадени от гейм-мейкърите. Денят мина прекалено спокойно. Няма убити, може би изобщо не е имало схватки. Публиката в Капитола сигурно започва да се отегчава, да си казва, че тези Игри са на границата на непоносимата скука. Именно това гейм-мейкърите не могат да допуснат.

Не е трудно да разгадаеш мотивите на гейм-мейкърите. От едната страна е групата на професионалистите, а от другата ние, останалите, пръснати по арената. Целта на пожара е да ни накара да

излезем от скривалищата си, да се съберем на едно място. Може и да не е най-оригиналният начин, който съществува, но е изключително ефективен.

Засилвам се да прескоча един горящ пън. Не скачам достатъчно високо. Долният край на якето ми се подпалва и трябва да спра, за да го сваля бързо от себе си и да стъпча пламъците. Но не смея да оставя обгореното и тлеещо яке. Поемам риска да го натъпча в спалния чувал с надеждата, че там ще загасне поради липса на въздух. Нямам друго освен това, което нося на гърба си, а и то едва ли е достатъчно, за да оцелея.

След няколко минути гърлото и носът ми вече парят. После започвам да кашлям и имам усещане, че дробовете ми направо горят. Усещането се засилва, докато накрая при всяко вдишване изгаряща болка пронизва гърдите ми. Успявам да се скрия в подножието на някаква скала точно когато започва повръщането, при което изгубвам оскъдната си вечеря и малкото вода, останала в стомаха ми. Подпряна на ръце и колене, продължавам да се напъвам, докато вече няма какво да изплюя.

Знам, че не трябва да спирам да се движа, но съм замаяна, цялата треперя и не мога да си поема въздух. Позволявам си около една лъжица вода, за да си изплакна устата, и я изплювам, после отпивам няколко глътки от бутилката. *Имаш една минута*, казвам си. *Една минута почивка*. Пренареждам запасите си, навивам спалния чувал и натъпквам набързо всичко в раницата. Минутата ми е изтекла. Знам, че е време да продължа, но димът е замъглил ума ми. Бързоногите животни, които ми служеха като ориентир за посоката, отдавна са ме отминали. Знам, че не съм била в тази част от гората преди: по време на предишните ми обиколки нямаше големи скали като тази, на която съм се облегнала. Накъде ме тласкат гейм-мейкърите? Обратно към езерото? Към съвсем нов терен, пълен с нови опасности? Точно бях намерила няколко часа покой край езерцето с лилиите, когато започна атаката. Дали е възможно да се движа успоредно на огъня и да успея да се върна пак там, или поне да стигна до някакъв водоизточник? Огнената стена все някъде свършва и няма да гори безкрайно. Не защото гейм-мейкърите не могат да поддържат огъня, а защото публиката ще ги обвини, че е скучно. Ако успея да се върна зад линията на огъня, ще избегна срещата с професионалистите. Точно

решавам да тръгна назад и да заобиколя пожара, макар че ще се наложи да извървя цели километри, за да се отдалеча от огнения ад, а после да се върна по много дълъг маршрут, когато първото огнено кълбо експлодира в скалата на половин метър от главата ми. Страхът ми дава нови сили и изскачам от скривалището си.

Играта е взела неочакван обрат. Целта на огъня е била само да ни накара да се размърдаме, сега публиката ще се порадва на малко истинско забавление. Чувам следващото свистене и залягам плътно на земята, без изобщо да погледна. Огненото кълбо уцелва едно дърво от лявата ми страна и то избухва в пламъци. Да остана на мястото си означава смърт. Едва успявам да се изправа, когато третото кълбо избухва точно там, където бях, и зад мен изригва огнен стълб. Сега времето губи значение, докато трескаво се опитвам да избегна атаките. Не виждам откъде изстрелват огнените кълба, но не е от ховъркрафт. Идват някъде отстрани. Вероятно из цялата гора са разположени катапулти с прецизно насочване, скрити в дърветата и скалите. Някъде, в някоя прохладна и безупречно чиста стая, някой гейм-мейкър седи пред контролното табло и натиска спусъците, които могат за миг да сложат край на живота ми. Нужно е само едно пряко попадение.

Неясният план да се върна пак при моето езерце напълно се изпарява, докато тичам на зигзаг, залягам и пак скачам, за да избегна огнените кълба. Големи са колкото ябълка, но експлодират с огромна сила. Обладана съм от желанието да оцелея и се доверявам единствено на инстинктите си. Няма време да преценявам дали даден ход е правилният. Щом чуя свистене, трябва да действам или да загина.

Все пак нещо ме тласка да продължавам напред. Цял живот съм гледала Игрите на глада и знам, че определени части от арената са подготвени за определен вид атаки. И ако успея просто да се махна от този сектор, може би ще успея и да изляза извън обсега на катапултите. Възможно е веднага след това да падна в яма с пепелянки, но сега не е моментът да се тревожа за това.

Не знам от колко време се мятам насам-натам, за да избегна огнените кълба, но атаките най-после започват да затихват. Кое е хубаво, защото пак повръщам. Този път някаква кисела течност, която изгаря гърлото ми и влиза в носа ми. Принудена съм да спра, защото цялото ми тяло е обхванато от конвулсии и отчаяно се мъча да изхвърля отровите, които съм вдишала през последната атака. Чакам

следващото свистене, следващия сигнал да се втурна напред. Той не идва. Повръщам толкова силно, че на очите ми излизат сълзи. Дрехите ми са мокри от пот. Кой знае как, през дима и повръщането, долавям мириxa на опърлена коса. Опипвам с ръка плитката си и виждам, че едно огнено кълбо е опърлило около десет сантиметра от нея. Кичури изгоряла коса се разпадат в пръстите ми. Взирам се в тях с невярващи очи, когато чувам свистенето.

Мускулите ми реагират, но този път не достатъчно бързо. Огненото кълбо се разбива в земята до мен, но преди това се плъзга по десния ми прасец. При вида на пламналия си крачол обезумявам. Въртя се и лазя на четири крака, пищя и се мъча да се измъкна от този ужас. Когато най-после съм в състояние да мисля, започвам да търкам крака си напред-назад по земята и почти го угасявам. Но после, без да се замисля, откъсвам останалата част от крачола с голи ръце.

Сядам на земята, на няколко метра от огъня, запален от кълбото. Изпитвам ужасна болка в крака, ръцете ми са покрити с червени мехури. Треперя толкова силно, че не мога да помръдна. Ако гейм-мейкърите искат да ме довършат, сега е моментът.

Чувам гласа на Цина, който ми навява мисли за огнени дрехи и искрящи скъпоценни камъни: „Катнис, момичето, което гореше“. От този слоган гейм-мейкърите вероятно припадат от смях. Може би именно красивите костюми на Цина са ми навлекли точно този вид мъчение. Знам, че не е можел да го предвиди и сигурно сега му е мъчно за мен, защото ми се струва, че наистина съм му симпатична. Все пак, може би щеше да е по-безопасно за мен, ако бях излязла чисто гола в колесницата.

Атаката вече свърши. Гейм-мейкърите не искат да умра. Поне засега. Всеки знае, че могат да ни унищожат само секунди след гонга. Истинското удоволствие от Игрите на глада е да гледаш как трибутите се избиват взаимно. От време на време гейм-мейкърите убиват някой трибут, просто за да напомнят на играчите, че могат. Но главно ни манипулират, за да се изправим един срещу друг. Кое то означава, че ако вече не ме обстрелват, то наблизо има поне един трибут.

Ако можех, щях да се кача на някое дърво и да се скрия, но димът все още е толкова гъст, че ще ме убие. Изправям се с усилие на волята и с накуцване се отдалечавам от огнената стена, която озарява

небето. Огънят остава назад, следват ме само вонящите черни облаци дим.

Започва леко да просветлява. Съмва се. Слънчевите лъчи се прокрадват през спирали от дим. Видимостта е лоша. Не виждам на повече от петнайсетина метра. Нищо чудно наблизко да се крие някой трибут. Трябва да извадя ножа си, за да съм готова, но се съмнявам, че ще мога да го задържа за дълго. Кракът ме боли много повече от ръцете. Мразя изгарянията, винаги съм ги мразила, дори да се изгоря съвсем леко, когато изваждам филия от печката. За мен това е най-неприятната болка, но болка като тази не съм изпитвала никога досега.

Толкова съм изтощена, че не забелязвам как нагазвам в езерцето. Там има извор, бликащ от процеп в скалите, и прохладната му вода е истинско блаженство. Потапям ръце в нея и изпитвам моментално облекчение. Нали майка ми все така казва? Ако се изгориш, веднага обливаш мястото със студената вода? И вече не пари? Но тя говори за дребни изгаряния. Сигурно би го препоръчала за ръцете ми. Но за крака ми? Още не съм събрала смелост да го разгледам, но знам, че е рана от съвсем друга категория.

Известно време лежа по корем на брега на езерцето, разклащам крака във водата и разглеждам малките пламъчета върху ноктите си, които започват да се лющят. Хубаво. Наситих се на огъня за цял живот.

Измивам кръвта и пепелта от лицето си. Опитвам се да си припомня всичко, което знам за изгарянията. Те са често явление в Пласта, където готвим и отопляваме домовете си с въглища. А и произшествията в мината... Веднъж едно семейство донесе изпаднал в безсъзнание млад мъж и молеше майка ми да му помогне. Лекарят на окръга, който лекува миньорите, го беше отписал, беше казал на семейството да си го прибере да умре вкъщи. Но те не искаха да се примирят с това. Той лежеше на кухненската маса, безчувствен за света. Зърнах раната на бедрото му — обгорена плът, зейнала чак до костта, — преди да избягам навън. Отидох в гората и ловувах цял ден, преследвана от образа на онзи ужасен крак, и от спомените за смъртта на баща ми. Странното беше, че Прим, която се плаши и от сянката си, остана да помага. Майка ми казва, че лечителите се раждат, а не се създават. Двете направиха всичко възможно, но човекът умря, точно както предрече лекарят.

Кракът ми се нуждае от внимание, но все още не мога да го погледна. Ами ако е толкова зле като на онзи мъж и се вижда костта? После си спомням как мама казваше, че ако едно изгаряне е тежко, жертвата може дори да не чувства болка, защото нервите са унищожени. Окуражена от тази мисъл, се повдигам до седнало положение и поглеждам надолу.

При вида на пресеца си едва не припадам. Кожата е лъскаво червена, покрита с мехури. Заставям се да дишам дълбоко и бавно, напълно сигурна, че камерите са се съсредоточили върху лицето ми. Не мога да покажа слабост заради тази рана. Не и ако търся помощ. Съжалението не може да ти спечели помощ. Възхищението от отказа да се предадеш може. Срязвам останките от крачола при коляното и оглеждам раната по-внимателно. Изгореният участък е приблизително с големината на дланта ми. Кожата никъде не е почерняла. Мисля, че няма да е толкова лошо да го сложа във водата. Предпазливо изпъвам крак и го потапям в езерцето, като подпирам петата си на един камък, за да не се мокри много ботуша ми, и въздъхвам, защото това наистина ми носи известно облекчение. Знам, че има билки — стига да успея да ги намеря, — които ще ускорят заздравянето, но не си спомням точно какви. Вероятно водата и времето ще бъдат единственото лечение, с което ще трябва да се задоволя.

Дали е добра идея да вървя напред? Димът бавно се разсейва, но все още е твърде плътен, за да е безопасно. Ако все пак продължа да се отдалечавам от огъня, няма ли да попадна право в ръцете на професионалистите? Освен това, всеки път щом повдигна крака си и го извадя от водата, болката отново ме връхлита с такава сила, че веднага пак го пъхам вътре. Положението с ръцете ми е малко по-добро. Мога да изтърпя да ги държа за малко извън езерото. Затова бавно пренареждам багажа си. Първо напълвам бутилката с вода от езерото, пречиствам я с йод, а след като минава достатъчно време, започвам отново да се храня с вода. След известно време се насилвам да изгриза една солена бисквита, което успокоява стомаха ми. Навивам спалния чувал. С изключение на няколко черни следи, той е относително невредим. С якето обаче нещата не стоят така. Вонящо и обгорено; поне трийсетина сантиметра на гърба са безвъзвратно пострадали. Изрязвам повредената част и сега то едва покрива гърдите ми. Но качулката е непокътната, а това е далеч по-добре от нищо.

Въпреки болката започва да ми се спи. Бих се качила на някое дърво и бих се опитала да си почина, само че ще бъде твърде лесно да ме забележат. Освен това ми се струва невъзможно да напусна езерото. Старателно подреждам запасите си, дори намествам раницата върху раменете си, но не ми се тръгва. Забелязвам няколко водни растения с ядовити корени и си приготвям малко ядене с последното парче заешко. Отпивам вода. Гледам как слънцето бавно описва дъга по небето. И без това, къде ще намеря по-безопасно място? Облягам се назад на раницата си, победена от съня. *Нека ме намерят професионалистите, щом толкова искат*, е последната ми мисъл, преди да потъна в ступор. *Нека ме намерят*.

И те наистина ме намират. Истински късмет е, че съм готова да потегля, защото когато чувам стъпките, имам по-малко от минута преднина. Започнало е да се свечерява. В мига, в който се събуждам, съм готова и побягвам — газя през езерото, втурвам се в храстите. Кракът ме забавя, но усещам, че преследвачите ми също не са толкова бързи, колкото преди пожара. Чувам как кашлят и си подвикват с пресипнали гласове.

И въпреки това, те се приближават, точно като глутница диви кучета, и затова правя каквото съм правила цял живот в подобни обстоятелства. Избирам си едно високо дърво и започвам да се катеря. Ако тичането ми причиняваше болка, катеренето е истинска агония, защото изисква не само усилие и налягане, но и пряк контакт на ръцете ми с кората на дървото. Все пак се катеря бързо и когато стигат под моето дърво, аз вече съм на седем метра над тях. За миг спираме и се изучаваме взаимно. Надявам се, че не чуват бясното биене на сърцето ми.

Това може да е краят, минава ми през ум. Какъв шанс имам срещу тях? Там са всичките шестима — петимата професионалисти и Пийта, — и единствената ми утеха е, че те също са доста изтощени. Но дори и така, достатъчно е само да погледна оръжията им. Достатъчно е да погледна лицата им, които ми се хият и зъбят, защото са сигурни, че ще ме убият. Положението изглежда доста безнадеждно. Но после съобразявам нещо друго. Те несъмнено са по-едри и по-силни от мен, но са и по-тежки. Не случайно когато трябва да се оберат плодовете от най-високите клони или яйцата от най-отдалечените гнезда, винаги се

катеря аз, а не Гейл. Сигурно съм с двайсет-трийсет кила по-лека и от най-дребния професионален трибут.

Усмивам се.

— Как вървят нещата при вас? — провиквам се бодро надолу.

Това ги стряска, но знам, че страшно ще се хареса на тълпата.

— Доста добре — отговаря момчето от Окръг 2. — А при теб?

— Беше малко топличко за моя вкус. — Почти чувам смеха от Капитола. — Тук горе въздухът е по-хубав. Защо не се качите?

— Може и да се кача — казва същото момче.

— Ето, вземи това, Катон — казва момичето от Окръг 1 и му подава сребристия лък и колчана със стрели. Моят лък! Моите стрели! При вида им ме обзема такъв гняв, че ми идва да се разкрещя — на себе си и на онзи предател Пийта, задето отвлече вниманието ми и не успях да се сдобия с тях. Сега се мъча да срещна погледа му, но той като че ли нарочно го избягва, като лъска един нож с крайчето на ризата си.

— Не — казва Катон, като отблъсква лъка. — Мечът ще ми свърши по-добра работа. — Виждам оръжието — къс, тежък, хладен меч, закачен на колана му.

Давам на Катон малко време да се вдигне на дървото и после започвам да се катеря нагоре. Гейл винаги казва, че приличам на катерица, когато скачам по най-тънките клони. Отчасти това е, защото съм лека, но отчасти се дължи и на практиката. Трябва да знаеш къде да поставяш ръцете и краката си. Изкатерила съм се десетина метра нагоре, когато чувам пукота и виждам как Катон размахва ръце и полита надолу заедно с клона. Следва силен удар и вече се надявам, че си е счупил врата, когато той се вдига на крака и започва яростно да ругае.

Момичето със стрелите — някой я нарече Глимър — ах, имената, с които хората в Окръг 1 кръщават децата си, са толкова глупави, та, както и да е, „Блясъкът“ тръгва да се катери по дървото, но когато клоните започват да пукат под краката ѝ, проявява достатъчно благоразумие и се отказва. Сега съм на поне двайсет метра височина. Тя се опитва да ме простреля и веднага става очевидно, че не умее да си служи с лък. Една от стрелите обаче се забива в дървото близо до мен и успявам да я изтръгна. Размахвам я подигравателно над главата ѝ, сякаш съм я извадила единствено с тази цел, докато всъщност се

каня да я използвам, ако ми се отдаде случай. Бих могла да ги избия, всичките до един, ако сребристият лък беше в ръцете ми.

На земята професионалистите се прегрупират и ги чувам как тихо ръмжат заговорнически, бесни, че съм ги направила на глупаци. Но става тъмно и възможността да ме убият е пропусната. Накрая чувам как Пийта казва рязко:

— О, оставете я да си стои там горе. Няма къде да избяга. Ще се оправим с нея сутринта.

Е, прав е поне за едно. Няма къде да отида. Облекчителното въздействие на водата е изчезнало и сега с пълна сила чувствам болката от изгарянията. Смъквам се до един чаталест клон и се подготвям за нощта. Обличам якето. Разстилам спалния чувал. Завързвам се с колана и се мъча да не изохкам. В спалния чувал е прекалено топло за крака ми. Срязвам го и провесвам крака си навън, на въздух. Напръсквам с вода раната и ръцете си.

Цялата ми смелост се е изпарила. Омаломощена съм от болка и глад, но не мога да се насиля да ям. Дори да успея да изкарам нощта, какво ще стане утре? Взирам се в листата и се насилвам да си почина, но изгарянията ми пречат. Птиците се приготвят за нощта, пеят приспивни песни на малките си. Появяват се нощните обитатели на гората. Изкрясква бухал. През пушека долавям лека миризма на скункс. От съседното дърво към мен надничат очите на някакво животно — може би опосум, — в които се оглеждат факлите на професионалистите. Внезапно се надигам на лакът. Това не са очи на опосум — добре познавам стъкленото им отражение. Всъщност, това изобщо не са очи на животно. В последните мъждиви лъчи светлина разпознавам кой ме гледа безмълвно измежду клоните.

Ру.

Откога ли е тук? Сигурно през цялото време. Неподвижна и незабелязана, докато под нея са се разигравали всички тези събития. Може би се е покатирила на своето дърво малко преди мен, когато е чула приближаването на групата.

Известно време се гледаме и всяка се опитва да издържи погледа на другата. После, съвсем безшумно, без да се чуе дори шумолене на листо, тя вдига ръка и посочва към нещо над главата ми.

Проследявам с поглед пръста ѝ нагоре в листака над мен. Отначало нямам представа какво сочи, но после, на около пет метра нагоре, различавам смътно очертание в гаснещата светлина. Но... очертание на какво? Някакво животно? Изглежда голямо горе-долу колкото миеша мечка, но виси на един клон и едва-едва се полюлява. Има и още нещо. Сред познатите вечерни звуци на гората долавям приглушено жужене. Тогава разбирам. Това е гнездо на оси.

Пробожда ме страх, но проявявам достатъчно разум да остана неподвижна. В края на краищата, не знам какви оси живеят тук. Може да са от обикновените, които не те закачат, ако и ти не ги закачаш. Но това са Игрите на глада и обикновените неща са извън правилата. По-вероятно е да са една от мутациите на Капитола — хрътоси. Също като сойките-бъбрици, тези оси-убийци са били създадени в лаборатория и стратегически разположени като пехотни мини из окръзите по време на войната. По-едри от обикновените оси, те имат характерно тяло с цвят на чисто злато и жило, от което при допир се надига бучка с големината на слива. Много хора не могат да издържат на повече от две-три ужилвания. Други умират веднага. А оцелелите често се побъркват от халюцинациите, които отровата им предизвиква. Има и още нещо: тези оси преследват всеки, който разбута гнездото им, и се стремят да го убият. Точно оттам идва това „хрът“ в името.

След войната унищожили всички гнезда около Капитола, но онези в близост до окръзите оставили недокоснати. Като още едно напомняне за слабостта ни, предполагам, също като Игрите на глада. Още една причина да не излизаме извън оградата на Окръг 12. Когато с Гейл забележим гнездо на хрътоси, веднага тръгваме в обратната посока.

Така че, такова гнездо ли виси над мен? Поглеждам назад към Ру за помощ, но тя се е спотаила в клоните на дървото си.

При сегашните обстоятелства едва ли има значение какъв вид гнездо на оси е това. Ранена съм и съм в капан. Тъмнината ми даде малко почивка, но на разсъмване професионалистите вече ще са

измислили как да ме убият. Няма начин да постъпят другояче, след като ги поставих в толкова глупаво положение. Може би това гнездо е единствената ми възможност. Ако успея да го пусна върху тях, може би има шанс да избягам. Но ще изложа живота си на риск.

Разбира се, никога няма да успея да се доближа до самото гнездо достатъчно, за да го сваля. Ще трябва да прережа клона при ствола на дървото и да съборя всичко. Назъбената част от ножа ми сигурно ще се справи с тази задача. Но дали ръцете ми ще се справят? И дали вибрацията от рязането ще разбунни рояка? А какво ще стане, ако професионалистите се досетят какво правя и преместят лагера си? Всичко ще пропадне.

Осъзнавам, че най-добрият шанс да прережа клона, без да ме забележат, ще бъде по време на химна. Той сигурно ще започне всеки момент. Измъквам се от чувала, проверявам дали ножът е здраво закрепен на колана ми и започвам да се катеря нагоре. Това само по себе си е опасно, тъй като клоните стават прекалено тънки дори за мен, но не се отказвам. Когато стигам до клона, който поддържа гнездото, жуженето започва да се чува по-ясно. Но все още е доста приглушено за хрътоси. *От пушека е*, минава ми през ум. *Упоил ги е*. Това е бил единственият начин, по който бунтовниците са се бранили от осите.

Гербът на столицата проблясва над мен и гръмко се разнася химнът. *Сега или никога*, мисля си аз и започвам да режа. По дясната ми ръка избиват мехури, докато несръчно прокарвам ножа напред-назад. Щом успявам да направя един прорез, работата вече не изисква толкова усилия, но е почти непосилна за мен. Стисвам зъби и продължавам да режа, като от време на време хвърлям поглед към небето и установявам, че днес не е загинал никой. Нищо. Публиката ще е доволна от зрелището — ранена съм, не мога да се измъкна от дървото и глутницата е под мен. Но химнът е към края си, прерязала съм само три четвърти от клона, когато музиката спира, небето потъмнява и съм принудена да спра.

Сега какво? Вероятно мога да довърша работата и пипнешком, но това едва ли е най-умният план. Ако осите са много замаяни, ако гнездото се заплете в клоните, докато пада, ако се опитам да избягам, всичко това може да се окаже смъртоносна загуба на време. По-добре, мисля си аз, да се промъкна тук горе призори и тогава да запратя гнездото сред враговете си.

Факлите на професионалистите излъчват слаба светлина, достатъчно, за да се върна на моя клон, където намирам най-приятната изненада, която съм получавала в живота си. Върху спалния ми чувал се мъдри пластмасово бурканче, прикрепено към сребрист парашут. Първото ми дарение от спонсор! Хеймич сигурно е накарал да ми го изпратят по време на химна. Бурканчето е малко и лесно се побира в шепата ми. Какво ли може да е това? Със сигурност не е храна. Развъртам капачето и по миризмата познавам, че е лекарство. Предпазливо докосвам мехлема. Пулсирането в пръстите ми изчезва.

— О, Хеймич — прошепвам. — Благодаря ти. — Не ме е забравил. Не ме е оставил на произвола на съдбата. Лекарството сигурно струва астрономическа сума. Вероятно не един, а много спонсори са участвали в купуването на това единствено миниатюрно бурканче. За мен то е безценно.

Топвам два пръста в бурканчето и внимателно нанасям балсама на крака си. Ефектът е почти магически, болката изчезва още при първото намазване и усещам приятно разхлаждане. Това не е билкова смес, като онези, които майка ми стрива и приготвя от горски растения, а най-модерно лекарство, разработено в лабораториите на Капитола. След като кракът ми е излекуван, намазвам и ръцете си с тънък слой. После увивам бурканчето в парашута и го прибирам на сигурно място в раницата. Сега, след като болката е облекчена, не ми остава нищо друго, освен да се настаня отново в спалния чувал и да потъна в сън.

Една птица, кацнала на няколко стъпки от мен, ме предупреждава, че започва нов ден. На слабата утринна светлина разглеждам ръцете си. Лекарството е преобразило всички аленочервени петна в меко бебешко розово. Усещам, че кракът ми още е възпален, но там изгарянето е много по-дълбоко. Намазвам го още веднъж и тихо опаковам нещата си. Каквото и да се случи, ще трябва да действам, и то бързо. Насила изяждам една солена бисквита и парченце говеждо и изпивам няколко чаши вода. Вчера в стомаха ми не успя да се задържи почти нищо, и вече започвам да усещам последиците от глада.

Под мен виждам глутницата на професионалистите и Пийта, заспали на земята. Глимър се е облегнала на ствола на дървото и по

позата ѝ допускам, че е трябвало да стои на пост, но изтощението я е надвило.

Напрягам очи и се вирам в съседното дърво, но не мога да различа Ру. Тъй като тя ме предупреди да внимавам, изглежда честно и аз да я предупредя. Освен това, ако ми е писано да умра днес, искам победителката да е Ру. Дори и ако това означава, че семейството ми няма да получи допълнително храна, не мога да понеса мисълта Пийта да бъде провъзгласен за победител.

С приглушен шепот повиквам Ру по име и очите се появяват веднага — широко разтворени и нащрек. Тя отново сочи нагоре към гнездото. Вдигам ножа си и правя движение, сякаш прерязвам клона. Тя кимва и изчезва. В едно дърво наблизо се разнася шумолене. После малко по-далече се чува същият шум. Сещам се, че тя прескача от дърво на дърво. Едва се сдържа да не се разсмя на глас. Това ли е показала на гейм-мейкърите? Представям си я как лети из тренировъчното съоръжение, без нито веднъж да докосне пода. Трябваше да получи поне десетка.

Розови ивици се появяват в небето на изток. Не мога да си позволя да чакам повече. В сравнение със снощната агония сега изкачването е играчка. Приближавам клона, върху който се намира гнездото, поставям ножа в прореза и се готвя да прокарам зъбците по дървото, когато виждам нещо да се движи. Там, върху гнездото. Яркият златен проблясък на хрътос, който лениво си проправя път по тънката като хартия сива повърхност. Несъмнено се движи малко замаяно, но все пак се движи и това означава, че останалите също ще излязат скоро. Ръцете ми започват да се потят, през мехлема избиват мънистени капчици и аз с всички сили се мъча да ги попия с ризата си, за да изсъхнат. Ако не се справя с този клон след броени секунди, целият рояк ще излезе и ще ме нападне.

Няма смисъл да отлагам. Поемам си дълбоко дъх, хващам здраво дръжката на ножа и навеждам клона възможно най-силно. *Напред, назад, напред, назад!* Хрътосите започват да жужат и ги чувам как излизат. *Напред, назад, напред, назад!* Остра болка пронизва коляното ми. Усещам, че една от осите ме е открила, и останалите ще долетят, настървени, всеки момент. *Напред, назад, напред, назад.* И точно когато ножът прерязва дървото, отблъсквам клона колкото мога по-далече от мен. Той пада с трясък през по-ниските клони, за момент се

задържа сред тях, но после се накланя и пак полита надолу, докато накрая се стоварва с глухо тупване на земята. Гнездото се разбива и се разтваря като яйце, а гневен рояк хрътоси се издига във въздуха.

Усещам второ ужилване по бузата, трето — по врата, и отровата им почти веднага ме замайва. Вкопчвам се с една ръка в дървото, докато изтръгвам от плътта си забитите жила. За щастие само тези три хрътоса са ме видели, преди гнездото да рухне. Останалите насекоми са си набелязали врагове на земята.

Настъпва истински хаос. Професионалистите са се събудили от ожесточената атака на хрътосите. Пийта и още няколко души имат достатъчно здрав разум да захвърлят всичко и да хукнат да се спасяват. Чувам викове: „Към езерото! Към езерото!“, и разбирам, че се надяват да избягат от осите, като стигнат до водата. Трябва да е наблизно, щом като си мислят, че могат да изпреварят разярените насекоми. Глимър и още едно момиче, онова от Окръг 4, нямат такъв късмет. Ужилени са многократно, още преди да се изгубят от погледа ми. Глимър сякаш е напълно полудяла: крещи и се опитва да отпъди осите, като размахва лъка си като бухалка, което е безсмислено. Провиква се за помощ към останалите, но, разбира се, никой не се отзовава. Момичето от Окръг 4 побягва със залитане и изчезва от полезрението ми, но не бих се обзаложила, че ще успее да стигне до езерото. Виждам как Глимър пада, гърчи се истерично на земята в продължение на няколко минути и после притихва.

Гнездото е празна черупка. Осите са отлетели в преследване на останалите. Едва ли ще се върнат, но не искам да рискувам. Слизам бързо от дървото, скачам на земята и побягвам в обратната посока. Отровата действа и залитам, но успявам да се върна при малкото езерце и се потапям във водата — за всеки случай, ако наоколо има още оси. След около пет минути се завличам при скалите. Разказите на хора, ужилени от хрътос, не са преувеличени. Ужиленото място на коляното ми е с големината по-скоро на портокал, отколкото на слива. От дупчиците, откъдето измъкнах жилата, се процежда зелена течност с противна миризма.

Отокът. Болката. Процеждащата се отрова. Споменът за Глимър, която умира в конвулсии на земята. Събраха ми се прекалено много неща още преди изгрев-слънце. Не искам да мисля как изглежда

Глимър сега — с обезформено тяло и вдървяващи се пръсти на ръцете, все още държащи лъка...

Лъкът! По някакъв начин в объркания ми ум една мисъл се свързва с друга, изправям се на крака и тръгвам с олюляване през дърветата обратно към Глимър. Лъкът. Стрелите. Трябва да ги взема. Не съм чула гръм от оръдията, така че може би Глимър е в нещо като кома, а сърцето ѝ все още се бори с отровата на осите. Но щом спре и оръдието оповести смъртта ѝ, ще пристигне ховъркрафтът, за да прибере тялото ѝ, и ще отнесе завинаги единствения лък и колчан със стрели, които съм видяла в тези Игри. Няма да позволя пак да се изплъзнат от ръцете ми!

Стигам до Глимър точно когато оръдието гръмва. Хрътосите са изчезнали. Това момиче, толкова зашеметяващо красиво в златистата си рокля вечерта на интервютата, сега е неузнаваемо — чертите на лицето ѝ са заличени, ръцете и краката ѝ са три пъти по-големи. Мехурите от ужилванията започват да се пукат и да разпръскват около нея воняща зелена течност. Налага се да счупя с камък няколко пръста, за да освободя лъка. Колчанът със стрели е затиснат под гърба ѝ. Опитвам се да преобърна тялото ѝ, като я дърпам за едната ръка, но плътта се разпада в ръцете ми, а аз се стоварвам на земята.

Истина ли е всичко това? Или вече започнаха халюцинациите? Стисвам здраво очи и се мъча да дишам през устата, като си заповядвам да не допусна да ми прилошее. Закуската трябва да се задържи в стомаха ми: може да минат дни, преди да намеря храна. Изгърмява второ оръдие и предполагам, че току-що е умряло момичето от Окръг 4. Птиците млъкват, а после една надава предупредителен писък, който означава, че всеки момент ще се появи ховъркрафтът. В объркването си мисля, че идва за Глимър, макар че не е логично, тъй като все още съм в кадър, все още се боря да се добера до стрелите. Успявам да се изправя на колене и дърветата около мен започват да се въртят. В средата на небето зървам ховъркрафта. Хвърлям се върху тялото на Глимър, сякаш за да го защитя, но после виждам как вдигат във въздуха момичето от Окръг 4 и то изчезва.

„Действай!“, заповядвам си аз. Стискам зъби, заравам ръце под тялото на Глимър,хващам това, което трябва да е гръдният ѝ кош, и със сила я обръщам по корем. Нямам избор. Сега дишам учестено, цялото нещо е толкова кошмарно и губя представа за реалността.

Дърпам сребристия колчан със стрели, но той се е захванал в нещо, в сребърния й нож или в нещо друго, докато накрая успявам да го издърпам и освободя. Точно съм обгърнала колчана с ръце, когато откъм храстите чувам стъпки и осъзнавам, че професионалистите са се върнали. Върнали са се, за да ме убият, или да си приберат оръжията, или и за двете.

Вече е късно да бягам. Измъквам една хлъзгава от слуз стрела от колчана и се мъча да я закрепя на тетивата, но вместо една тетива виждам три, а вонята от ужилванията е толкова отблъскваща, че не успявам. Не успявам. Не успявам.

Безпомощна съм, когато първият ловец се втурва с трясък през дърветата, с вдигнато копие, готово за хвърляне. Шокът върху лицето на Пийта не ми говори нищо. Чакам удара. Вместо това той отпуска ръка.

— Какво правиш още тук? — изсъсква ми той. Гледам го с безумен поглед. От едно ужилено място под ухото му бавно се стича струйка вода. Цялото му тяло заискрява, сякаш са го потопили в роса. — Полудяла ли си? — Сега той ме побутва с дръжката на копие. — Ставай! Ставай! — Надигам се, но той продължава да ме бута. Какво? Какво става? Той ме изблъсква със сила от себе си. — Бягай! — изкрещява. — Бягай!

Зад него Катон си проправя път с меча през храстите. Той също е искрящо мокър и под едното око има голяма подутина от ужилване. Забелязвам проблясъка на слънчевата светлина върху меча му и правя каквото ми казва Пийта — хващам здраво лъка и стрелите и бягам. Блъскам се в изпречилите се на пътя ми дървета, мъча се да запазя равновесие, препъвам се и падам, но бягам. Профучавам обратно покрай езерцето и влизам в непозната гора. Светът започва заплашително да се изкривява. Една пеперуда се издува като балон, достига размерите на къща, после се пръсва и политат милиони звезди. Дърветата се превръщат в кръв и се разплискват по ботушите ми. От пришките по ръцете ми изпълзят мравки и не мога да се отърся от тях. Пълзят нагоре по ръцете и по врата ми. Някой безкрайно и пронизително пици, без да си поеме дъх. Смътно си давам сметка, че това сигурно съм аз. Препъвам се и падам в една дупка, оградена с мънички оранжеви мехурчета, които жужат като гнездо на хрътоси. Свивам се, опирам глава в коленете си и зачаквам смъртта.

Повдига ми се и не знам къде се намирам, а в главата ми се върти една-единствена мисъл: *Пийта Меларк току-що ми спаси живота.*
После мравките забиват жила в очите ми и припадам.

Унасям се в кошмар, от който се събуждам многократно само за да открия, че ме очаква по-голям ужас. Всички неща, от които се страхувам най-много, всички неща, които се страхувам, че могат да се случат на другите, се появяват с толкова ярки подробности в съзнанието ми, че не мога да не повярвам, че са истински. При всяко събуждане си мисля: *Най-после, свърши*, но не е свършило. Това е само началото на нова серия от изтезания. По колко начина виждам да умира Прим? Или преживявам отново последните мигове на баща си? Чувствам как разкъсват собственото ми тяло? Такова е предназначението на отровата, толкова прецизно е разработена, че да открива точно онова място в мозъка, където живее страхът.

Когато най-после все пак идвам на себе си, лежа неподвижна, в очакване на следващата атака от ужасни картини. Но може би организъмът ми най-после е изхвърлил отровата и сега се чувствам съсипана и изнемощяла. Продължавам да лежа свита на кълбо. Повдигам ръка към очите си и установявам, че са здрави и незасегнати от несъществуващите мравки. Болят ме толкова много части от тялото, че не си струва да ги преглеждам една по една. Много бавно се надигам и сядам. Намирам се в плитка дупка, пълна не с жужащите оранжеви мехурчета от халюцинацията ми, а със сухи листа. Дрехите ми са влажни, но не знам дали от езерна вода, роса, дъжд или пот. Дълго време единственото, което мога да правя, е да отпивам малки глътки от бутилката си и да гледам как един бръмбар пълзи нагоре по близкия храст — разпознавам го, казва се орлови нокти.

Откога лежа тук? Беше сутрин, когато загубих разсъдък. Сега е следобед. Но схванатите стави ми подсказват, че е минал повече от един ден, може би дори два. Ако е така, няма как да разбера кои трибути са оцелели след атаката на хрътосите. Знам, че Глимър и момчето от Окръг 4 са мъртви. Но там бяха още и момчето от Окръг 1, двамата трибути от Окръг 2 и Пийта. Дали са умрели от ужилванията? Ако са оживели, последните им дни със сигурност трябва да са били не по-малко ужасни от моите. Ами Ру? Тя е толкова

мъничка, че вероятно не е нужна много отрова, за да я убие. Но пък... хрътосите е трябвало да я настигнат, а тя имаше добра преднина.

Противен вкус на гнило изпълва устата ми и водата не може да го махне. Завличам се до орловите нокти и откъсвам едно цветче. Внимателно измъквам тичинката през цветчето и поставям капката нектар върху езика си. Сладостта се разнася из цялата ми уста, надолу по гърлото ми, като стопля вените ми със спомени за лятото, за родните ми гори и за Гейл до мен. Кой знае защо си спомням нещата, които обсъждахме през онази последна сутрин:

„Бихме могли да го направим, нали знаеш“.

„Кое?“

„Да напуснем окръга. Да избягаме. Да живеем в гората. Ти и аз, ние бихме могли да се справим“.

И внезапно вече си мисля не за Гейл, а за Пийта, и... Пийта! Той ми спаси живота. Защото когато се срещнахме, вече не можех да различа кое е действителност и кое — халюцинация, предизвикана от отровата на хрътосите. Но ако наистина го е направил — а дълбоко в себе си знам, че е така, — с каква цел? Дали само играеше ролята на влюбен, която възприе по време на интервюто? Или наистина се опитваше да ме спаси? И ако е така, какво търсеше при професионалистите? Нещата не се връзват.

За миг се запитвам как Гейл би разтълкувал случилото се, но веднага прогонвам тази мисъл от главата си, защото по някаква причина Гейл и Пийта не могат да съжителстват добре в мислите ми.

Затова се съсредоточавам върху единственото хубаво нещо откакто стъпих на арената. Имам лък и стрели! Цяла дузина стрели, ако броите и онази, която измъкнах от дървото. По тях няма следи от противната зелена слуз, която струеше от тялото на Глимър — сещам се, че това може и да не е било съвсем реално, — но са покрити с доста голямо количество засъхнала кръв. Мога да ги почистя по-късно, но все пак си давам една минута да изстрелям няколко в едно близко дърво. Този лък прилича повече на оръжията в Тренировъчния център, отколкото на моя вкъщи, но какво от това? Ще свърши работа.

Лъкът и стрелите позволяват да погледна на Игрите от съвсем друга перспектива. Знам, че ми предстои да се изправа срещу силни противници. Но вече не съм отчаяната плячка, която бяга и се крие.

Ако Катон се покаже през дърветата точно сега, няма да побягна. Ще стрелям. Откривам, че всъщност предвкусявам този момент.

Но първо трябва да възвърна донякъде физическите си сили. Пак съм много обезводнена, а запасът ми от вода е опасно намалял. Малкото килограми, които успях да кача, като се хранех до насита в Тренировъчния център, са се стопили, а заедно с тях и още няколко. Бедрените кости и ребрата ми са толкова изхвъркнали, колкото не помня да са били от онези ужасни месеци след смъртта на баща ми. А трябва да се погрижа и за раните си — изгаряния, порязвания и синини от дърветата, както и три ужилвания от хрътоси, които сега са още по-възпалени и подути. Намазвам изгарянията си с мехлема и се опитвам да сложа малко и на ужилените места, но той не им действа. Майка ми знаеше лек за тях, някакво листо, което извлича отровата, но рядко ѝ се налагаше да го използва и не помня нито името, нито как изглежда.

Първо водата, мисля си аз. *Сега можеш да ловуваш по пътя.* Лесно намирам от коя посока съм дошла дотук по следите, които измъчваното ми от халюцинации тяло е оставило през листака. Затова се отправям в обратната посока с надежда, че враговете ми все още лежат замаяни в нереалния свят, който отровата на хрътосите създава.

Не мога да ходя много бързо: ставите ми отказват всякакви резки движения. Придвижвам се с бавната ловна походка, с която си служа, когато проследявам дивеч. Само след няколко минути забелязвам заек и убивам първата си плячка с лъка. Това не е обичайният ми изстрел право в окото, но няма значение. След около час откривам поток — плитък, но широк и предостатъчен за нуждите ми. Слънцето е горещо и много силно, затова, докато чакам водата да се пречисти, се събличам и нагазвам в лекото течение. Мръсна съм от главата до петите. Опитвам се да се наплискам, но накрая просто лягам за няколко минути във водата, като я оставям да отмие саждите, кръвта и кожата, която се лющи след изгарянията. Изпирам дрехите си и ги окачвам по храстите да съхнат, после сядам за малко на огрения от слънцето бряг и разплитам косата си с пръсти. Апетитът ми се връща и изяждам една солена бисквита и резенче сушено говеждо. С шепя мърх изчиствам сребърните си оръжия от кръвта.

Чувствам се освежена, намазвам още веднъж изгарянията, сплитам косата си и обличам мокрите дрехи, защото знам, че слънцето

ще ги изсуши много бързо. Най-разумно изглежда да тръгна срещу течението на потока. Движа се нагоре, което предпочитам, и разполагам с вода не само за мен, но и за евентуалния дивеч. С лекота убивам непозната за мен птица, която прилича на някакъв вид дива пуйка. Във всеки случай ми се вижда напълно годна за ядене. Късно следобед решавам да стъкна малък огън, за да изпека месото, като се надявам, че в здрача димът няма да се вижда и до падането на нощта ще мога да го загася. Почиствам дивеча, като особено внимателно разглеждам птицата, но не забелязвам нищо подозрително. След като се оскубят перата, тя е не по-голяма от пиле, но е месеста и твърда. Точно съм сложила първата порция върху жарта, когато чувам изпращяване на вейка.

С едно движение се обръщам в посока на звука, вдигам лъка и опъвам стрелата. Няма никой. Поне аз не виждам никой. После забелязвам връхчето на детски ботуш да се подава едва-едва иззад ствола на едно дърво. Отпускам рамене и се усмихвам. Тя умее да се движи през гората като сянка, трябва да ѝ се признае. Как иначе е успяла да ме проследи? Думите излизат от устата ми, преди да успея да ги спра:

— Те не са единствените, които могат да се съюзяват — казвам аз.

За миг няма отговор. После едното око на Ру леко се показва иззад ствола.

— Искаш ме за съюзник?

— Защо не? Ти ме спаси с онези хрътоси. Достатъчно умна си, щом си още жива. А и изглежда не мога да се отърва от теб. — Тя ме гледа и примигва, докато се опитва да реши.

— Гладна ли си? — Виждам я как преглъща с усилие и очите ѝ се стрелват към месото. — Идвай тогава. Днес убих две животни.

Ру предпазливо излиза на открито.

— Мога да излекувам ужилванията ти.

— Наистина ли? — питам аз. — Как?

Тя започва да рови в раницата си и измъква шепа листа. Почти съм сигурна, че са същите, които използва майка ми.

— Къде ги намери?

— Съвсем наблизо. Всички носим със себе си такива, когато работим в овощните градини. Там са останали много гнезда — казва

Ру. — Тук също има много.

— Точно така. Ти си от Окръг 11. Земеделският окръг — казвам аз. — Овощни градини, а? Сигурно затова можеш така да прелиташ по дърветата, сякаш имаш криле. — Ру се усмихва. Улучила съм едно от малкото неща, с които заслужено се гордее. — Е, добре, хайде излекувай ме.

Излягам се до огъня и навивам нагоре крачола на панталона си, за да оголя коляното си. За моя изненада Ру слага шепата листа в устата си и започва да ги дъвче. Майка ми използва други методи, но тук едва ли разполагаме с много възможности. След около минута Ру притиска върху коляното ми лепкав зелен компрес от сдъвкани листа и слюнка.

— Ох! — Звукът излиза от устата ми, преди да успея да го спра. Листата изсмукват болката от ужилването като пиявици.

Ру се размива:

— Добре, че си се сетила да извадиш жилата, иначе щеше да си много по-зле.

— Излекувай ми врата! Излекувай ми бузата! — почти я умолявам.

Ру натъпква в устата си нова шепа листа, и скоро вече се смея — толкова сладостно е облекчението. Забелязвам дълга рана от изгаряне върху ръката на Ру над лакътя.

— Имам нещо за това. — Оставям настрана оръжията си и намазвам ръката ѝ с лекарството против изгаряне.

— Имаш добри спонсори — казва тя с копнеж.

— Ти получи ли вече нещо? — питам. Тя поклаща глава. — Обаче ще получиш. Гледай. Колкото повече се приближаваме към края, толкова по-ясно хората ще разбират колко си умна. — Обръщам месото.

— Нали не се шегуваше, като каза, че искаш да съм ти съюзник? — пита тя.

— Не, наистина искам — отвърщам аз. Почти чувам как Хеймич надава стон, докато се съюзявам с това крехко дете. Но я искам. Защото умее да оцелява и имам доверие в нея, и защо да не си призная? Прилича ми на Прим.

— Добре — казва тя и протяга ръка. Ръкуваме се. — Значи се разбрахме.

Разбира се, подобно споразумение може да бъде само временно, но не споменаваме това.

Ру допринася за яденето с голяма шепа от някакви твърди корени. Изпечени на огъня, те имат острия сладникав вкус на пащърнак. Разпознава и птицата — в нейния окръг я наричат дива гъска. Разказва, че понякога в овощната градина влиза някое заблудено ято и тогава успяват да си сготвят приличен обяд. За известно време слагаме край на всички разговори, докато напълним стомасите си. Месото на гъската е вкусно и толкова тлъсто, че като отхапеш, мазнината се стича по брадичката ти.

— О-о... — въздиша Ру. — Никога не са ми давали цяло бутче.

Готова съм да се обзаложа, че е така. Сигурно рядко ѝ попада месо.

— Вземи и другото — казвам.

— Наистина ли? — пита тя.

— Вземи каквото искаш. Сега, след като имам лък и стрели, мога да набавя още. Освен това имам примки. Ще ти покажа как да ги залагаш — казвам. Ру все още гледа нерешително към бутчето. — Хайде, вземи го — казвам, като го слагам в ръцете ѝ. — И без друго ще изкара само няколко дни, а имаме цялата птица плюс заека. — Щом хваща кълката, апетитът ѝ надделява и тя отхапва огромна хапка.

— Все си мислех, че вие в Окръг 11 сигурно имате много повече за ядене от нас. Нали се сещаш, щом като отглеждате храната... — казвам.

Очите на Ру се разширяват:

— О, не, не ни е разрешено да ядем от реколтата.

— Да не би да ви арестуват или нещо такова? — питам аз.

— Бият те с камшик и карат всички останали да гледат — казва Ру. — Кметът много стриктно спазва това.

По изражението ѝ се досещам, че подобни събития не са особено необичайни. Публичното бичуване е рядкост в Окръг 12, макар че от време на време има по някое. Строго погледнато, Гейл и аз можем да си изкараме боя всеки ден заради браконьерство в гората — е, всъщност, строго погледнато, можем да си изпатим много по-зле, — само че всички служители на властта купуват месо от нас. Освен това на нашия кмет, бащата на Мадж, изглежда такива неща не му допадат особено. Може би фактът, че сме най-непрестижният, най-бедният,

най-осмиваният окръг в страната, си има своите предимства. Например Капитолът не се интересува много-много от нас, стига да произвеждаме определеното количество въглища.

— На вас дават ли ви колкото си искате въглища? — пита Ру.

— Не — отговарям. — Само колкото си купим и колкото се полепи по подметките на ботушите ни.

— На нас ни дават малко допълнителна храна по време на жътвата, за да можем да работим по-дълго — казва Ру.

— Не трябва ли да сте на училище? — питам аз.

— Не и по време на жътвата. Тогава всички работят — казва Ру.

Интересно ми е да слушам за живота ѝ. Общуваме с много малко хора извън нашия окръг. Чудя се дали гейм-мейкърите заглушават разговора ни, защото колкото и безобидна да е тази информация, те не искат хората в различните окръзи да знаят нищо един за друг.

По предложение на Ру изваждаме всичката си храна, за да планираме нещата. Основните ми запаси вече са ѝ известни, но прибавям към купчината последните две солени бисквити и резенчета сушено говеждо. Тя е събрала доста корени, ядки, зелени растения и дори нещо като къпини.

Оглеждам непознатия плод на дланта си — прилича на къпина.

— Сигурна ли си, че не са отровни?

— О, да, растат в нашия край. Ям ги от дни — казва тя, като пъха цяла шепа в устата си. Предпазливо захапвам една — не отстъпва по вкус на нашите къпини. Започвам все повече да се радвам, че взех Ру за съюзник. Разпределяме запасите си, така че ако се разделим, и двете да разполагаме с храна за няколко дни. Освен храната Ру има малък кожен мех за вода, собственоръчно изработена прашка и допълнителен чифт чорапи. Има и остро парче камък, което използва като нож.

— Знам, че не е много — казва тя смутено, — но трябваше бързо да се махна от Рога на изобиетието.

— Справила си се отлично — казвам. Когато нареждам нещата си, тя ахва леко при вида на тъмните очила.

— Откъде ги намери? — пита тя.

— Бяха в раницата. Засега са безполезни. Не спират слънцето и с тях по-трудно се вижда — казвам и свивам рамене.

— Те не са за слънце: за тъмно са — възкликва Ру. — Понякога, когато прибираме реколтата нощем, раздават по няколко чифта на

онези, които са най-високо в клоните на дърветата. Там, където светлината на факлите не достига. Веднъж едно момче, Мартин, се опита да ги задържи. Скри ги в панталоните си. Убиха го на място.

— Убили са момчето заради тези очила? — питам.

— Да, а всички знаеха, че е безобиден. Мартин не беше наред в главата. Искам да кажа, още се държеше като тригодишен. Той просто искаше очилата, за да си играе с тях — казва Ру.

След тези думи имам чувството, че Окръг 12 е нещо като безопасно убежище. Разбира се, през цялото време има хора, които припадат от глад, но не мога да си представя миротворците да убият малоумно дете. Има едно момиченце, едно от внучетата на Мазната Сае, което се мотае около „Таласъма“. То не е съвсем наред в главата, но хората се отнасят към него като към домашен любимец. Подхвърлят му огризки и остатъци от храна.

— И за какво са тези? — питам Ру, като вземам очилата.

— С тях виждаш в пълна тъмнина — казва Ру. — Пробвай ги довечера, като залезе слънцето.

Давам на Ру няколко кибритени клечки, а тя ме зарежда с много листа в случай, че ужилените места се възпалят отново. Загасяваме огъня и вървим нагоре срещу течението, докато настъпва нощта.

— Къде спиш? — питам я. — В клоните на дърветата ли? — Тя кимва. — Само по яке?

Ру вдига допълнителния си чифт чорапи:

— Тези си ги слагам на ръцете.

Спомням си колко студени са напоследък нощите.

— Можеш да спиш с мен в спалния чувал, ако искаш. Ще се поберем и двете без проблем. — Лицето ѝ грейва. Разбирам, че това е повече, отколкото е смеела да се надява.

Избираме си чаталест клон високо на едно дърво и се настаняваме за нощта точно когато започва химнът. Днес няма загинали.

— Ру, събудих се едва днес. Колко нощи съм пропуснала? — Химнът би трябвало да заглушава думите ни, но въпреки това шепна. Дори от предпазливост закривам устата си с ръка. Не искам публиката да научи онова, което смятам да разкажа на Ру за Пийта. Схванала намека ми, тя прави същото.

— Две — казва тя. — Момичетата от 1 и 4 окръг са мъртви. Останахме десет души.

— Случи се нещо странно. Поне така си мисля. Може да е било халюцинация от отровата на хрътосите — казвам. — Нали се сещаш за онова момче от моя окръг? Пийта? Мисля, че ми спаси живота. Но той беше с професионалистите.

— Сега не е с тях — казва тя. — Шпионирах базовия им лагер край езерото. Успяха да се върнат, преди да припаднат от ужилванията. Но той не е там. Може би наистина те е спасил и се е наложило да избяга.

Не отговарям. Ако Пийта наистина ме е спасил, пак съм му задължена. А този дълг не може да бъде върнат.

— Ако го е направил, вероятно всичко е било само част от преструвката му. Нали се сещаш, за да накара хората да мислят, че е влюбен в мен.

— О-о — казва замислено Ру, — май не е преструвка.

— Разбира се, че е преструвка. Измислиха го двамата с ментора ни. — Химнът свършва и небето потъмнява. — Хайде да пробваме очилата. — Измъквам ги и ги слагам. Ру не се е шегувала. Виждам всичко — от листата по дърветата до един скункс, който върви бавно през храстите най-малко на петнайсетина метра от нас. Стига да искам, мога да го убия. Мога да убия всеки.

— Питам се кой ли още има такива очила — казвам.

— Професионалистите имат два чифта. Но те там край езерото имат всичко — отговаря Ру. — И са много силни.

— И ние сме силни — казвам аз. — Само че по различен начин.

— Ти си силна. Ти можеш да стреляш — казва тя. — Аз какво мога да правя?

— Можеш да се изхранваш. А те могат ли? — питам.

— Не им са налага. Имат купища храна — казва Ру.

— Да кажем, че нямаха. Да кажем, че запасите им изчезнат. Колко ще издържат? — питам аз. — Все пак това са Игрите на глада, нали така?

— Но, Катнис, те не са гладни — казва Ру.

— Не, не са. Това е проблемът — съгласявам се. И за пръв път имам план. План, който не е мотивиран от необходимостта да бягам и

да се крия. План за нападение. — Според мен ще трябва да се погрижим за това, Ру.

Ру е решила да ми се довери изцяло. Разбирам това, защото веднага щом химнът свършва, тя се сгушва в мен и заспива. Явно и аз нямам и никакви опасения по отношение на нея, тъй като не вземам особени предпазни мерки. Ако искаше смъртта ми, трябваше просто да изчезне от онова дърво, без да ми покаже гнездото на хрътосите. Някъде дълбоко в себе си знам очевидното. Не може и двете да спечелим тези Игри. Но тъй като шансовете засега са, че и двете няма да оцелеем, изхвърлям тази мисъл от главата си.

Вместо това се насочвам към най-новата си идея за професионалистите и техните припаси. Двете с Ру трябва да намерим някакъв начин да унищожим храната им. Напълно съм сигурна, че ще им е много трудно да се изхранват. По традиция стратегията на професионалните трибути е още от самото начало да завземат цялата храна и да действат от тази позиция. Годишите, през които не я бяха опазили добре — в единия случай я унищожиха стадо отвратителни влечуги, другия път я отнесе предизвикано от гейм-мейкърите наводнение — са всъщност тези, когато победители станаха трибути от други окръзи. Фактът, че професионалистите се хранят по-добре още от малки, всъщност им пречи, защото не умеят да гладуват. Не така, както умеем ние с Ру.

Но съм прекалено изтощена, за да се заема с подробен план още тази вечер. Заздравяващите рани, все още леко замаяната ми от отровата глава и топлината на Ру до мен, сгушила глава на рамото ми, ми вдъхват усещане за сигурност. За пръв път си давам сметка колко самотна бях на арената; колко успокояващо може да бъде присъствието на друго човешко същество. Предавам се на съня, като решавам, че утре ще си разменим ролите. Утре професионалистите ще са тези, които ще трябва да се тревожат.

Гърмежът на оръдието ме стряска и ме събужда. Небето просветлява, птиците вече чуруликат. Ру казва на един клон срещу мен, обгърнала нещо с двете си ръце. Чакаме да чуем още изстрели, но няма такива.

— Кой според теб беше това? — Не мога да не си помисля за Пийта.

— Не знам. Може да е всеки — казва Ру. — Сигурно довечера ще разберам.

— Повтори ми кои останаха — моля я аз.

— Момчето от Окръг 1. Двамата трибути от 2. Момчето от Трети. Треш и аз. И вие с Пийта — казва Ру. — Това прави осем. Чакай, и момчето от Десети окръг, онова със сакатия крак. С него са девет.

Има и още някой, но и двете не можем да си спомним кой.

— Питам се как ли е умрял последният — казва Ру.

— Няма как да разберем. Но е добре за нас. Една смърт би трябвало да задържи за малко вниманието на тълпата. Може би ще имаме време да направим нещо, преди гейм-мейкърите да решат, че нещата се развиват твърде бавно. Какво държиш в ръцете си?

— Закуска — казва Ру, протяга ръце и виждам две големи яйца.

— Какви са? — питам.

— Не съм сигурна. Оттатък има едно блатисто място. От някаква водна птица са — казва тя.

Хубаво ще е да ги сготвим, но не ни се рискува да палим огън. Предполагам, че загиналият днес трибут е бил жертва на професионалистите, което означава, че са се съвзели достатъчно, за да влязат отново в Игрите. Изсмукваме яйцата, изяждаме по едно заешко бутче и малко къпини. Това по всички представи е добра закуска.

— Готова ли си да го направим? — питам аз, като си слагам раницата на гърба.

— Какво да направим? — пита Ру, но от начина, по който бързо скача на крака, е ясно, че е готова да направи всичко, което предложи.

— Днес ще унищожим храната на професионалистите — казвам.

— Наистина ли? Как? — Очите й светват от възбуда. В това отношение е пълна противоположност на Прим, за която приключенията са истинско мъчение.

— Нямам представа. Хайде, ще измислим план, докато ловуваме — казвам.

Ловът не е кой знае колко успешен, защото се занимавам повече с това да измъкна от Ру всяко късче информация за базовия лагер на професионалистите. Тя се е промъкнала да ги шпионира само за

малко, но е наблюдателна. Разположили са лагера си до езерото. Запасите им са струпани на трийсетина метра от него. През деня оставят друг трибут, момчето от Окръг 3, да пази провизиите.

— Момчето от Окръг 3 ли? — питам. — Той действа заедно с тях?

— Да, стои в лагера през цялото време. Той също беше ужилен, когато привлякоха хрътосите до езерото — казва Ру. — Сигурно са го оставили жив, за да им служи за пазач. Но не е много едър.

— Какви оръжия има? — питам.

— Доколкото видях, не кой знае какви. Копие. Нас може и да ни спре, но за Треш ще е лесно да го убие — отвръща Ру.

— И храната си стои просто така, на открито? — питам аз. Тя кимва. — Нещо не е съвсем наред в цялата тази постановка.

— Знам. Но не разбрах точно какво — казва Ру. — Катнис, дори да успееш да се добереш до храната, как ще я унищожиш?

— Ще я изгоря. Ще я хвърля в езерото. Ще я заляя с гориво. — Смушквам Ру в корема, точно както бих смушкала Прим. — Ще я изям! — Тя се изкикотва. — Не се тревожи, ще измисля нещо. Да унищожаваш разни неща е много по-лесно, отколкото да ги създаваш.

Известно време събираме корени, къпини и зелени растения и с приглушени гласове измисляме стратегия. И започвам да опознавам Ру, най-голямата от шест деца, която пази братята и сестрите си, отстъпва дажбите си на по-малките, търси храна из полята на един окръг, в който миротворците далеч не са така любезни като нашите. Ру, която, попитах ли я какво обича най-много на света, отговаря, за моя безкрайна изненада: „Музиката“.

— Музиката ли? — възкликвам аз. В нашия свят по полезност нареждам музиката някъде между панделките за коса и небесната дъга. Дъгата поне ти подсказва какво ще е времето. — Остава ли ви много време за музика?

— Пеем вкъщи. А също когато работим. Затова много ми харесва брошката ти — казва тя и посочва към сойката-присмехулка, за която отново съм забравила.

— Имате сойки-присмехулки? — питам.

— О, да. С някои сме големи приятели. С часове пеем и си отвръщаме на песните. Те ми носят съобщения — казва тя.

— Какви съобщения? — питам аз.

— Обикновено съм най-високо в клоните на дървото, затова първа виждам флага, който сигнализира, че работният ден свършва. Изпълнявам една специална песничка — казва Ру, отваря уста и изпява кратка мелодия от четири ноти със сладък, ясен глас. — А сойките-присмехулки я разнасят из овощната градина. Така всички знаят, че трябва да приключват работа — продължава тя. — Все пак, ако се приближиш твърде много до гнездата им, стават опасни. Но за това не можеш да им се сърдиш.

Разкопчавам брошката и ѝ я подавам:

— Заповядай, вземи я. За теб тя има по-голямо значение, отколкото за мен.

— О, не — казва Ру, като отново затваря пръстите ми върху брошката. — Обичам да я гледам на теб. Затова реших, че мога да ти се доверя. А и си имам това. — Тя измъква от ризата си огърлица, изработена от усукани треви. Върху нея е окачена грубо издялана дървена звезда. Или може би е цвете. — Това е талисман за късмет.

— Е, засега действа — казвам, докато закопчавам сойката-присмехулка обратно на ризата си. — Продължавай да си го носиш.

Когато става време за обяд, вече имаме план. Рано следобед сме готови да го приведем в действие. Помагам на Ру да събере и да подреди дървата за първите два лагерни огъня: за третия ще има време да се погрижи сама. Решаваме да се срещнем после на мястото, където за пръв път ядохме заедно. Потокът би трябвало да ми помогне да се върна обратно дотам. Преди да тръгна, проверявам дали Ру има достатъчно храна и кибритени клечки. Дори настоявам да вземе спалния ми чувал в случай, че до падането на нощта не успеем да се срещнем.

— Ами ти? Няма ли да ти е студено? — пита тя.

— Не и ако си намеря друг чувал долу при езерото — казвам. — Знаеш ли, тук кражбите не са незаконни — казвам ухилено.

В последния момент Ру решава да ме научи на своя сигнал със свирукането на сойката-присмехулка — онзи, с който съобщава, че работата за деня е приключила.

— Може и да не подейства. Но ако чуеш сойките-присмехулки да го пеят, ще знаеш, че съм добре, само че не мога да се върна веднага.

— Тук има ли много сойки-присмехулки? — питам аз.

— Не си ли ги видяла? Имат гнезда навсякъде — отговаря тя. Трябва да призная, че не съм забелязала.

— Добре тогава. Ако всичко мине според плана, ще се видим за вечеря — казвам аз.

Неочаквано Ру обвива ръце около шията ми. Поколебавам се само за миг, преди да отвърна на прегръдката ѝ.

— Да се пазиш — казва ми тя.

— Ти също — казвам аз. Обръщам се и поемам обратно към потока леко разтревожена — че Ру може да загине; че може и да не загине, и двете да останем последни; че оставям Ру сама; че оставих Прим сама вкъщи. Не, Прим си има майка ми и Гейл, както и един хлебар, който обеща, че няма да остане гладна. Ру има само мен.

Щом стигам до потока, тръгвам надолу покрай него към първото място, което си избрах след нападението на хрътосите. Трябва обаче да съм предпазлива, докато се движа покрай водата, защото откривам, че мислите ми са заети с въпроси, на които засега нямам отговор, и повечето са свързани с Пийта. Оръдието, което гръмна рано тази сутрин, сигнал за неговата смърт ли беше? Ако е така, как е умрял? Убит от някой професионален трибут? И дали е било за отмъщение, че ме е оставил жива? Отново се мъча да си спомня онзи момент над тялото на Глимър, когато той се втурна през дърветата. Но дори само фактът, че тялото му искреше, сякаш беше покрито с роса, ме кара да се съмнявам във всичко случило се.

Вчера сигурно съм се придвижвала много бавно, защото само за няколко часа стигам до плиткия участък, където се къпах. Спирам, за да допълня запаса от вода и да покрия раницата с още един слой кал. Тя като че ли непрекъснато си възвръща оранжевия цвят, независимо колко пъти я мажа.

Близостта с лагера на професионалистите изостря сетивата ми и колкото повече се приближавам, толкова по-предпазлива ставам. Често спирам и се ослушвам за необичайни звуци, с готова стрела в тетивата на лъка. Не виждам никакви други трибути, но наистина забелязвам някои неща, които спомена Ру. Сладки къпини. Храст с листата, които излекуваха ужилванията ми. Гроздове от гнезда на хрътоси близо до дървото, в чиито клони бях хваната като в капан. А тук-там за миг се мярка черно-бяло крило на сойка-присмехулка в листата високо над главата ми.

Когато стигам до дървото с изоставеното гнездо в подножието му, спирам за миг, за да събера смелост. Ру ми даде точни указания как да стигна оттук до най-доброто място за наблюдение близо до езерото. *Помни, казвам си. Сега ловецът си ти, а не те.* Стискам по-здрави лакъци си и продължавам напред. Стигам до горичката, за която ми каза Ру, и отново трябва да отбележа колко е умна и находчива. Намирам се в самия край на гората, но ниската растителност е толкова гъста, че мога лесно да наблюдавам лагера на професионалистите, без да ме забележат. Между нас се простира обширната равнина, където започнаха Игрите.

Виждам четирима трибути. Момчето от Окръг 1, Катон и момичето от Окръг 2, и мършаво момче с пепелява на цвят кожа, което трябва да е от Окръг 3. През цялото време, което прекарахме в Столицата, не ми направи почти никакво впечатление. Не си спомням почти нищо за него — нито костюма, нито оценката от обучението, нито интервюто му. Дори сега, докато седи там и пръстите си някаква пластмасова кутия, е лесно да го пренебрегнеш в присъствието на едрите му и властни другари. Сигурно имат някаква полза от него, иначе едва ли биха го оставили жив. И все пак това, че го виждам, само допълва несигурността ми по въпроса защо професионалистите са го оставили да пази, защо изобщо са го оставили жив.

И четиримата, изглежда, още се възстановяват от нападението на хрътосите. Дори оттук виждам големите отоци по телата им. Сигурно не са проявили достатъчно разум да измъкнат жилата или, ако са го направили, не са знаели за листата, които лекуват тези ужилвания. Очевидно лекарствата, които са намерили в Рога на изобилието, каквито и да са били те, не са имали ефект.

Рогът на изобилието стои в първоначалното си положение, но вътрешността му е напълно опразнена. Повечето провизии, прибрани в сандъци, чували от зебло и пластмасови каси, са грижливо подредени под формата на пирамида, която ми се струва съмнително отдалечена от лагера. Други са пръснати около пирамидата — почти така, както бяха пръснати около Рога на изобилието в началото на Игрите. Над пирамидата е опъната мрежа, единствената полза от която е да я предпазва от птиците.

Цялата постановка е напълно озадачаваща — отдалечеността, мрежата и присъствието на момчето от Окръг 3. Едно е сигурно: да унищожа тези провизии няма да е толкова лесно, колкото изглежда. Тук действа някакъв друг фактор, и по-добре да почакам, докато разбера какъв е. Сигурно около пирамидата е заложен някакъв капан. Може би има скрити ями, падащи мрежи, конец, който, ако бъде прекъснат, изпраща в сърцето ти смъртоносна стрела. Наистина, възможностите са безкрайни.

Докато размишлявам върху вариантите, с които разполагам, чувам как Катон изкрещява. Той сочи към гората, далеч зад мен, и без да се обръщам, знам, че Ру е запалила първия огън. Погрижихме се да съберем достатъчно сурови дърва, така че пушекът да се вижда отдалече. Професионалистите веднага започват да се въоръжават.

Избухва спор. Достатъчно силен е, за да чуя, че се отнася за това дали момчето от Окръг 3 трябва да остане, или да ги придружи.

— Той идва с нас. Имаме нужда от него в гората, а и без друго работата му тук вече е свършена. Никой не може да докосне тези запаси — казва Катон.

— Ами Любовника? — пита момчето от Окръг 1.

— Непрекъснато ти повтарям: забрави за него. Знам къде го прерязах. Истинско чудо е, че още не е умрял от загуба на кръв. Във всеки случай, не е в достатъчно добра форма да ни нападне — казва Катон.

Значи Пийта е някъде там в гората, тежко ранен. Но все още нямам представа поради каква причина е изменил на професионалистите.

— Хайде — казва Катон. Тиква едно копие в ръцете на момчето от Окръг 3 и всички тръгват в посока на огъня. Последното, което чувам, докато влизат в гората, е как Катон казва: „Щом я намерим, ще я убия, както аз си знам, и никой да не се меси“.

Не ми се вярва да говори за Ру. Не тя е тази, която пусна върху него гнездо на хрътоси.

Оставам на мястото си около час, като се опитвам да измисля какво да правя по въпроса с провизиите. Предимството, което ми дават лъкът и стрелите, е разстоянието. Много лесно мога да изстрелям пламтяща стрела в пирамидата — стрелям достатъчно добре, за да я провра през пролуките в мрежата, — но няма гаранция, че ще я

подпали. По-вероятно е просто да изгори, и после какво? Няма да съм постигнала нищо и ще съм им дала твърде много информация за себе си: че съм била тук, че имам съучастник, че стрелям точно с лък.

Няма алтернатива. Ще трябва да се промъкна по-близо и да видя дали не мога да открия как точно са защитени запасите. Тъкмо се готвя да се покажа, когато някакво движение привлича погледа ми. На неколкостотин метра вдясно, виждам как някой излиза от гората. За миг си помислям, че е Ру, но после разпознавам Фоксфейс — именно нея не можахме да си спомним сутринта. Когато решава, че е безопасно, тя затичва към пирамидата с бързи, ситни стъпки. Преди да стигне до кръга от провизии, разпръснати около пирамидата, спира, оглежда терена и внимателно стъпва на едно място. После започва да се приближава към пирамидата със странни малки подскоци, като понякога се приземява на един крак и леко се олюлява, а понякога рискува и прави няколко стъпки. В един момент се хвърля нагоре във въздуха, прескача малко буренце и се приземява, изправена на пръсти. Но леко надхвърля целта и инерцията я праща напред. Чувам я как надава остър писък, когато ръцете ѝ се удрят в земята, но не се случва нищо. След миг тя вече е успяла да се изправи отново на крака и продължава, докато стига купчината с провизии.

Значи съм права за скрития капан, но явно е по-сложен, отколкото си представях. Бях права и за момичето. Колко ли е хитра, след като е успяла да открие този път, за да се добере до храната и да го повтаря толкова успешно? Тя си напълва раницата, като взема няколко неща от най-различни контейнери, солени бисквити от една щайга, две-три ябълки от чувал, който виси окачен на въже на един сандък. Взима от всичко по малко, толкова, колкото никой да не усети, че нещо от храната липсва. Толкова, колкото да не предизвика подозрение. После изпълнява странния си малък танц в обратна посока, измъква се от кръга и избягва в гората, здрава и читава.

Осъзнавам, че скърцам със зъби в пристъп на безсилен гняв. Фоксфейс потвърди онова, за което вече се бях досетила. Но какъв капан са заложили, който да изисква такава сръчност? И да има толкова много механизми за задействане? Защо изпищя така, когато ръцете ѝ се допряха до земята? Бихте си помислили... и бавно започва да ми просветва... бихте си помислили, че самата земя ще експлодира.

— Минирано е — прошепвам си аз. Това обяснява всичко: готовността на професионалистите да зарежат запасите си, реакцията на Фоксфейс, участието на момчето от Окръг 3, в който се намират фабриките, където правят телевизори, автомобили и експлозиви. Но откъде ги е намерил? В запасите? По принцип гейм-мейкърите не осигуряват такъв вид оръжие, защото на тях им харесва да гледат как трибутите собственооръчно проливат кръв. Измъквам се от храстите и пресичам терена до една от кръглите метални плочи, с които повдигнах трибутите и ги изпратиха на арената. Земята около нея е разкопана и после отново заравнена. Мините бяха обезвредени след изтичането на шейсетте секунди, в които стояхме върху плочите, но момчето от Окръг 3 вероятно е успяло да ги задейства отново. За пръв път виждам някой да прави такова нещо по време на Игрите. Обзалагам се, че е било истински шок дори за гейм-мейкърите.

Е, браво на момчето от Окръг 3, задето ги изигра, но какво да правя аз сега? Очевидно не мога просто така да се разходя из минираното поле, без да хвъркна във въздуха. Колкото до изстрелването на горяща стрела, това е още по-смехотворно. Мините се задействат при натиск. И не е нужно да е особено силен. Една година едно момиче изпусна отличителния знак на окръга си — малка дървена топка, докато стоеше върху металната плоча, и буквално трябваше да изстържат от земята парчетата от тялото ѝ.

Разполагам с доста добро оръжие. Може да успея да запратя няколко камъка там вътре и да задействам... колко? Една мина? Това може да предизвика верижна реакция. Може ли наистина? Дали момчето от Окръг 3 е разположило мините така, че само една мина да не е достатъчна, за да задейства останалите? По този начин запасите са защитени, но смъртта на нашественика е сигурна. Дори да взривя само една мина, със сигурност ще подтикна професионалистите отново да тръгнат по следите ми. А и във всеки случай, какво си въобразявам? Налице е онази мрежа, явно опъната с цел да отклони всяко подобно нападение. Освен това, необходимо е да запратя трийсетина камъка едновременно там вътре, за да задействам голяма верижна реакция, ако искам да унищожа всичко наведнъж.

Поглеждам назад към гората. Димът от втория огън на Ру се издига към небето. Досега професионалистите вероятно вече са започнали да подозират някаква хитрост. Времето изтича.

Има решение: знам, че има, но трябва да се съсредоточа. Взирам се в пирамидата, в кошчетата, в щайгите, прекалено тежки, за да ги съборя със стрела. Може би в някоя от тях има готварско олио. Пак се връщам на идеята за горящата стрела, когато осъзнавам, че накрая мога да изгубя всичките си дванайсет стрели и пак да не улуча точно някой съд с олио, тъй като ще действам само по догадки. Сериозно обмислям и идеята да повторя изкачването на Фоксфейс до пирамидата, с надеждата да намеря ново средство за унищожение, когато погледът ми случайно попада върху чувала с ябълки. Мога да разкъсам въжето с един изстрел: нима не постигнах поне това в Тренировъчния център? Чувалът е голям, но въпреки това може би ще предизвика само една експлозия. Ако можех да освободя самите ябълки...

Знам какво да направя. Влизам в обхват и си определям три стрели, за да изпълня задачата. Заемам внимателно поза за стрелба, изключвам от съзнанието си останалия свят и методично се прицелвам. Първата стрела разкъсва чувала отстрани, близо до най-горния край и оставя процеп в зеблото. Втората разширява процепа до зееща дупка. Виждам как, когато изпращам третата стрела, първата ябълка се накланя, докосва разкъсания край на чувала и се търкулва през процепа.

За миг всичко изглежда застинало във времето. После ябълките се разпиляват на земята и взривната вълна ме отхвърля назад.

Срещата с твърдата пръст изкарва въздуха от дробовете ми. Раницата не смекчава особено удара. За щастие колчанът е попаднал в свивката на ръката ми, като е предпазил и себе си, и рамото ми, и все още здраво стискам лъка. Земята се тресе от експлозии. Не ги чувам. В момента не чувам нищо. Но ябълките трябва да са задействали достатъчно мини, а отломките са активирали другите. Успявам да прикрия лицето си с ръце, докато около мен се сипят отломки, някои — горящи. Въздухът се изпълва с лютив дим — това не е най-доброто лекарство за човек, който се опитва да си възвърне способността да диша.

След около минута земята престава да вибрира. Лягам на една страна и си позволявам за миг да се порадвам на вида на тлеещата развалина, която неотдавна беше пирамида. Няма вероятност професионалистите да извадят нещо отвътре.

Трябва бързо да се измъкна, мисля си аз. Те ще дойдат право тук. Но щом се изправам на крака, си давам сметка, че бягството няма да е толкова проста работа. Замаяна съм. И това не е обикновеното замаяване, от което се олюляваш леко, а такова, от което дърветата се въртят около теб и земята се движи на вълни под краката ти. Правя няколко крачки, но накрая се озовавам на четири крака. Изчаквам няколко минути замаяването да отmine, но то не отминава.

Обзема ме паника. Не мога да остана тук. Изключително важно е да избягам. Но не мога нито да вървя, нито да чувам. Притискам ръка към лявото си ухо — онова, което беше обърнато към взрива — и когато я отдръпвам, на нея има кръв. Дали съм оглушала от експлозията? Тази мисъл ме плаши. Като ловец разчитам на ушите си не по-малко, отколкото на очите си, понякога дори повече. Но не мога да позволя страхът ми да проличи. Категорично, абсолютно сигурно е, че в момента ме показват на живо на всеки телевизионен екран в Панем.

Никакви кървави дири, казвам си, и успявам да издърпам качулката върху главата си и да завържа връзките ѝ, макар че пръстите

отказват да ми се подчиняват. Сигурно така кръвта по-лесно ще попие. Не мога да вървя, но дали мога да пълзя? Придвижвам се предпазливо напред. Да, ако се движа много бавно, мога да пълзя. По-голямата част от гората не предлага достатъчно прикритие. Единствената ми надежда е да успея да се върна до гъсталака на Ру и да се скрия в зелените храсти. Не мога да стоя на четири крака тук на открито. Не само че ще намеря смъртта си, но и тя със сигурност ще бъде дълга и мъчителна, ако ме хване Катон. Мисълта, че Прим ще трябва да гледа това, ми дава сили да пълзя към укритието.

Нов взрив ме поваля по лице на земята. Заблудена мина, задействана от някоя рухнала щайга. Това се повтаря още два пъти. Спомням си как изпукват последните няколко зърна, когато с Прим си правим пуканки на печката вкъщи.

Малко е да се каже, че успявам да стигна тъкмо навреме. В момента, в който се завличам до сплетените храсталаци в подножието на дърветата, Катон излита от гората, последван от другарите си. Яростта му е толкова невероятна, че би била комична — значи хората наистина си скубят косите и удрят с юмруци по земята, — ако не знаех, че е насочена срещу мен, че е заради това, което направих. Добавете близостта ми до врага, неспособността ми да избягам или да се защитя, и ще разберете защо изпадам в ужас. Добре, че скривалището ми не позволява на камерите да ме снимат в по-близък план, защото си гриза ноктите така, сякаш е дошъл краят на дните ми — изгривам и последните частици лак за нокти, като се мъча да спра тракането на зъбите си.

Момчето от Окръг 3 хвърля камъни в развалините и сигурно е обявило всички мини за обезвредени, защото професионалистите се приближават към мястото.

Катон е приключил първата фаза от яростния си припадък и сега си изкарва яда на димящите развалини, като отваря с ритници различни контейнери. Останалите трибути ровят из бъркотията, за да спасят нещо, но няма какво. Момчето от Окръг 3 си е свършило работата прекалено добре. На Катон сигурно му хрумва същото, защото се нахвърля върху него и започва да му крещи. То се обръща и побягва, но Катон го хваща за врата изотзад. Виждам как мускулите на Катон набъбват и как дръпва рязко главата му настрани.

Толкова бърза е смъртта на момчето от Окръг 3.

Другите двама професионалисти, изглежда, се опитват да успокоят Катон. Предполагам, че той иска да се върне в гората, но те упорито сочат към небето, и това ме озадачава, докато най-после разбирам. Естествено. Те мислят, че онзи, който е предизвикал експлозиите, е мъртъв. Не знаят за стрелите и за ябълките. Предполагат, че някой трибут е задействал мините, но е загинал при експлозията. Ако е имало оръдеен изстрел, последвалите експлозии лесно биха могли да го заглушат и ховъркрафтът сигурно е отнесъл останките на крадеца. Те се оттеглят към далечния край на езерото, за да оставят гейм-мейкърите да приберат тялото на момчето от Окръг 3. И чакат.

Предполагам, че гръмва оръдие. Появява се ховъркрафт и отнася мъртвото момче. Слънцето се спуска под хоризонта. Пада нощта. Горе високо в небето виждам герба и разбирам, че химнът трябва да е започнал. Миг тъмнина. Показват момчето от Окръг 3. Показват момчето от Окръг 10, което трябва да е умряло тази сутрин. После гербът се появява отново. Значи, вече знаят. Онзи, който е причинил експлозията, е оцелял. На светлината на герба виждам как Катон и момчето от Окръг 2 си слагат очилата за нощно виждане. Момчето от Окръг 1 запалва един клон, за да направи факла, и осветява лицата им. Всички са изпълнени с мрачна решителност. Професионалистите се отправят обратно в гората на лов.

Замайването е поотминало и макар че лявото ми ухо все още е заглъхнало, в дясното чувам звънтене, което ми се струва добър знак. Все пак няма смисъл да напускам скривалището си. Тук, на местопрестъплението, съм в най-голяма безопасност. Вероятно мислят, че онзи, който е предизвикал експлозиите, има поне два-три часа преднина пред тях. Все още разполагам с много време, преди да рискувам да се раздвижа.

Първата ми работа е да изровя от раницата собствените си очила и да си ги сложа, при което малко се успокоявам, че поне едно от сетивата, които са ми нужни за лов, работи. Пия няколко глътки вода и измивам кръвта от ухото си. Тъй като се страхувам, че миризмата на месо ще привлече нежелани хищници — дори прясната кръв е достатъчно голям проблем, — си приготвям вкусно ядене от зелените растения, корените и къпините, които двете с Ру събрахме днес.

Къде ли е малката ми съюзничка? Дали е успяла да се върне до мястото на срещата? Дали се тревожи за мен? Поне небето показва, че и двете сме живи.

Преброявам на пръсти оцелелите трибути. Момчето от Окръг 1, двамата от Втори, Фоксфейс, двамата от 11 и 12 окръг. Само осем. Залаганията сигурно вече наистина стават разгорещени в Капитола. Сега ще правят специални предавания за нас. Вероятно ще интервюират приятелите и семействата ни. Отдавна не се е случвало трибут от Окръг 12 да стигне до челната осмица. А сега сме и двамата. Макар че, ако се съди по думите на Катон, Пийта е на път да отпадне. Не че Катон е най-надеждният източник на информация. Кой току-що загуби всичките си запаси?

Седемдесет и четвъртите Игри на глада започват, Катон, мисля си аз. Започват наистина.

Излиза студен вятър. Посягам за спалния чувал, но се сещам, че го оставих на Ру. Имах намерение да си намеря нов, но заради мините и всичко останало забравих. Започвам да треперя. Тъй като и без друго идеята да преспя в клоните на някое дърво не е особено разумна, издълбавам дупка под храстите и се покривам с листа и борови иглички. Въпреки това замръзвам. Завивам се с найлона и поставям раницата си така, че да ми пази завет. Става ми малко по-топло. Започвам да изпитвам по-голямо съчувствие към момичето от Окръг 8, което запали огъня през онази първа нощ. Само че сега аз съм тази, която трябва да стиска зъби и да издържи до сутринта. Още листа, още борови иглички. Пъхам ръцете си в якето и вдигам коленете си към гърдите. Някак успявам да се унеса в сън.

Когато отварям очи, светът ми се струва леко накъсан и ми трябва минута да осъзная, че слънцето вече се издигнало доста високо в небето и виждам всичко двойно заради очилата. Надигам се, сядам, свалям ги, чувам смях някъде близо до езерото и застивам. Смяхът е изопачен, но фактът, че изобщо го чувам, означава, че сигурно си възвръщам слуха. Да, отново мога да чувам с дясното ухо, макар че още пици. Колкото до лявото, е, поне вече не кърви.

Страхувам се, че професионалистите са се върнали и ще остана тук в капан за неопределено време. Надничам през храстите. Не, това е Фоксфейс, която стои сред останките на пирамидата и се смее. Тя е по-умна от професионалистите и успява да намери в пепелищата няколко

полезни предмета. Метален съд. Острие от нож. Чудя се от какво е толкова развеселена, докато не осъзнавам, че след като запасите на професионалистите са унищожени, тя всъщност има шанс. Също като нас, останалите. Минава ми през ума да се разкрия и да я вербувам като втори съюзник срещу онази глутница. Но изключвам този вариант. В лукавата ѝ усмивка има нещо, от което съм сигурна, че сприятеляването с нея в крайна сметка ще ми донесе нож в гърба. В този ред на мисли, може би сега е отличен момент да я застрелям. Но тя е чула нещо — не мен, защото се обръща в обратна посока, към мястото, откъдето е дошъл звукът, и побягва към гората. Чакам. Никой и нищо не се появява. Но щом Фоксфейс е решила, че е опасно, може би и на мен ми е време да се махам оттук. Освен това, горя от нетърпение да разкажа на Ру за пирамидата.

Тъй като нямам представа къде са професионалистите, обратният път покрай потока изглежда най-доброто решение. Бързам, със зареден лък в едната ръка и с парче студено месо от дива гъска в другата, защото сега умирам от глад, и то не за листата и къпините, а за мазнините и белтъците в месото. Успявам да стигна до потока без проблеми. Там веднага напълвам пак бутилката си с вода и се изкъпвам, като внимавам особено с пострадалото ухо. После тръгвам по хълма, като използвам потока за ориентир. В един момент откривам отпечатьци от ботуши в калта покрай брега. Професионалистите са били тук, но не за дълго. Отпечатьците от стъпки са дълбоки, защото са оставени в мека кал, но сега горещото слънце почти ги е изсушило. Самата аз не внимавам достатъчно по отношение на собствените си следи, като разчитам, че леката ми походка и боровите иглички ще ги скрият. Сега си събувам ботушите и чорапите и тръгвам боса нагоре по коритото на потока.

Прохладната вода освежава тялото и духа ми. Пронизвам две риби — лесна плячка в този бавно течащ поток, — и изяждам едната сурова, въпреки че току-що съм изяла парче гъска. Втората ще запазя за Ру.

Постепенно, неусетно, пищенето в дясното ми ухо намалява и накрая изчезва напълно. Улавям се, че периодически човъркам лявото си ухо, като се опитвам да почистя онова, което убива способността му да долавя звуците. Не мога да привикна към глухотата в ухото. Чувствам се неуверена и беззащитна отляво. Дори съпя. Непрекъснато обръщам

глава към наранената страна, докато дясното ми ухо се опитва да компенсира за стената от безмълвие там, където вчера имаше постоянен поток от информация. Колкото повече време минава, толкова по-малка става надеждата, че слухът ми ще се възстанови.

Стигам до мястото на първата ни среща и веднага разбирам, че тук не е идвал никой. Няма и следа от Ру — нито по земята, нито в клоните на дърветата. Това е странно. Досега би трябвало да се е върнала, тъй като вече е пладне. Несъмнено е прекарала нощта в клоните на някое дърво наблизо. Какво друго би могла да направи без светлина, като знае, че професионалистите с техните очила за нощно виждане обикалят из гората? А третият огън, който трябваше да запали — макар че снощи забравих да го проверя — беше най-далече от нашето място. Вероятно предпазливо се движи насам. Искане ми се да побърза, защото нямам желание да се застоявам тук. Искане следобед да се насочим към по-висок терен и по пътя да ловуваме. Но всъщност не ми остава нищо друго, освен да чакам.

Отмивам кръвта от якето и косата си и почиствам раните си, чийто брой непрекъснато се увеличава. Изгарянията са в много по-добро състояние, но въпреки това ги намазвам с малко лекарство. Главната ми грижа сега е да предотвратя инфекция. Изяждам и втората риба. Няма да издържи дълго на горещото слънце, но много лесно ще хвана още няколко за Ру. Само да се появи.

Тъй като се чувствам много уязвима на земята поради нарушения си слух, се покатервам да чакам на едно дърво. Ако професионалистите се появят, оттук ще мога чудесно да ги застрелям. Слънцето се движи бавно. Измислям си занимания, колкото да минава времето: дъвча листа и ги налагам върху ужилванията си, които са спаднали, но все още са чувствителни. Разресвам влажната си коса с пръсти и я сплитам. Стягам връзките на ботушите. Преглеждам лъка и останалите девет стрели. Многократно проверявам лявото си ухо за признаци на живот, като прошумолявам с едно листо до него, но без успех.

Въпреки гъската и рибите, стомахът ми къркори и разбирам, че ми предстои, както се изразяваме в Окръг 12, „кух ден“. В такъв ден каквото и да сложиш в стомаха си, все не е достатъчно. Нещата се влошават, тъй като няма какво друго да правя, освен да седя на дървото, и решавам да се погрижа за апетита си. Истината е, че на

арената отслабнах доста: имам нужда от малко допълнителни калории. А това, че имам лък и стрели, ми вдъхва много по-голяма увереност за бъдещето.

Бавно обелвам и изяждам цяла шепа ядки. Последната солена бисквита. Шийката на гъската. Това е добре, защото ми трябва доста време да я изгриза. Накрая изяждам и крилото, и птицата е вече история. Но днес е кух ден и дори след всичко това започвам да бленувам за храна. Особено за неприлично вкусните ястия, които ни сервираха в Капитола. Пиле в портокалов сос със сметана. Торти и пудинг. Хляб с масло. Фиде в зелен сос. Задушено агнешко със сушени сини сливи. Смуча няколко ментови листа и си заповядвам да превъзмогна тази мисъл. Ментата е сполучливо решение, защото често прием ментов чай след вечеря, така че с нея залягвам стомаха си да си помисли, че времето за ядене е свършило. Нещо такова.

Полюлявам се в клоните на дървото, слънцето грее, устата ми е пълна с мента, до мен са лъкът и стрелите... не съм се чувствала толкова спокойно, откакто стъпих на арената. Само да можеше Ру да се появи, и да изчезваме. Заедно със сенките нараства и тревогата ми. Късно следобед решавам да тръгна да я търся. Мога поне да отида до мястото, където запали третия огън, и да видя дали нещо там няма да ми подсказе къде се намира.

Преди да тръгна, разпръсвам няколко листенца мента около стария ни лагерен огън. Тъй като ги събрахме на известно разстояние оттук, Ру ще разбере, че съм идвала, докато на професионалистите те няма да говорят нищо.

За по-малко от час съм на мястото, където се разбрахме да запали третия огън, и виждам, че нещо се е объркало. Дървата са старателно подредени, опитно размесени с прахан, но огънят така и не е запален. Ру го е стъкмила, но не е успяла да се върне тук. Някъде между втория стълб дим, който забелязах, преди да взривя запасите, и настоящия момент, тя е попаднала в беда.

Налага се да си напомням, че е жива. Но жива ли е наистина? Възможно ли е оръдейният изстрел, оповестяващ смъртта ѝ, да е прозвучал в малките часове на утрото, когато от умора не чувах и със здравото ухо? Дали ще се появи в небето довечера? Не, отказвам да мисля такова нещо. Може да има стотици други обяснения. Може да е объркала пътя. Да се е натъкнала на глутница хищници или на друг

трибут, например Треш, и да се е наложило да се скрие. Каквото и да се е случило, почти съм сигурна, че се намира някъде там между втория огън и незапаления в краката ми. Нещо я принуждава да се крие в клоните на някое дърво.

Ще отида да видя какво е то.

Истинско облекчение е да върша нещо, след като прекарах цял следобед в бездействие. Промъквам се безшумно през сенките, така че да ме крият. Не забелязвам нищо подозрително. Няма следи от борба, игличките по земята не са изпомачкани или стъпкани. В същия миг чувам нещо. Налага се да наклоня глава, за да съм сигурна, но го чувам пак — мелодията от четири ноти на Ру, изпята от сойка-присмехулка. Онази, която означава, че тя е добре.

Усмивам се широко и се отправям в посока на птицата. Друга, съвсем малко по-напред, подема кратката мелодия. Ру им е пяла, и то скоро. Иначе щяха да са запомнили някоя друга песен. Вдигам поглед към дърветата и се вирам за следи от нея. Преглъщам и тихо изпявам сигнала в отговор, с надежда да разбере, че е безопасно да дойде при мен. Една сойка-присмехулка повтаря мелодията. И точно тогава чувам писъка.

Това е писък на дете, писък на малко момиче: на арената няма никой друг, способен да издаде този звук, освен Ру. Втурвам се натам със съзнанието, че това сигурно е капан и тримата професионалисти се готвят да ме нападнат, но не мога да се спра. Разнася се нов пронизителен писък, този път името ми:

— Катнис! Катнис!

— Ру! — извиквам в отговор, за да знае, че съм наблизо. Така че и *те* да знаят, че съм наблизо. Надявам се, че момичето, което ги атакува с хрътоси и получи необяснимата за тях оценка „единайсет“, ще е достатъчно, за да отвлече вниманието им от нея. — Ру, идвам!

Излизам на поляната и я виждам на земята, безнадеждно оплетена в мрежа. Едва има време да провре ръка през бримките и да изрече името ми, преди копието да прониже тялото ѝ.

Момчето от Окръг 1 умира, преди да успее да издърпа копието. Моята стрела се забива дълбоко в средата на врата му. Той пада на колене и съкращава наполовина краткия остатък от живота си, като изтръгва стрелата и се удавя в собствената си кръв. Презаредила съм и насочвам лъка ту на една, ту на друга страна, като в същото време крещя на Ру:

— Има ли още? Има ли още?

Налага се тя да каже „не“ няколко пъти, за да я чуя.

Ру се е обърнала на една страна, тялото ѝ се е увило около копието. Изблъсквам момчето от нея, измъквам ножа си и я освобождавам от мрежата. Само с един поглед към раната разбирам, че е далеч отвъд възможностите ми да я излекувам. Отвъд чиито и да било възможности. Копието се е забило в корема ѝ чак до дръжката. Прикляквам пред нея и безпомощно се вирам в забитото оръжие. Безсмислено е да ѝ говоря утешителни думи, да ѝ казвам, че ще се оправи. Тя не е глупачка. Ръката ѝ се пресяга и аз се вкопчвам в нея като в спасително въже. Сякаш не умира Ру, а аз.

— Взриви ли храната? — прошепва тя.

— До последното късче — казвам.

— Ти трябва да победиш — казва тя.

— Ще го направя. Сега ще победя и заради двете ни — обещавам аз. Чувам оръдие и вдигам поглед. Трябва да е за момчето от Окръг 1.

— Не ме оставяй. — Ру стисва по-силно ръката ми.

— Разбира се, че няма. Няма да мръдна оттук — казвам. Приближавам се по-плътно до нея и придърпвам главата ѝ на скута си. Нежно отмятам тъмната, гъста коса и я приглаждам назад.

— Пей — казва тя, но едва успявам да доловя думата.

Да нея ли?, мисля си аз. *Какво да нея?* Наистина знам няколко песни. Ако искате вярвайте, но някога и в моята къща звучеше музика. Пееше се и аз участвах в това пеене. Баща ми ме увеличаеше със забележителния си глас — но почти не съм пяла, откакто той умря.

Освен когато Прим е много болна. Тогава ѝ пея същите песни, които обичаше като бебе.

Да пея. Сълзите давят гърлото ми, прегракнала съм от пушека и умората. Но ако това е последната молба на Прим, искам да кажа, на Ру, трябва поне да опитам. Идва ми на ум протичка люлчина песен, с която приспиваме плачливи, гладни бебета. Мисля, че е стара, много стара. Отдавна се пее из нашите хълмисти земи. Както казва учителят ми по музика, „планински полъх“. Но думите са нежни и успокояващи, те обещаваат, че утрешният ден ще бъде изпълнен с повече надежда от този ужасен момент, който наричаме „днес“.

Леко покашлям, преглъщам с усилие и запявам:

*Нататък в полята, там под върбата
в легло от мека, зелена трева
глава отпусни и затвори натежали очи.
А когато пак ги отвориш, слънцето ще изгрее.*

*Тук е спокойно, тук е тихо и топло,
тук цветята те пазят от всяка беда.
Тук са сладки мечтите и новото утро ги сбъдва за
нас.
Тук е мястото, дето обичам те аз.*

Очите на Ру са затворени. Гърдите ѝ се движат, но едва-едва. Гърлото ми пуска на воля сълзите и те обливат лицето ми. Но трябва да довърша песента заради нея:

*Нататък в полята, скрита далече,
под лъч от луната, във плащ от листа,
забрави всички скърби, бедите приспи.
И когато настъпи пак утрин сияйна,
и когато пак стане сутрин, тях ще ги няма.*

*Тук е спокойно и топло.
Тук цветята те пазят от всяка беда.*

Последните думи едва се чуват:

Тук са сладки мечтите и новото утро ги сбъдва за нас.

Тук е мястото, дето обичам те аз.

Всичко е неподвижно и тихо. После, сякаш ги води неземна сила, сойките-присмехулки подемат песента ми.

За миг оставам да седя там и гледам как сълзите ми капят по лицето ѝ. Оръдието, известяващо смъртта на Ру, гръмва. Навеждам се напред и притискам устни към слепоочието ѝ. Бавно, сякаш за да не я събудя, полагам главата ѝ на земята и пускам ръката ѝ.

Сега те ще искат да се махна оттам. За да могат да приберат телата. А и няма за какво да оставам. Преобръщам момчето от Окръг 1 по лице, вземам раницата му и прибирам стрелата, сложила край на живота му. Отрязвам също и раницата на Ру от гърба ѝ, защото знам, че тя би искала да я взема, но оставям забитото в стомаха ѝ копие. Оръжията, които останат в телата, се отнасят с ховъркрафта. Не ме бива да си служа с копие, така че колкото по-скоро изчезне от арената, толкова по-добре.

Не мога да откъсна очи от Ру — изглежда още по-дребна, като животинче, свито на кълбо в гнездо от мрежа. Нямам сили да я оставя така — знам, че вече не я боли, но има толкова беззащитен вид. Да мразя момчето от Окръг 1, което в смъртта си изглежда не по-малко беззащитно, ми се струва неподходящо. Хората от Капитола са тези, които мразя, задето причиняват това на всички ни.

В главата ми звучи гласът на Гейл. Яростните му думи срещу Капитола вече не ми се струват безсмислени, вече не могат да бъдат пренебрегвани. Смъртта на Ру ме застави да се изправа очи в очи със собствената си непримиримост срещу жестокостта, срещу несправедливостта, която те ни налагат. Но тук, дори още по-силно, отколкото у дома, разбирам колко съм безсилна. Няма начин да си отмъстя на Капитола. А може би има?

Тогава си спомням думите, които Пийта каза на покрива: „Само че все ми се иска да можех да измисля начин да... да покажа на онези от Капитола, че не ме притежават. Че съм нещо повече от обикновена пионка в техните Игри“. И за пръв път разбирам какво има предвид.

Искам да направя нещо, още тук, още сега, за да ги засрамя, да ги накарам да отговарят за постъпките си, да покажа на Капитола, че каквото и да правят или да ни принуждават да правим, има една частица от всеки трибут, която не могат да притежават. Че Ру е била нещо повече от обикновена пионка в техните Игри. И че същото важи и за мен.

На няколко крачки навътре в гората намирам полянка с диви цветя. Възможно е и да са някакъв вид плевели, но имат цветчета в красиви нюанси на виолетовото, жълтото и бялото. Набирам цял букет и се връщам при Ру. Бавно, цвете по цвете, украсявам тялото ѝ. Покривам грозната рана. Подреждам ги във венец около лицето ѝ. Втъквам в косите ѝ ярки цветове.

Няма как да не го покажат. Може и да предпочетат нещо друго в този момент, но ще трябва да насочат камерите си обратно тук, когато прибират телата, и тогава всички ще я видят и ще разберат, че съм го направила аз. Отстъпвам назад и поглеждам за последен път Ру. В крайна сметка тя наистина прилича на заспала в тази ливада.

— Довиждане, Ру — прошепвам. Притискам към устните трите пръста на лявата си ръка и ги протягам в нейната посока. После се отдалечавам, без да поглеждам назад.

Птиците са замлъкнали. Някъде една сойка-присмехулка надава предупредителното изсвирване, което предшества появата на ховъркрафта. Не знам как разбира. Сигурно чува неща, които хората не могат да чуят. Спирам за миг и очите ми се насочват към онова, което предстои, а не онова, което става зад мен. После птиците отново подеват песента си и знам, че нея вече я няма.

Друга сойка-присмехулка, млада, ако се съди от вида ѝ, кацва на един клон пред мен и бурно подхваща мелодията на Ру. Моята песен и ховъркрафтът са ѝ били твърде сложни, за да ги запомни, и все пак е научила няколкото ноти. Онези, които означават, че тя е в безопасност.

— Тя е добре, тя е в безопасност — казвам аз, докато минавам под клона, на който е кацнала птицата. — Вече не трябва да се

тревожим за нея. — Тя е добре, тя е в безопасност.

Не знам накъде да тръгна. Краткото усещане, че съм си у дома, което изпитах през онази нощ с Ру, е изчезнало. Краката ми ме носят безцелно ту в една, ту в друга посока до залез-слънце. Не се страхувам, дори не съм нащрек. Кое то ме превръща в лесна мишена. Само дето съм готова да убия всеки срещнат на място. Без емоции и без да ми трепне ръката. Омразата ми към Капитола ни най-малко не е намалила омразата към противниците ми. Особено към професионалистите. Поне тях мога да накарам да си платят за смъртта на Ру.

Никой обаче не се появява. Не сме останали много хора, а арената е голяма. Скоро ще измислят нов начин да ни принудят да се съберем. Но днес се проля достатъчно кръв. Може би дори ще поспим.

Каня се да завлека раниците си в клоните на едно дърво, за да си направя лагер, когато един сребърен парашут плавно се спуска надолу и се приземява пред мен. Подарък от спонсор. Но защо сега? Доста добре съм с провизиите. Може би Хеймич е забелязал колко съм унила и се опитва да ме поободри. Или пък може би е нещо, което да помогне на ухото ми?

Отварям парашута и намирам малък самун хляб. Не е от хубавите бели хлябове в Капитола. Замесен е с черното брашно от дажбите и има форма на полумесец. Поръсен със семена. Припомням си на какво ме научи Пийта в Тренировъчния център за хлябовете, типични за различните окръзи. Този хляб е типичен за Окръг 11. Предпазливо вдигам все още топлия хляб. Какво ли е струвал на хората от Окръг 11, които не могат да изхранват дори себе си? Колко ли души е трябвало да се лишат от залька си, за да отделят някоя монета, която да добавят към събраните пари за този хляб? Със сигурност е бил предназначен за Ру. Но вместо да оттеглят подаръка, когато тя загина, те са упълномощили Хеймич да го даде на мен. Като знак на благодарност ли? Или защото, също като мен, и те не обичат да оставят дълговете си неплатени? Каквато и да е причината, това се случва за пръв път: подарък от някой окръг за трибут от друг окръг.

Повдигам лице и пристъпвам сред последните падащи слънчеви лъчи. „Благодаря на хората от Окръг Единайсет“, изричам аз. Искам да знаят, че съм наясно откъде е дошъл хлябът. Че съм наясно с пълната стойност на техния дар.

Изкачвам се опасно високо в клоните на едно дърво — не за да се пазя, а за да се махна колкото може по-далече от днешния ден. Спалният ми чувал е грижливо навит в раницата на Ру. Утре ще прегледам и подреда запасите. Утре ще измисля нов план. Но тази вечер не съм способна да правя нищо друго, освен да се пристегна в клоните на дървото и да отхапвам малки зальци от хляба. Хубав е. Вкусът му ми напомня за вкъщи.

Скоро гербът се появява в небето и химнът прозвучава в дясното ми ухо. Виждам момчето от Окръг 1 и Ру. Това е всичко за тази вечер. *Останахме шестима*, казвам си. *Само шестима*. Все още стиснала хляба в ръцете си, заспивам моментално.

Понякога, когато положението е особено лошо, мозъкът ми изпраща приятен сън. Разходка с баща ми в гората. С Прим сме се излегли на слънце и се наслаждаваме на парче торта. Тази вечер той ми изпраща Ру, все още окичена с цветя, кацнала горе в море от високи дървета, докато се опитва да ме научи да говоря със сойките-присмехулки. Не виждам никаква следа от раните ѝ, нито кръв, само грейнало, смеещо се момиче. Тя пее песни, които никога не съм чувала, с ясен, мелодичен глас. Отново и отново. Цяла нощ. Накрая, в полусън, чувам последните няколко ноти от нейната мелодия, макар че тя се е изгубила сред листата. Когато се събуждам напълно, за миг се чувствам утешена. Опитвам се да задържа чувството на покой и блаженство, родено от съня, но то бързо се изпарява и ме оставя потъжна и по-самотна от всякога.

Усещане за тежест нахлува в цялото ми тяло, сякаш във вените ми има течено олово. Изгубила съм волята да върша дори най-прости задачи, да правя каквото и да било, освен да лежа тук и да се вирам немигащо през балдахина от листа. Няколко часа оставам неподвижна. Както обикновено, именно мисълта за тревожното лице на Прим, която ме гледа на екрана у дома, ме откъсва от летаргията ми.

Давам си поредица от прости заповеди, които да изпълня, например: „Сега трябва да се изправиш до седнало положение, Катнис. Сега трябва да пиеш вода, Катнис“. Изпълнявам заповедите с бавни движения, като робот. „Сега трябва да подредиш раниците, Катнис“.

Раницата на Ру съдържа спалния ми чувал, почти празния ѝ кожен мех за вода, шепа ядки и корени, малко заешко, чифт чорапи и прашката. Момчето от Окръг 1 има няколко ножа, две резервни

остриета за копие, фенерче, малка кожена кесия, комплект принадлежности за първа помощ, пълна бутилка с вода и пакет сушени плодове. Пакет сушени плодове! При целия избор, който е имал! За мен това е израз на безкрайна арогантност. Защо да си правиш труда да носиш храна, когато разполагаш с такова изобилие в лагера? Когато ще избиеш враговете си толкова бързо, че ще се прибереш, преди да си огладнял? Мога само да се надявам, че и останалите професионалисти са се придвижвали с толкова лек товар и сега няма какво да ядат.

Като стана дума за това, собствените ми запаси са на привършване. Дояждам хляба от Окръг 11 и последното заешко. Колко бързо изчезва храната. Останали са ми само корените и ядките на Ру, сушените плодове на момчето и резенче сушено говеждо. *Сега трябва да ловуваш, Катнис*, нареждам си.

Старателно събирам на едно място запасите, които ми трябва, и ги слагам в раницата. Щом слизам от дървото, скривам ножовете и върховете за копие на момчето в купчина едри камъни, за да не може никой да ги използва. Поради цялото обикаляне и лутане вчера вечерта, съм объркана, но се опитвам да тръгна приблизително в посоката, където е потокът. Разбирам, че съм на прав път, когато попадам на третия, незапалин огън на Ру. Скоро след това откривам ято гъски, кацнали в клоните на дърветата, и убивам три, преди да се усетят какво ги е сполетяло. Връщам се при сигналния огън на Ру и го запалвам, без да ме е грижа за гъстия дим. *Къде си, Катон?*, мисля си, докато пека птиците и корените на Ру. *Чакам те точно тук*.

Кой знае къде са професионалистите сега? Или твърде далече, за да стигнат до мен, или твърде сигурни, че това е номер, или... възможно ли е? Твърде изплашени от мен? Разбира се, те знаят, че имам лък и стрели, Катон ме видя да ги вземам от тялото на Глимър. Но дали вече са успели да съберат две и две? Дали са се досетили, че аз съм взривила провизиите и съм убила един от техните? Може би мислят, че това е дело на Треш. Не би ли било по-вероятно той да отмъсти за смъртта на Ру, отколкото аз? Тъй като е от същия окръг? Не че някога е проявявал особен интерес към нея.

Ами Фоксфейс? Дали е останала наблизо, за да ме види как взривявам запасите? Не. Как само се смееше в гората на следващата сутрин, като човек, на когото са поднесли прекрасна изненада.

Не вярвам да си помислят, че Пийта е запалил сигналния огън. Катон е сигурен, че Пийта е полумъртъв. Улавям се, че ми се иска да можех да разкажа на Пийта за цветята, с които покрих Ру. Че сега разбирам какво се опитваше да ми каже на покрива. Може би ако той спечели, ще ме види в нощта на победителя, когато повтарят най-впечатляващите моменти от Игрите върху екрана над сцената, където се провеждаха интервютата ни. Победителят седи на почетно място върху платформата, заобиколен от поддържащия си екип.

Но обещах на Ру, че аз ще спечеля. И за двете ни. И не знам защо, но това ми се струва още по-важно от клетвата, която дадох на Прим.

Наистина мисля, че сега имам шанс да спечеля. Да победя. Не само защото имам стрелите или защото надхитрих професионалистите няколко пъти, макар че тези неща помагат. Нещо се случи, докато държах ръката на Ру и гледах как животът я напуска. Сега съм решена да отмъстя за нея, да направя загубата ѝ незабравима, а мога да постигна това единствено като спечеля и по този начин самата аз стана незабравима.

Пека птиците по-дълго, отколкото трябва, с надеждата, че някой ще се появи, за да го застрелям, но никой не се появява. Може би останалите трибути са някъде там навън и се пребиват взаимно до безсъзнание. Което би било чудесно. Още от първоначалната кървава битка ме показват по телевизионните екрани по-често, отколкото ми се иска.

Накрая прибирам храната и се връщам при потока да си наля вода и да събере малко корени и растения. Но пак ме обзема умора и макар да е само ранна вечер, аз се покатервам в клоните на едно дърво и се настанявам за нощта. Мозъкът ми започва да повтаря събитията от вчера. Непрекъснато виждам как Ру лежи, прободена с копие, и как стрелата ми пронизва врата на момчето. Не знам защо изобщо трябва да се вълнувам за момчето.

После осъзнавам... той беше първият човек, когото убих.

Заедно с другите статистически сведения, които съобщават, за да помогнат на хората да решат на кого да зложат, всеки трибут има списък на убити съперници. Предполагам, че технически ще ми се признае заслугата и за Глимър и момчето от Окръг 4, задето хвърлих онова гнездо върху тях. Но момчето от Окръг 1 беше първият човек, за

когото знаех, че ще умре поради моите действия. Безброй животни са намирали смъртта си от моите ръце, но само един човек. Чувам Гейл да казва: „Толкова ли е различно всъщност?“

Удивително сходно по начина на изпълнение. Дръпната тетива на лък, изстреляна стрела. Напълно различно по отношение на последиците. Убих момче, чието име дори не знам. Някъде семейството му плаче за него. Приятелите му призовават да се пролее моята кръв. Може би е имал приятелка, която наистина е вярвала, че ще се върне...

Но после си спомням за безжизненото тяло на Ру и успявам да прогоня момчето от съзнанието си. Поне засега.

Днешният ден е протекъл спокойно, без особени събития, ако се съди по небето. Няма загинали. Питам се колко ли време имаме, преди следващата катастрофа да ни принуди да се съберем отново. Ако ще е тази вечер, искам първо да поспя. Покривам здравото си ухо, за да заглуша звуците на химна, но после чувам тръбите, надигам се, сядам и поглеждам нагоре в нетърпеливо очакване.

През повечето време единствената връзка с външния свят, която трибутите имат извън арената, е обявяването на броя на загиналите всяка вечер. Но понякога се разнася тръбен зов, последван от съобщение. Обикновено то е покана за пиршество. Когато храната не достига, гейм-мейкърите устройват банкет за играчите на някое място, известно на всички, например при Рога на изобилието, като стимул да се съберат и да се бият. Понякога има угощение, а понякога няма нищо освен самун стар хляб, за който трибутите да се състезават. Не бих отишла заради храната, но това може да е идеален момент да ликвидирам няколко състезатели.

Отгоре прогърмява гласът на Клодиъс Темпълсмит, който поздравява нас, шестимата живи играчи. Но не ни кани на пиршество. Казва нещо много объркващо. Направена е промяна в правилата на Игрите. Промяна в правилата! Това само по себе си е главозамайващо, тъй като всъщност не може да се говори за никакви правила, освен първоначалното изискване да останеш в кръга шейсет секунди, и негласната забрана да се изяждаме помежду си. Според новото правило, и двамата трибути от един и същи окръг ще бъдат обявени за победители, ако са последните двама, останали живи. Клодиъс прави

пауза, сякаш знае, че не схващаме казаното, и повтаря отново промяната.

Бавно осъзнавам значението на новината. Тази година победители могат да станат двама трибути. Ако са от един и същи окръг. И двамата могат да оживеят. Ние двамата можем да оживеем.

Преди да успея да се спра, извиквам името на Пийта.

ЧАСТ ІІІ

ПОБЕДИТЕЛЯТ

Слагам ръце на устата си, но звукът вече е излязъл. Небето почернява и чувам как запява жабешки хор. *Глупачка!* — казвам си аз. *Що за глупава постъпка!* Замръзвам на място и очаквам да ме нападнат от всички страни. После си спомням, че не е останал почти никой.

Пийта, който е ранен, сега е мой съюзник. Каквито и съмнения да съм имала по отношение на него, те се разсейват, защото сега, ако някой от двамата ни отнеме живота на другия, ще бъде истински презрян парий, когато се върне в Окръг 12. Всъщност, знам, че ако бях зрител, щях да намразя всеки трибут, който не се съюзи веднага с човека от своя окръг. Още повече, че има смисъл да се защитаваме един друг. А в моя случай — тъй като съм от двойката обречени влюбени на Окръг 12 — това е абсолютно необходимо, ако искам помощта на съчувстващи ми спонсори.

Обречените влюбени... Пийта сигурно е играл тази роля през цялото време. Защо иначе гейм-мейкърите биха направили тази безпрецедентна промяна в правилата? Поради факта, че и двамата се стремим към победата, нашият „романс“ трябва да е допаднал толкова много на публиката, че да го обрекнат на такъв трагичен край, би изложило на риск успеха на Игрите. Не и благодарение на мен. Единственото, което направих, беше да се постарая да не убивам Пийта. Не знам какво е направил той на арената, но сигурно е убедил публиката, че целта му е била да ме опази жива. Това, че поклати глава и ме възпря да хукна към Рога на изобилието. Това, че се сби с Катон, за да ми позволи да избягам. Дори съюзяването му с професионалистите вероятно е имало за цел да ме предпази. Оказва се, че Пийта никога не е представлявал опасност за мен.

При тази мисъл се усмихвам. Отпускам ръце и вдигам лице към лунната светлина, за да е сигурно, че камерите ще го уловят.

И така, от кого остана да се страхувам? Фоксфейс? Момчето-трибут от нейния окръг е мъртво. Тя действа сама, нощем. И стратегията ѝ е да бяга и да се изплъзва, а не да напада. Наистина не

вярвам, че, дори и да е чула гласа ми, ще направи нещо друго, освен да се надява някой друг да ме убие.

После Треш. Добре, той определено представлява заплаха. Но не съм го виждала нито веднъж, откакто започнаха Игрите. Спомням си как се разтревожи Фоксфейс, когато чу шум на мястото на експлозията. Но не се обърна към гората: обърна се към пространството, което се намира от другата страна на гората, каквото и да има там. Към онзи участък от арената, който се спуска в... не знам в какво. Почти сигурна съм, че онзи, от когото бягаше, беше Треш, и че това е негов район. Той никога няма да ме чуе оттам, а дори и да ме чуе, намирам се твърде високо, за да може да ме стигне някой с неговия ръст.

В такъв случай остават Катон и момичето от Окръг 2, които сега със сигурност празнуват новото правило. Освен Пийта и мен, те са единствените оцелели, които печелят от него. Дали да бягам от тях сега, в случай, че са ме чули да викам Пийта по име? *Не*, казвам си, *нека да дойдат*. Нека дойдат с очилата си за нощно виждане и тежките си, тромави тела, които на всяка крачка чупят клони. Точно в обсега на стрелите ми. Но знам, че няма да го направят. Щом не се приближиха по светло, няма да рискуват нощем нещо, което може да се окаже нов капан. Когато дойдат, то ще е по тяхно собствено решение, не защото съм издала къде се намирам.

Стой си на мястото и поспи малко, Катнис, нареждам си аз, макар че ми се иска да потърся Пийта сега. Утре ще го намериш.

Успявам да заспя, но на сутринта проявявам допълнителна предпазливост — въпреки че професионалистите биха се поколебали да ме атакуват на дървото, те са напълно способни да ми устроят засада. Правя всичко необходимо, за да бъда напълно готова за деня — закусвам обилно, подреждам си раницата, проверявам оръжията си — преди да сляза. Но на земята всичко изглежда мирно и спокойно.

Днес ще трябва да бъда изключително внимателна. Професионалистите сигурно знаят, че се опитвам да открия Пийта. Нищо чудно да изчакат, докато го намеря, и тогава да нападнат. Ако той е толкова тежко ранен, колкото смята Катон, ще ми се наложи да защитавам и двама ни без чужда помощ. Но ако е толкова тежко ранен и омаломощен, как е успял да остане жив? И как, за бога, ще го намеря?

Опитвам се да си спомня нещо, казано някога от Пийта, което да ми подсказва къде се крие, но не се сещам за нищо. Затова се връщам към последния момент, когато го видях да искри на слънчевата светлина, докато ми крещеше да бягам. Тогава се появи Катон, с изваден меч. А след като съм се отдалечила, той е ранил Пийта. Но как е избягал Пийта? Може би се е оказал по-устойчив към отровата на хрътосите, отколкото Катон. Може би това е факторът, който му е позволил да се измъкне. Но и той беше ужилен. Колко далече би могъл да стигне, намушкан и пълен с отрова? И как е останал жив през всичките тези дни оттогава насам? Ако раната и ужилванията не са го убили, досега със сигурност би трябвало да е умрял от жажда.

И точно тогава за пръв път се досещам къде може да е. Той не би могъл да оцелее без вода. Знам това от първите си няколко дни тук. Трябва да се е скрил някъде близо до вода. Една възможност е езерото, но това ми изглежда неправдоподобно, тъй като е твърде близо до базовия лагер на професионалистите. Има и няколко езерца, захранвани от пролетните води. Но там човек наистина би бил невероятно лесна мишена. Остава потокът. Потокът, който извира близо до нашия лагер с Ру, влива се в езерото и продължава надолу. Ако се придържа към потока, може да сменя местоположението си и винаги да е близо до вода. Може да върви по коритото и да заличава следите си. Може дори да успее да хване една-две риби.

Е, във всеки случай това е подходящо място, откъдето да започна търсенето.

За да объркам враговете си, запалвам огън с много сурови дърва. Надявам се, че дори да помислят това за трик, с който искам да ги заблудя, ще решат, че се крия някъде близо до огъня. Докато в действителност аз ще съм тръгнала да търся Пийта.

Слънцето почти веднага разсейва утринната мъгла и не оставя съмнение, че денят ще бъде по-горещ от обикновено. Водата приятно разхлажда босите ми крака, докато вървя надолу по течението. Изкушавам се по пътя да викам Пийта по име, но решавам да не го правя. Ще трябва да го намеря с очите си и единственото си здраво ухо, в противен случай ще трябва той да ме намери. Но той сигурно знае, че ще го търся, нали така? Едва ли има толкова ниско мнение за мен, та да мисли, че ще пренебрегна новото правило и ще действа сама. Би ли помислил това? Той е много трудно предсказуем, което би

било интересно при други обстоятелства, но в момента представлява само допълнителна пречка.

Не ми трябва много време да стигна до мястото, където се отклоних, за да отида в лагера на професионалистите. Няма и следа от Пийта, но това не ме изненадва. След нападението на хрътосите три пъти пребродих този участък. Ако той беше наблизко, със сигурност щях да забележа нещо. Потокът започва да лъкатуши наляво и навлиза в една част от гората, която не ми е позната. Кални брегове, покрити с преплетени водни растения, водят към големи камъни, които стават все по-големи, докато накрая започвам да се чувствам като хваната в капан. Сега вече няма да е лесно да избягам от потока. И да отблъсна нападението на Катон или Треш, докато се катеря по този каменист терен. Всъщност точно когато съм почти убедена, че съм на съвсем погрешен път и че едно ранено момче не би било в състояние да маневрира по този поток, да влиза и да се отдалечава от него, виждам кървавата следа, спускаща се надолу по един каменен блок. Тя вече отдавна е засъхнала, но размазаните линии, простиращи се от единия до другия край, подсказват, че някой — който може би не е имал пълен контрол над умствените си способности — се е опитал да я изтрие.

Започвам да го търся, като обвивам с ръце скалите и бавно се придвижвам в посока на кръвта. Откривам още няколко кървави петна, едното с полепнали по него конци, но никакъв признак на живот. Разплаквам се и шепна името му: „Пийта! Пийта!“ После на едно невзрачно дърво каца сойка-присмехулка и започва да ме имитира, затова спирам. Предавам се и слизам отново при потока, замислена. *Трябва да е продължил нататък. Някъде по-надолу.*

Едва съм стъпила във водата, когато чувам глас:

— Идваш да ме довършиш ли, скъпа?

Рязко се обръщам. Дойде отляво, затова не го чух много добре. А гласът беше дрезгав и слаб. И въпреки това, трябва да е бил Пийта. Кой друг на арената би ме нарекъл „скъпа“? Очите ми оглеждат брега, но там няма нищо. В подножието на скалите има само кал и трева.

— Пийта? — прошепвам. — Къде си? — Няма отговор. Възможно ли е просто да съм си въобразила? Не. Сигурна съм, че го чух, и то съвсем наблизко. — Пийта? — Промъквам се покрай брега.

— Е, не ме настъпвай.

Отскачам назад. Гласът му се чу точно под краката ми. И въпреки това все още няма нищо. После очите му се отварят, непогрешимо сини сред кафявата кал и зелените листа. Ахвам и съм възнаградена с проблясване на бели зъби, когато той се засмива.

Маскировката е безупречна. Забравете за хвърлянето на тежести. Пийта сигурно е използвал индивидуалните си тренировки при гейм-мейкърите, за да се маскира като дърво. Или като камък. Или като тинест речен бряг, обрасъл с растителност.

— Затвори си пак очите — нареждам. Той го прави, като затваря и устата си и напълно изчезва. По-голямата част от това, което предполагам, че е тялото му, всъщност е скрито под пласт от кал и растения. Лицето и ръцете му са толкова умело замаскирани, че са невидими. Коленича до него.

— Предполагам, че всичките тези часове украсяване на торти са си казали думата.

Пийта се усмива:

— Да, глазурата. Последната защита на умиращите.

— Няма да умреш — казвам му решително.

— Кой го казва? — Гласът му е толкова дрезгав.

— Аз го казвам. Сега сме в един отбор, нали знаеш — отвърщам аз.

Той отваря очи.

— И аз така чух. Мило е от твоя страна, че откри каквото е останало от мен.

Изваждам бутилката с вода и му давам да отпие.

— Катон ли те рани? — питам.

— В левия крак. Високо горе — отговаря той.

— Хайде да те вкараме в потока, да те измием, за да разгледам какви са раните ти — казвам.

— Първо се наведи за минутка — казва той. — Трябва да ти кажа нещо. — Навеждам се и допирам здравото си ухо до устните му, които ме гъделичкат, докато той шепне: — Помни, ние сме лудо влюбени, затова е напълно в реда на нещата да ме целуваш винаги, когато ти се прииска.

Рязко отмятам глава назад, но накрая се разсмивам:

— Благодаря, ще го имам предвид. — Поне още е в състояние да се шегува. Но когато започвам да му помагам да стигне до потока,

всякакво лекомислие и веселост се изпаряват. Дотам има само няколко крачки, колко трудно може да е това? Много трудно, когато осъзнавам, че той не може да извърви и два сантиметра без чужда помощ. Толкова е слаб, че най-доброто, което може да направи, е да не се съпротивлява. Опитвам се да го влача и знам, че полага неимоверни усилия да не вдига шум, но въпреки това надава остри болезнени викове. Изглежда, че калта и растенията са го хванали като в капан, и накрая се налага да дръпна страшно силно, за да го освободя от хватката им. Той все още е на половин метър от водата и лежи там, със стиснати зъби, докато сълзите прорязват улеи в калта по лицето му.

— Виж, Пийта, ще те търкулна в потока. Тук е много плитко — казвам.

— Отлично — отвърща той.

Коленича до него. Каквото и да става, казвам си, не спирай, докато не го вкараш във водата.

— На „три“ — казвам. — Едно, две, три! — Успявам да го преобърна само веднъж, преди да се наложи да спра заради ужасяващия звук, който издава. Сега е на ръба на потока. Може би и без друго така е по-добре.

— Добре, промяна в плановете. Няма да те вкарвам докрай в потока — казвам му. Освен това, ако го вкарам вътре, кой знае дали изобщо ще успея да го изкарам?

— Свършихме ли с търкалянето? — пита той.

— Напълно. Хайде да те почистим. А ти хвърляй едно око към гората вместо мен.

Трудно е да реша откъде да започна. Толкова е покрит със спечена кал и сплъстени листа, че дори не виждам дрехите му. Ако изобщо е с дрехи. Тази мисъл ме разколебава за миг, но след това се хващам решително за работа. Голите тела не са нещо толкова необичайно на арената, нали така?

Имам двете бутилки с вода и меха на Ру. Подпирам ги на камъните в потока, така че двата съда винаги да са пълни, докато с третия обливам тялото на Пийта. Най-после успявам да почистя калта дотолкова, че да намеря дрехите му. Внимателно отварям ципа на якето, разкопчавам копчетата на ризата и ги смъквам от тялото му. Фланелката е прилепнала към раните му и се налага да я срежа с ножа и да я намокря отново, за да я махна. Той е покрит със синини, по

цялата ширина на гърдите има дълга рана от изгаряне и четири ужилвания от хрътоси, ако се брои и онова под ухото му. Но аз се чувствам малко по-добре. Поне с това мога да се справя. Решавам да се погрижа първо за горната част на тялото му, да облекча донякъде болката му, преди да се заема с раната на крака, която му е нанесъл Катон.

Тъй като ми се струва безсмислено да лекувам раните му, докато лежи в тази кална локва, успявам да го облека на един камък. Той седи безропотно, докато аз отмивам цялата мръсотия от косата и тялото му. На слънчевата светлина кожата му е много бледа и той вече не изглежда силен и здрав. Трябва да извадя жилата от бучките, които са оставили ужилванията на хрътосите, при което той трепва, но в мига, когато налагам върху тях листата, въздъхва от облекчение. Докато се суши на слънцето, изпирам ризата и якето и ги разстилам върху скалите. После намазвам гърдите му с крема против изгаряне. Именно тогава забелязвам колко гореща е кожата му. Пластът кал и бутилките с вода са прикривали факта, че има висока температура. Преравям комплекта за първа помощ на момчето от Окръг 1 и откривам хапчета за сваляне на температура. Дори майка ми понякога купува такива хапчета, ако домашните ѝ лекове се окажат безсилни.

— Глътни ги — казвам му и той покорно взема лекарството. — Сигурно си гладен.

— Не съм. Чудно — не ми се яде от дни — казва Пийта. И наистина когато му предлагам гъска, той сбърчва нос при вида ѝ и отказва. Именно тогава разбирам колко е болен.

— Пийта, трябва да хапнеш нещо — настоявам.

— Веднага ще го повърна — отговаря той. Накрая успявам да го накарам да хапне няколко парченца сушена ябълка. — Благодаря. Много по-добре съм, наистина. Сега може ли да поспя, Катнис? — пита той.

— След малко — обещавам. — Първо трябва да погледна крака ти. — Като се опитвам да бъда възможно най-внимателна, свалям ботушите, чорапите, а после много бавно, сантиметър по сантиметър, изхлузвам панталоните. Виждам къде мечът на Катон е разкъсал плата над бедрото му, но това по никакъв начин не ме подготвя за гледката отдолу. За дълбоката възпалена рана, от която се процеждат кръв и

гной. За отока на крака. И, най-лошото от всичко, за миризмата на разлагаща се плът.

Иска ми се да избягам. Да изчезна в гората, както в онзи ден, когато донесоха обгорения мъж в къщата ни. Когато отидох на лов и оставих майка ми и Прим да се погрижат за онова, пред което нямам нито умения, нито смелост да се изправя. Но тук няма друг освен мен. Опитвам се да си придам спокойния вид, който майка ми възприема, когато си има работа с особено тежки случаи.

— Доста ужасно, а? — казва Пийта. Наблюдава ме внимателно.

— Средна работа. — Свивам рамене, сякаш не е нищо особено. — Трябва да видиш някои от хората, които водят на майка ми от мините. — Въздържам се да кажа как обикновено изчезвам от къщи всеки път, когато тя лекува нещо по-сериозно от настинка. Като се замисля сега, не обичам да съм близо дори до кашлящи хора. — Първо трябва да я почистим добре.

Не съм свалила долните гащи на Пийта, защото не са в лошо състояние и не искам да ги дърпам над отеклото бедро, както и... добре де, може би се смуцавам да го видя гол. Това е още нещо, типично за майка ми и Прим. На тях голотата изобщо не им прави впечатление, не ги смуцава. По ирония на съдбата, точно в този момент от Игрите малката ми сестра щеше да е по-полезна на Пийта, отколкото съм аз. Бързо подпъхвам под него парчето найлон, за да мога да измия останалата част от тялото му. С всяка бутилка, която изливам върху него, раната изглежда все по-зле. Надолу тялото му е в относително добро състояние, има само едно ужилване от хрътос и няколко дребни изгаряния, с които се справям бързо. Но порезната рана на крака му... какво, за бога, мога да направя за нея?

— Защо не я оставим малко да се проветри, и после... — не довършвам изречението.

— И после ще я зашиеш? — казва Пийта. Изглежда почти обзет от съжаление към мен, сякаш знае колко съм объркана.

— Точно така — казвам. — Междувременно изяж това. — Слагам в ръката му няколко половинки сушена круша и нагазвам отново в потока, за да изпера останалите дрехи. След като ги просвам да се сушат, преглеждам съдържанието на комплекта за първа помощ. Доста елементарни неща. Бинтове, хапчета за температура, лекарство

за успокоение на стомашни болки. Нищо от калибъра на това, което ще ми е нужно, за да лекувам Пийта.

— Ще се наложи да експериментираме малко — признавам. Знам, че листата, с които лекувам ужилванията от хрътоси, извличат инфекцията, затова започвам с тях. Само минути след като притискам шепата сдъвкани листа върху раната, отстрани по крака на Пийта започва да се стича гной. Казвам си, че това е хубаво, и силно прехапвам вътрешната страна на бузата си, защото закуската ми заплашва да се появи отново.

— Катнис? — казва Пийта. Срецам погледа му, като съзнавам, че лицето ми сигурно е придобило зеленикав оттенък. Той изрича само с устни думите: — Какво ще кажеш за онази целувка?

Избухвам в смях, защото цялото нещо е толкова отблъскващо, че не издържам.

— Нещо не е наред ли? — пита той с престорено невинен тон.

— Аз... не ме бива в това. Не съм като майка си. Нямам представа какво трябва да направя и мразя гной — казвам. — Ъ-х! — Позволявам си да надам лек стон, докато махам първата порция листа и налагам втората. — Гадост.

— Тогава как ловуваш? — пита той.

— Повярвай ми. Да убиваш е много по-лесно — отговарям аз. — Макар че всъщност не съм сигурна дали не те убивам в момента.

— Може ли да ускориш малко процеса? — пита той.

— Не. Млъкни и си изяж крушите — казвам.

След три налагания с листа и сякаш цяла кофа гной, раната наистина изглежда по-добре. Сега, след като отокът е спаднал, виждам колко дълбоко се е врязал мечът на Катон. Чак до костта.

— А сега какво, доктор Евърдийн? — пита той.

— Може би ще я намажа с малко мехлем против изгаряне. Мисля, че във всеки случай ще спре инфекцията. И да сложим превръзката?

Слагам я и цялата рана ми се струва много по-лесна за лекуване, покрита с чист бял памук. Макар че на фона на стерилната превръзка, долният край на гащите му изглежда мръсен и гъмжащ от зараза. Изваждам раницата на Ру: — Ето, покрий се с това, а аз ще ти изпера гащетата.

— О, нямам нищо против да ме видиш — казва Пийта.

— Същият си като майка ми и сестра ми — казвам. — Но аз имам нещо против. — Обръщам се с гръб и се заглеждам в потока, докато гащите падат с плясък във водата. Сигурно се чувства по-добре, щом като може да хвърля.

— Знаеш ли, малко си гнуслива за толкова опасен човек — казва Пийта, докато аз удрям гащите върху два камъка, за да ги изпера. — Ще ми се в крайна сметка да те бях оставил да вкараш Хеймич под душа.

При този спомен бърча нос:

— Какво ти е изпратил досега?

— Абсолютно нищо — казва Пийта. Следва пауза, докато на него му просветва. — Защо, ти получи ли нещо?

— Мехлем против изгаряне — казвам почти срамежливо. — О, и малко хляб.

— Винаги съм знаел, че си му любимка — казва Пийта.

— Моля ти се, та той не може да ме понася — казвам.

— Защото напълно си приличате — промърморва Пийта. Но не обръщам внимание на думите му, тъй като сега настина не е най-подходящият момент да обиждам Хеймич, какъвто е първият ми импулс.

Оставям Пийта да се унесе в сън, докато дрехите му изсъхнат, но късно следобед не смея да чакам повече. Леко го побутвам по рамото:

— Пийта, вече трябва да вървим.

— Да вървим ли? — Той изглежда объркан. — Къде да вървим?

— Някъде по-далече оттук. Надолу по течението, сигурно. Някъде, където можем да те скрием, докато закрепнеш — казвам. Помагам му да се облече, но оставям краката му боси, така че да можем да газим във водата, и го изправям. Лицето му става смъртнобледо в мига, в който отпуска тежестта на тялото си върху ранения крак. — Хайде. Можеш да ходиш.

Но той не може. Във всеки случай, не за дълго. Успяваме да изминем петдесетина метра надолу по течението, докато той се обляга на рамото ми, и усещам, че ще припадне. Слагам го да седне на брега, бутам главата му между коленете и го потупвам несръчно по гърба, докато оглеждам района. Разбира се, много бих искала да го кача в клоните на някое дърво, но това няма как да стане. Можеше обаче да е и по-лошо. На някои места скалите оформят нещо като малки пещери.

Избирам една на двайсетина метра над потока. Когато Пийта успява да се изправи, се налага почти да го влача нагоре до пещерата. Искане ми се да се огледам наоколо за по-добро място, но това ще трябва да свърши работа, защото съюзникът ми е ранен. Той е блед като платно, задъхва се и макар че едва сега започва да захладнява, целият трепери.

Покривам пода на пещерата с пласт борови иглички, разгъвам спалния чувал и загръщам Пийта с него. В един момент успявам да му дам две хапчета и малко вода, но не мога да го накарам да яде, дори плодове. После той просто лежи, с очи, приковани върху лицето ми, а аз построявам нещо като заслон от лиани, за да прикрия входа на пещерата. Резултатът е незадоволителен. Някое животно може и да се излъже, но всеки друг веднага ще разбере, че е направен от човешка ръка. Раздразнено го събарям.

— Катнис — казва Пийта. Приближавам се до него и отмятам косата от очите му. — Благодаря, че ме намери.

— И ти щеше да ме намериш, ако можеше.

Челото му гори. Изглежда, че лекарството изобщо няма ефект. Изведнъж, съвсем неочаквано, се изплашвам, че ще умре.

— Да. Виж, ако не успея да се върна... — подхваща той.

— Да не чувам такива приказки. Не изцедих цялата тази гной ей-така, за нищо — казвам аз.

— Знам. Но просто в случай, че не успея... — той се опитва да продължи.

— Не, Пийта, дори не искам да го обсъждам — казвам аз и слагам пръсти върху устните му, за да го накарам да замълчи.

— Но аз... — настоява той.

Импулсивно се навеждам напред и го целувам, като прекъсвам думите му. Това вероятно и без друго отдавна трябваше да се случи, тъй като той е прав: предполага се, че сме лудо влюбени. За първи път целувам момче и предполагам, че би трябвало да ми направи известно впечатление, но единственото, което мога да отбележа, е колко неестествено горещи са устните му от треската. Отдръпвам се и го загръщам с крайчеца на спалния чувал.

— Няма да умреш. Забранявам. Ясно ли ти е?

— Ясно — прошепва той.

Излизам навън на хладния вечерен въздух точно когато парашутът плавно се спуска от небето. Пръстите ми бързо развързват

връзката, с надеждата за някакво истинско лекарство, с което да излекувам крака на Пийта. Вместо това намирам съд с гореща супа.

Хеймич не би могъл да ми изпрати по-ясно послание. Една целувка се равнява на една тенджерка супа. Почти го чувам как се подсмива злорадо. „Предполага се, че си влюбена, скъпа. Момчето умира. Дай ми някакъв материал за работа!“

И е прав. Ако искам да опазя Пийта жив, трябва да дам на публиката повече вълнуващ материал. Обречените влюбени, които отчаяно искат да се приберат заедно вкъщи. Две сърца, които бият като едно. Романтика.

Тъй като никога не съм била влюбена, това ще бъде истински проблем. Спомням си за родителите си. Как баща ми винаги ѝ носеше подаръци от гората. Как грейваше лицето на майка ми, щом чуеше звука от ботушите му пред вратата. Как почти спря да живее, когато той умря.

— Пийта! — възкликвам, като се опитвам да докарам специалния тон, с който майка ми разговаряше единствено с татко. Той отново се е унесъл, но аз го събуждам с целувка, което, изглежда, го стряска. После се усмива, сякаш ще е щастлив да си лежи вечно там, загледан в мен. Страшно го бива в тези изпълнения.

Вдигам тенджерката.

— Пийта, виж какво ти е изпратил Хеймич.

За да накарам Пийта да изяде супата, ми е нужен цял час увещания, молби, заплахи и, да, целувки, но най-накрая, глътка по глътка, той изпразва тенджерката. После го оставям да се унесе в сън и се погрижвам за себе си. Поглъщам лакомо вечерята си от гъска и корени, докато гледам в небето всекидневния репортаж за Игрите. Няма нови жертви. И все пак, двамата с Пийта предоставихме на публиката доста интересен ден. Надявам се, че гейм-мейкърите ще ни позволят да прекараме една спокойна нощ.

Автоматично се оглеждам наоколо за някое хубаво дърво, в чиито клони да се настаня, преди да осъзная, че с това е свършено. Поне за известно време. Не бих могла да оставя Пийта беззащитен на земята. Оставих последното му скривалище на брега на потока така, както беше — как можех да го скрия? — а се намираме само на някакви си петдесетина метра надолу по течението. Слагам очилата, приготвям оръжията си и се настанявам на пост.

Бързо застудява и скоро съм премръзнала до кости. Накрая се предавам и се пъхвам в спалния чувал при Пийта. Топло е като в пещ и аз с благодарност се сгушвам уютно, докато осъзнавам, че не е просто топло, а непоносимо горещо, защото чувалът отразява топлината на горящото му от температурата тяло. Пипвам челото му и установявам, че то е горещо и сухо. Не знам какво да правя. Да го оставя в чувала и да се надявам, че от изключително силната горещина температурата ще спадне? Да го измъкна и да се надявам, че нощният въздух ще го охлади? Накрая просто навлажнявам едно парче бинт и го слагам върху челото му. Изглежда недостатъчно, но се страхувам да предприема нещо по-драстично.

Прекарвам нощта полуседнала, полулегнала до Пийта, като мокря отново и отново компреса и се опитвам да не се замислям върху факта, че съюзявайки се с него, съм станала далеч по-уязвима, отколкото когато бях сама. Вече не мога да се крия в дърветата, през цялото време трябва да съм нащрек и съм с много болен човек, за когото трябва да се грижа. Но аз знаех, че е ранен. И все пак тръгнах

да го търся. Налага се да се доверя на инстинкта, който ме тласкаше да го намеря.

Небето порозовява, забелязвам тънкия слой пот над устната на Пийта и виждам, че температурата е спаднала. Той не се е върнал към нормалното си състояние, но температурата е спаднала с няколко градуса. Снощи, когато събирах лиани, се натъкнах на един храст с къпините на Ру. Обирам плодовете и ги смачквам на каша в тенджерата от супата с малко студена вода.

Когато стигам до пещерата, Пийта се мъчи да се изправи и да седне.

— Събудих се и те нямаше — казва той. — Разтревожих се.

Трябва да се засмея, докато внимателно му помагам пак да легне:

— Ти си се разтревожил за мен? Да си се поглеждал напоследък?

— Помислих си, че Катон и Клоув може да са те намерили. Те обичат да ловуват нощем — казва той, все още сериозен.

— Клоув? Коя е тази? — питам.

— Момичето от Окръг 2. Още е жива, нали? — казва той.

— Да, останаха само те, ние двамата, Треш и Фоксфейс. Това е прякорът, който измислих на момичето от Окръг 5, защото много прилича на лисица. Как се чувстваш?

— По-добре от вчера. Това е огромно подобрение в сравнение с калта — казва той. — Чисти дрехи, лекарства, спален чувал... и ти.

О, да, цялата тази романтична история. Посягам да го докосна по бузата, а той протяга ръка, хваща дланта ми и я притиска към устните си. Спомням си как баща ми правеше точно това с майка ми, и се чудя откъде го е научил Пийта. Със сигурност не от баща си и онази вещица.

— Никакви целувки повече, докато не се нахраниш — казвам аз.

С моя помощ той се обляга на стената и покорно преглъща лъжиците къпинова каша, които му давам. Но пак отказва да яде гъска.

— Не си спала — казва Пийта.

— Добре съм — казвам. Истината обаче е, че съм изтощена.

— Поспи сега. Аз ще остана на пост. Ще те събудя, ако има нещо — казва той. Поколебавам се. — Катнис, не можеш да стоиш будна цяла вечност.

Тук е прав. В крайна сметка ще трябва да поспя. И вероятно по-добре е да го направя сега, докато той изглежда относително бодър и

дневната светлина е на наша страна.

— Добре — казвам. — Но само за няколко часа. После ме събуди.

Сега е прекалено топло за спалния чувал. Простирам го върху пода на пещерата и лягам, с една ръка върху заредения лък в случай, че се наложи да стрелям бързо. Пийта сяда до мен, облегнат на стената, изпънал ранения крак пред тялото си, с приковани върху външния свят очи.

— Заспивай — тихо казва той. Ръката му отмята от челото ми измъкналите се от плитката ми кичури коса. За разлика от инсценираните целувки и ласки досега, този жест изглежда естествен и успокояващ. Не искам да спира и той не спира. Все още ме гали по косата, когато заспивам.

Прекалено дълго. Спя прекалено дълго. От мига, в който отварям очи, разбирам, че следобедът отдавна е настъпил. Пийта е точно до мен, все в същата поза. Сядам и се чувствам малко объркана, но толкова отпочинала, колкото не съм била от дни.

— Пийта, трябваше да ме събудиш след два часа — казвам.

— За какво? Тук не се случва нищо — казва той. — Освен това обичам да те гледам като спиш. Не се мръщиш. Това много подобрява външния ти вид.

При тези думи аз, разбира се, се намръщвам, което предизвиква у него широка усмивка. Точно тогава забелязвам колко сухи са устните му. Докосвам бузата му. Горещ е като печка. Твърди, че пие вода, но бутилките и мехът ми се виждат пълни. Давам му още хапчета за сваляне на температурата и стоя да го наглеждам, докато той изпива първо четвърт литър вода, после още толкова. След това се погрижвам за по-леките рани: изгарянията и ужилванията, които, изглежда, се подобряват. Заставям се да проявя твърдост и развивам превръзката на крака му.

Умирам от страх. По-зле е, много по-зле. Вече не се вижда гной, но отокът се е увеличил, а изопнатата лъскава кожа е възпалена. После виждам червените ивици, които започват да пълзят нагоре по крака му. Отравяне на кръвта. Ако не бъде спряно, със сигурност ще умре. Сдъвканите листа и мехлемът изобщо няма да му повлияят. Ще ни трябват истински лекарства от Капитола, които да спрат инфекцията. Не мога да си представя колко струва такова силно лекарство. Ако

Хеймич събере всички дарения от спонсори, дали ще стигнат? Съмнявам се. Колкото по-дълго продължават Игрите, толкова по-висока става цената на подаръците. Парите, с които в първия ден може да се купи цяло ядене, на дванайсетия стигат само за една солена бисквита. А лекарство като това, от което се нуждае Пийта, ще е на астрономическа цена още от самото начало.

— Е, отокът се е увеличил, но гнойта е изтекла — казвам неуверено.

— Знам какво означава „отравяне на кръвта“, Катнис — казва Пийта. — Въпреки че майка ми не е лечителка.

— Просто ще трябва да изкараш по-дълго от останалите, Пийта. В Капитола ще те излекуват, когато победим — казвам аз.

— Да, това е добър план — отговаря той. Чувствам обаче, че го казва най-вече заради мен.

— Трябва да ядеш. За да имаш сили. Ще ти направя супа — казвам.

— Недей да палиш огън. Не си струва.

— Ще видим — казвам. Тръгвам с тенджерата към потока и усещам колко ужасно горещо е. Мога да се закълна, че гейм-мейкърите постепенно увеличават температурата денем и рязко я понижават нощем. Камъните край потока парят и ми хрумва нещо. Може бе няма да се наложи да паля огън.

Избирам голям плосък камък по средата на пътя между потока и пещерата. Пълня тенджерата наполовина, пречиствам водата с йод, поставям я на пряка слънчева светлина и пускам в нея няколко нагорещени камъка, големи колкото яйца. Веднага ще си призная, че не съм голяма готвачка. Но тъй като готвенето на супа изисква главно да хвърлиш всичко в един съд и да чакаш, това е едно от по-сполучливите ми ястия. Накълцвам парче гъска, докато става почти на каша, и смачквам няколко корена, събрани от Ру. За щастие, и двете неща вече са били изпечени, затова в общи линии трябва само да се затоплят. Благодарение на слънцето и на камъните, след малко водата е топла. Слагам месото и корените, прибавям още горещи камъчета, и отивам да потърся нещо зелено за подправка. Не след дълго откривам див лук в подножието на няколко скали. Идеално. Нарязвам го много на ситно и го добавям в тенджерата, слагам горещи камъчета, затварям капака и оставям цялото нещо да се задуши.

Не забелязах наоколо много следи от дивеч, но не мога да оставя Пийта сам и да отида на лов, затова залагам половин дузина примки и се надявам да извадя късмет. Чудя се какво ли правят останалите трибути, как се справят сега, когато основният им източник на храна е взривен. Поне трима от тях — Катон, Клоув и Фоксфейс — разчитаха на него. Не и Треш, струва ми се. Мисля, че и той като Ру знае как да се изхранва от земята. Дали се карат помежду си? Дали ни търсят? Може би някой вече е открил къде се намираме и просто чака подходящия момент да ни нападне. При тази мисъл тръгвам обратно към пещерата.

Пийта се е проснал на спалния чувал в сянката на скалите. При вида ми леко се оживява, но е ясно, че се чувства зле. Слагам хладни компреси на главата му, но те се стоплят почти веднага при допира с кожата му.

— Искаш ли нещо? — питам го.

— Не — казва той. — Благодаря. Чакай, всъщност искам. Разкажи ми някаква история.

— История ли? За какво? — питам аз. Не ме бива много да разказвам. Малко като с пеенето е. Но понякога Прим успява да ме придума да ѝ разкажа някоя история.

— Нещо весело. Разкажи ми за най-щастливия ден, който си спомняш — казва Пийта.

От устата ми излиза нещо средно между въздишка и раздразнено сумтене. Весела история? Това изисква много повече усилия, отколкото супата. Мъча се да извикам в ума си някакви хубави спомени. В повечето от тях двамата с Гейл ловуваме в гората, но имам чувството, че те няма особено да допаднат нито на Пийта, нито на публиката. Значи остава Прим.

— Някога разказвала ли съм ти как намерих козата на Прим? — питам аз. Пийта поклаща глава и ме поглежда с очакване. Така че започвам. Но внимателно. Защото думите ми се предават из цял Панем. И макар че хората несъмнено ще съберат две и две и ще се сетят, че браконьерствам, не искам да навредя на Гейл, на Мазната Сае или на месарката, нито дори на миротворците у дома, които са мои клиенти, като оповестя публично, че и те нарушават закона.

Ето истинската история за това как се сдобих с парите за Лейди, козата на Прим. Беше петък вечер, денят преди десетия рожден ден на

Прим в края на май. Щом свършихме училище, с Гейл тръгнахме към гората, защото исках да уловя повече дивеч и да го разменя за подарък на Прим. Да кажем, плат за нова рокля или четка за коса. В примките ни се беше хванал доста дивеч, а гората беше пълна с апетитно зелени растения, но това всъщност не беше повече от обичайния ни улов в петък вечер. Когато тръгнахме обратно, бях разочарована, макар Гейл да каза, че утре със сигурност ще се справим по-добре. Бяхме спрели да си отдъхнем за малко край един поток, когато го видяхме. Млад елен sameц, вероятно на година, ако се съди по големината му. Разклонените му рога едва покарваха, все още малки и покрити с мек като кадифе мъх. Готвеше се да побегне, но не беше сигурен какво сме: хората му бяха непознати. Беше прекрасен.

Не толкова прекрасен обаче, когато двете стрели го улучиха: едната — във врата, другата — в гърдите. Двамата с Гейл стреляхме едновременно. Sameцът се опита да побегне, но се спъна, и в същата секунда Гейл преряза гърлото му с ножа си. За миг изпитах пробождаща болка, че убивам толкова младо и невинно създание. И веднага след това стомахът ми изкъркори при мисълта за всичкото това прясно и невинно месо.

Елен! С Гейл бяхме убили всичко на всичко три. Първият, една кошута с ранен крак, почти не се съпротивляваше. От този случай обаче знаехме, че не трябва да носим трупа в „Таласъма“. Тогава настъпи истински хаос, хората се надпреварваха и наддаваха за различни части от кошутата, като някои дори се опитваха сами да си ги отрежат. Мазната Сае се намеси и ни изпрати да я занесем на месарката, но трупът вече беше доста пострадал, липсваха големи късове месо, а кожата беше надупчена. Макар че всички си платиха честно, това понижи стойността на стоката.

Този път изчакахме, докато се стъмни и се провряхме през една дупка в оградата близо до месарката. Макар да бяхме известни ловци, щеше да е глупаво да понесем 75-килограмов елен из улиците на Окръг 12 посред бял ден, като че ли нарочно искаме властите да го видят.

Почукахме на задната врата и след малко месарката, ниска, набита жена на име Руба, излезе да ни отвори. Пред Руба пазарлъци не минават. Тя ти дава цена и можеш да я приемеш, или да откажеш, но цената е честна. Приехме цената, която ни предложи за елена, а тя

добави и две еленови пържоли, които щяхме да вземем, след като еленът бъде разфасован. Дори след подялбата нито Гейл, нито аз не бяхме държали в ръцете си толкова много пари през живота си. Решихме да го запазим в тайна и да изненадаме семействата си с месото и парите на другата вечер.

Ето как всъщност се сдобих с парите за козата, но на Пийта разказвам, че съм продала един стар медальон на майка ми. Това не може да навреди на никого. После описвам какво се случи късно следобед на рождения ден на Прим.

С Гейл отидохме на пазара, за да потърся плат за рокля. Докато прокарвах пръсти по парче дебел тъмносин памучен плат, нещо привлече погледа ми. От другата страна на Пласта има един старец, който държи малко стадо кози. Не знам истинското му име: всички го наричат просто Козаря. Ставите му са подути и болезнено изкривени, и страда от суха раздираща кашлица, която е доказателство, че е прекарал дълги години в мините. Но човекът е късметлия. Отнякъде е спестил достатъчно, за да се сдобие с тези кози и сега, на старини, не се налага да умира бавно от глад. Той е мръсен и груб, но козите са чисти, а млякото им е гъсто и вкусно, ако можеш да си го позволиш.

Една от козите, бяла с черни петна, лежеше на нещо като количка. Беше лесно да се разбере защо. На плешката имаше рана от ухапване, сигурно от куче, и мястото беше инфектирано. Ухапването беше сериозно и се налагаше Козаря да я повдигне, за да я издои. Но аз си помислих, че знам кой би могъл да я излекува.

— Гейл — прошепнах, — искам тази коза за Прим.

В Окръг 12 да имаш коза означава да промениш живота си. Тези животни могат да се изхранват с почти всичко — Ливадата е идеално място за паша — и дават до четири литра мляко на ден. За пиене, за правене на сирене, за продан. Дори не е незаконно.

— Доста е пострадала — каза Гейл. — Я да я разгледаме по-отблизо.

Приблжихме се и купихме чаша мляко, която си поделихме, после се надвесихме над козата, сякаш обхванати от безцелно любопитство.

— Оставете я на мира — каза човекът.

— Само гледаме — каза Гейл.

— Е, гледайте бързо. Скоро отива при месарката. Почти никой не купува млякото й, а дори тези, които купуват, плащат на половин цена — каза мъжът.

— Колко дава месарката за нея? — попитах.

Мъжът сви рамене:

— Позавъртете се наоколо и вижте. — Обърнах се и видях Руба да се задава през площада към нас. — Истински късмет е, че се появи — каза Козаря, когато тя се приближи до нас. — Това момиче е хвърлило око на козата ти.

— Не и ако вече има уговорка за нея — казах безгрижно.

Руба ме измери с поглед, после погледна намръщено козата:

— Няма. Погледнете тази плешка. Обзалагам се, че половината труп ще е толкова разложен, че няма да става и за наденица.

— Какво? — възкликна Козаря. — Имахме уговорка.

— Имахме уговорка за животно с по-малко следи от зъби. Не за това нещо тук. Продай я на момичето, щом е толкова глупаво да я купи — каза Руба. Тя си тръгна с решителна крачка и видях, че ми намигна.

Козарят беше бесен, но все пак искаше да се отърве от козата. Мина половин час, докато се разберем за цената. Дотогава вече се беше събрала доста голяма тълпа да раздава мнения и съвети. Ако козата оживееше, сделката беше отлична; умреше ли, щях да се окажа измамена. Хората вземаха различни страни в спора, но аз купих козата.

Гейл предложи да я носи. Мисля, че искаше да види реакцията на Прим също толкова, колкото и аз. В миг на пълно умопомрачение купих розова панделка и я завързах около врата на козата. После забързахме обратно към моята къща.

Трябваше да видите как реагира Прим, когато влязохме с козата. Спомнете си, че това е същото момиче, което се разплака, за да спаси онзи ужасен стар котарак, така нареченото Жълтурче. Беше толкова развълнувана, че започна да плаче и да се смее едновременно. Майка ми не беше толкова убедена, когато видя раната, но двете се захванаха да я лекуват, счукаха билки и прилъгаха животното да пие отвари.

— Също като теб — казва Пийта. Почти бях забравила за присъствието му.

— О, не, Пийта. Те правят истинска магия. Козата не можеше да умре, дори да се беше опитала — казвам. Но после си прехапвам езика,

защото осъзнавам как ще прозвучи това на Пийта, който умира в неумелите ми ръце.

— Не се тревожи. Аз не правя опити да умра — пошегува се той.
— Довърши историята.

— Е, това е всичко. Само си спомням, че онази нощ Прим настоя да спи заедно с Лейди на едно одеяло до огъня. И точно преди да се унесат в сън, козата я близна по бузата, сякаш я целуваше за лека нощ или нещо такова — казвам. — Вече беше луда по нея.

— Още ли беше с розовата панделка? — пита той.

— Май да — казвам. — Защо?

— Мъча се да си я представя — казва той замислено. — Разбирам защо си била щастлива през онзи ден.

— Е, знаех, че тази коза ще се окаже малка златна мина — казвам.

— Да, това имах предвид, а не трайната радост, която си подарила на сестра си — на сестра си, която обичаш толкова много, че зае мястото ѝ по време на Жътвата — сухо казва Пийта.

— Тази коза *наистина* се изплати. Няколко пъти — казвам надменно.

— Е, не би посмяла да постъпи иначе, след като си ѝ спасила живота — казва Пийта. — Имам намерение да направя същото.

— Наистина ли? Я пак повтори: колко ми струваше? — питам.

— Много неприятности. Не се тревожи. Ще си получиш всичко обратно — казва той.

— Говориш глупости — отговарям аз и докосвам челото му. Температурата продължава да се покачва. — Като че ли малко спадна.

Звукът на тръбите ме стряска. Скачам на крака и в миг се озовавам до отвора на пещерата, тъй като не искам да пропусна дори една сричка. Говори новият ми най-добър приятел, Клодиъс Темпълсмит, и, както очаквах, ни кани на пиршество. Е, добре, не сме толкова гладни и почти отклонявам предложението му с безразлично махване на ръка, когато той казва:

— Чакайте-чакайте. Някои от вас може би вече отказват поканата ми. Но това не е обикновено пиршество. Всеки от вас отчаяно се нуждае от нещо.

Аз наистина се нуждая отчаяно от нещо. Нещо, с което да излекувам крака на Пийта.

— Всеки от вас ще намери това нещо в раница, означена с номера на окръга му, призори при Рога на изобилието. Помислете си хубаво дали да откажете поканата. За някои от вас това ще бъде последният шанс — казва Клодиъс.

Няма нищо друго, само думите му, които увисват във въздуха. Скачам, но Пийта ме сграбчва отзад за рамото.

— Не — казва той. — Няма да рискуваш живота си заради мен.

— Кой е казал, че ще го рискувам? — казвам аз.

— Значи не се каниш да ходиш? — пита той.

— Разбира се, че не се каня. Имай ми малко вяра. Наистина ли мислиш, че ще се хвърля да се бия с Катон, Клоув и Треш? — успокоявам го аз и му помагам да си легне отново. — Ще ги оставя да се борят помежду си докрай, ще видим кой ще се появи в небето утре вечерта и оттам нататък ще разработим план.

— Изобщо не те бива да лъжеш, Катнис. Не знам как си оцеляла толкова дълго. — Той започва да ме имитира: — „*Знаех, че тази коза ще се окаже една малка златна мина. Температурата ти като че ли малко спадна. Разбира се, че не се каня да отида*“. — Той поклаща глава: — Никога не залагай на карти. Ще си изгубиш и последното пени — казва той.

Лицето ми почервява от гняв:

— Добре, отивам, и ти не можеш да ме спреш!

— Мога да те последвам. Поне донякъде. Може и да не успея да стигна до Рога на изобилието, но се обзалагам, че ако крещя името ти, някой може да ме намери. И тогава със сигурност ще умра — казва той.

— Няма да изминеш и сто метра с този крак — казвам.

— Тогава ще се влача — казва Пийта. — Ако ти отидеш, значи идвам и аз.

Той очевидно е достатъчно упорит, а може би има и достатъчно сили, за да го направи. Да ме последва с викове в гората. Дори да не го намери някой трибут, нещо друго ще го намери. Той не може да се защити. Вероятно ще се наложи да го зазидам в пещерата, ако искам да отида. И кой знае как ще му се отрази усилието.

— Какво искаш да направя? Да седя тук и да те гледам как умираш? — казвам. Той сигурно знае, че това не е вариант. Че

публиката ще ме намрази. А, честно казано, и аз ще се намразя, ако поне не опитам.

— Няма да умра. Обещавам. Ако ти обещаеш да не отиваш — отговаря той.

Така няма да стигнем доникъде. Знам, че с никакви аргументи не мога да го разубедя, затова и не се опитвам. Неохотно се преструвам, че съм съгласна:

— Тогава трябва да правиш каквото кажа. Пий вода, буди ме, когато ти казвам, и си изяж цялата супа — нищо, че е отвратителна! — скарвам му се аз.

— Съгласен съм. Готова ли е супата? — пита той.

— Чакай тук — казвам. Усещам, че става студено, въпреки че слънцето още е високо в небето. Права съм, че гейм-мейкърите си играят с температурата. Чудя се дали онова, от което някой се нуждае отчаяно, не е едно хубаво одеяло. Супата още е приятна и топла в железния съд. И всъщност не е чак толкова лоша на вкус.

Пийта яде, без да се оплаква, дори обира всичко от тенджерата, за да покаже ентусиазма си. Непрестанно повтаря колко е вкусно, което би било комплимент, ако не знаете как треската влияе върху съзнанието на хората. Все едно, че слушам Хеймич, когато още не се е напил и му се разбира какво говори. Давам му още една доза лекарство, преди да се е побъркал напълно.

Тръгвам към потока да се измия и единственото, за което си мисля по пътя, е, че той ще умре, ако не отида на пиршеството. Ще го задържа жив ден-два, а после инфекцията ще стигне до сърцето или мозъка, или до белите дробове, и с него ще е свършено. А аз ще бъда тук съвсем сама. Отново. В очакване на останалите.

Толкова съм потънала в мисли, че едва не пропускам парашута, макар че той се спуска плавно точно до мен. Хуквам след него, изваждам го от водата, разкъсвам сребърната обвивка и измъквам шишенцето. Хеймич успя! Добрал се е до лекарството — не знам как, убедил е група романтични глупаци да си продадат бижутата — и сега ще спася Пийта! Но шишенцето е толкова малко. Лекарството сигурно е много силно, за да излекува толкова болен човек като Пийта. През ума ми се прокрадва съмнение. Махам тапата на шишенцето и помиришвам. Усещам неприятна сладникава миризма и радостта ми помръква. Само за да се уверя, поставям една капка на върха на езика

си. Няма съмнение, това е сироп за сън. Често използвано средство в Окръг 12. Сравнително евтино е за лекарство, но създава силна зависимост. Почти всеки го е вземал по един или друг повод. Вкъщи винаги имаме малко. Майка ми го дава на истерични пациенти, за да ги упои и да зашие дълбока рана, да разсее тревогите им или да облекчи болката и да им помогне да изкарат нощта. Нужна е малка глътка. Толкова голям флакон ще прати Пийта в безсъзнание за цял ден, но каква е ползата от това? Толкова съм вбесена, че се готвя да изхвърля новия подарък на Хеймич в потока, когато ми просветва. Цял ден? Това е повече време, отколкото ми е необходимо.

Смачквам на каша шепа къпини, така че вкусът да не се усеща толкова силно и добавям малко ментови листа за по-сигурно. После тръгвам обратно към пещерата.

— Донесох ти лакомство. Намерих още къпини малко по-надолу по течението.

Пийта отваря уста за първата хапка без колебание. Преглъща, после се намръщва леко:

— Много са сладки.

— Да, това са захарни къпини. Мама прави сладко от тях. Никога ли не си ги опитвал? — кимам аз и пъхам в устата му следващата лъжица.

— Не — казва той, леко озадачен. — Но вкусът ми е познат. Захарни къпини ли каза?

— Е, не се намират често на пазара, растат само в диво състояние — казвам. Той преглъща още една хапка. Остава само още една.

— Сладки са като сироп — казва той, докато лапва последната лъжица. — Сироп. — Очите му се разширяват, когато осъзнава истината. Здравно запушвам с ръка устата и носа му, и го принуждавам да преглътне, вместо да плюе. Той се насилва да повърне къпините, но е много късно: вече губи съзнание. Дори докато притихва, разбирам по погледа му, че никога няма да ми прости.

Седя с подвити крака и го гледам със смесица от тъга и задоволство. На брадичката му има петно от къпина и го избърсвам.

— Кой не може да лъже, Пийта? — питам аз, макар че той не ме чува.

Няма значение. Останалата част от Панем ме чува.

В оставащите часове преди падането на нощта събирам едри камъни и правя всичко възможно, за да замаскирам входа на пещерата. Процесът е бавен и труден, но след много потене и местене на разни неща насам-натам оставам доста доволна от работата си. Сега пещерата изглежда като част от по-голяма купчина едри камъни, каквито наблизко има много. Все още мога да пропълзя вътре при Пийта през един малък отвор, но пещерата е неоткриваема отвън. Това е добре, защото довечера отново ще трябва да делия с него спалния чувал. Освен това, ако не успея да се върна от пиршеството, Пийта ще е скрит, но не изцяло затворен. Макар да се съмнявам, че може да издържи кой знае колко дълго без лекарства. Ако умра на пиршеството, няма вероятност Окръг 12 да се сдобие с победител.

Приготвям ядене от най-дребните, най-костеливи риби, които обитават потока тук долу, напълвам всички съдове за вода и я пречиствам, после стягам оръжието си. Имам общо девет стрели. Чудя се дали да не оставя ножа на Пийта, за да има някаква защита, докато отсъствам, но всъщност е безсмислено. Той имаше право, че маскировката е последната му защита. Но на мен ножът може все пак да ми свърши работа. Кой знае с какво ще се сблъскам?

Ето няколко неща, в които съм почти сигурна. Че поне Катон, Клоув и Треш ще са налице, когато започне пиршеството. Не съм сигурна за Фоксфейс, тъй като прекият сблъсък не е в нейния стил, нито е силата ѝ. Тя е дори по-дребна от мен и е невъоръжена, освен ако наскоро не се е сдобила с някакви оръжия. Вероятно ще обикаля някъде наблизко и ще търси какво може да плячкоса. Но другите трима... доста работа ще ми се отвори. Умението да убивам от разстояние е най-голямото ми предимство, но знам, че ще трябва да се хвърля в най-ожесточената точка на битката, за да се добера до онази раница с надпис 12, за която съобщи Клодиъс Темпълсмит.

Гледам небето с надеждата за един противник по-малко призори, но тази вечер не се появява никой. Утре там горе ще има лица. Пиршествата винаги вземат жертви.

Промъквам се в пещерата, слагам си очилата и се свивам на кълбо до Пийта. За щастие днес спях дълго. Трябва да остана будна. Едва ли някой ще ни нападне в пещерата тази вечер, но не мога да рискувам да пропусна зазоряването.

Тази вечер е толкова студено, толкова ужасно студено. Сякаш гейм-мейкърите са изпратили полъх на мразовит въздух по цялата арена: всъщност може би са направили точно това. Лежа до Пийта в спалния чувал, като се опитвам да поема всяка частица от топлината на треската му. Странно е да си физически толкова близо до някой, който е толкова далеч от теб. Точно сега Пийта би могъл със същия успех да бъде в Капитола, или в Окръг 12, или на Луната, и щеше да е все така далечен. Откакто са започнали Игрите, не съм се чувствала по-самотна.

Просто приеми, че ще бъде тежка нощ, казвам си. Мъча се да не мисля за майка си и Прим, но не мога, и се питам дали въобще ще мигнат през тази нощ. На последния етап от Игрите, при такова важно събитие като пиршеството, училищните занятия вероятно ще са отменени. Майка ми и сестра ми могат или да си останат вкъщи пред стария телевизор с неясен образ, или да отидат сред тълпите на площада и да гледат на големите кристални екрани. Вкъщи ще се чувстват по-спокойни, но на площада ще имат подкрепа. Хората ще им кажат по някоя мила дума, ще им дадат малко храна, ако могат да я отделят. Питам се дали хлебарят ги е потърсил, особено сега, когато двамата с Пийта сме отбор, и дали е спазил обещанието си да се погрижи сестра ми да не остава с празен стомах.

Сигурно настроението в Окръг 12 се повишава. Толкова рядко има кого да подкрепим на този етап от Игрите. Със сигурност хората се вълнуват за Пийта и за мен, особено сега, когато сме заедно. Ако затворя очи, мога да си представя как надават насърчителни викове към екраните. Виждам лицата им — Мазната Сае и Мадж, дори миротворците, които купуват месо от мен, — чувам възторжените им възгласи.

И Гейл. Познавам го. Той няма да крещи и да надава насърчителни викове. Но ще гледа, всеки миг, всяко движение, всяко развитие и страстно ще ме призовава да се върна у дома. Чудя се дали се надява Пийта също да спечели. Гейл не ми е гадже, но дали би бил, ако му дам тази възможност? Той искаше да избягаме заедно. Дали

това беше просто практическо пресмятане на шансовете ни за оцеляване далече от окръга? Или нещо повече?

Чудя се как тълкува всички тези целувки.

През една пролука в скалите гледам как луната прекосява небето. Когато преценявам, че има около три часа до зазоряване, започвам последни приготовления. Внимавам да оставя на Пийта достатъчно вода и да сложа комплекта за първа помощ точно до него. Нищо друго няма да му е от особена полза, ако не се върна, а дори и тези неща само малко ще удължат живота му. След известно колебание свалям якето му и го навличам върху своето. На него не му трябва. Не и в спалния чувал, с тази висока температура: освен това през деня, ако не съм там да го съблека, той ще се изпече в него. Ръцете ми вече са вкочанени от студ, затова вземам резервния чифт чорапи на Ру, изрязвам дупки за пръстите и ги нахлузвам на ръцете си. И така ще са ми от полза. Слагам в малката ѝ раница храна, бутилка с вода и бинтове, затъквам ножа в колана си и вземам лъка и стрелите. Каня се да тръгна, когато си спомням колко важно е да поддържам историята за обречените влюбени, навеждам се над Пийта и дълго го целувам. Представям си просълзените въздишки, които надават хората в Капитола, и се преструвам, че и аз избърсвам една сълза от очите си. След това се провирам през пролуката в камъните и излизам навън в нощта.

Дъхът ми образува бели облачета, които се издигат във въздуха. По-студено е, отколкото през някоя ноемврийска нощ у дома. Нощ, в която съм се промъкнала в гората с фенер в ръка, за да отида при Гейл на някое предварително уговорено място, където се свиваме един до друг, загръщаме се със завивки, прием билков чай от плоски метални манерки и чакаме да настъпи утрото с надеждата, че покрай нас ще мине дивеч. *О, Гейл, мисля си. Да можеше да си зад гърба ми сега...*

Движа се толкова бързо, колкото се осмелявам. Очилата са наистина забележителни, но все пак ми липсва слуха в лявото ухо. Не знам какво точно е направила експлозията, но явно е нанесла дълбока и непоправима повреда. Няма значение. Ако се върна вкъщи, ще съм безумно богата: ще мога да платя на някого да ми оправи слуха.

Нощем гората винаги изглежда различна. Дори с очилата всичко ми се струва някак непознато. Сякаш дневните дървета, цветя и камъни са си легнали и са изпратили свои малко по-зловещи

заместници. Не пробвам никакви трикове, като например да тръгна по нов маршрут. Тръгвам обратно нагоре по течението на потока и се връщам по същата пътека до скривалището на Ру близо до езерото. По пътя не виждам следи от друг трибут, не усещам никакво раздвижване на въздуха, не забелязвам никакво потрепване на клон. Или ще пристигна първа, или другите вече са заели позиции от снощи. Все още остава повече от час, може би два, когато се промъквам в храсталака и зачаквам да започне да се лее кръв.

Сдъвквам няколко ментови листа: стомахът ми не е в състояние да поеме много повече. Слава богу, освен с моето яке, съм облечена и с якето на Пийта. Ако не беше така, щях да съм принудена да се движа, за да се топля. Небето придобива мъгливия сив цвят на утрото, но все още няма и следа от останалите трибути. Всъщност не е изненадващо. Всеки от тях се е отличил или със сила, или с умение да убива, или с хитрост. Чудя се дали предполагат, че вода Пийта със себе си? Не вярвам Фоксфейс и Треш изобщо да знаят, че е ранен. Още по-добре, ако си мислят, че той ме прикрива, докато аз се впускам в битка за раницата.

Но къде е тя? На арената вече е достатъчно светло, за да си сваля очилата. Запяват ранните птици. Не е ли време? За миг изпадам в паника, че съм сбъркала мястото. Но не, със сигурност си спомням, че Клодиъс Темпълсмит изрично спомена Рога на изобилието. Ето го там. И ето ме и мен тук. Така че, къде ми е пиршеството?

Точно когато по златния Рог на изобилието проблясва първият слънчев лъч, равнината се оживява. Земята пред гърлото на рога се разцепва на две и на арената се издига кръгла маса със снежнобяла покривка. Върху масата са поставени четири раници: две големи, черни, с надписи 2 и 11, една средно голяма, зелена, с номер 5, и една мъничка, оранжева — всъщност мога да я нося праметната на китката си, — на която сигурно пише номер 12.

Повдигащият механизъм на масата изщраква и в същия миг от Рога на изобилието се стрелва една фигура, грабва зелената раница и изчезва с бясна скорост. Фоксфейс! Напълно в неин стил да замисли такъв хитър и рискован план! Останалите още сме разпръснати из равнината, преценяваме положението, а тя вече си взе своето. Освен това ни заложи капан, защото никой няма да я преследва, не и докато раницата с номера на собствения им окръг се намира на масата.

Фоксфейс сигурно нарочно е оставила другите раници на мястото им, защото знае, че ако открадне раница на чужд окръг, някой определено ще хукне след нея. Това трябваше да е моята стратегия! Когато успявам да превъзмогна емоциите на изненада, възхищение, гняв, ревност и раздразнение, вече виждам как червеникавата ѝ грива изчезва сред дърветата и тя е извън обсега на стрелите ми. Уф. През цялото време се страхувах от другите трибути, но може би тъкмо Фоксфейс е истинският ми противник.

Тя ми изгуби и доста време, защото сега е ясно, че е мой ред да атакувам масата. Всеки, който ме изпревари, лесно ще грабне и моята раничка и ще изчезне с нея. Без колебание хуквам напред. Усещам близката опасност, преди да я видя. За щастие, първият нож прелита със свистене от дясната ми страна, така че го чувам и успявам да го отблъсна с лъка си. Обръщам се, като изпъвам тетивата и изпращам една стрела право в сърцето на Клоув. Тя се обръща точно толкова, колкото да избегне фатален удар, но острието пронизва лявата ѝ ръка над лакътя. За нещастие, тя хвърля с дясната, но това е достатъчно, за да я забави с няколко мига, тъй като трябва да издърпа стрелата от ръката си и да огледа колко сериозна е раната. Продължавам напред и в същото време автоматично поставям следващата стрела, както може да направи само дългогодишен ловец.

Вече съм при масата, пръстите ми се затварят върху малката оранжева раница. Пъхам ръка между презрамките и я вдигам нагоре към рамото си — прекалено малка е, за да я сложа където и да е другаде по мен — и се обръщам да стрелям отново, когато вторият нож ме улучва в челото. Порязва ме над дясната вежда и от раната бликва кръв, която започва да се стича по лицето ми, заслепява ме и изпълва устата ми с остър, метален вкус. Залитам назад, но все пак успявам да изпратя приготвената стрела в посока на нападателя. Още докато излита от ръцете ми, знам, че няма да улучи. А после Клоув се хвърля върху мен, събаря ме по гръб и приковава раменете ми с колене.

Това е, свърши се, казвам си и заради Прим се надявам, че ще е бързо. Но Клоув иска да се наслади на момента. Дори си мисли, че има време. Несъмнено Катон е някъде наблизо и я пази, докато чака Треш, а може би и Пийта.

— Къде е гаджето ти от Окръг 12? Още ли се крепи? — пита тя.
Е, поне докато си приказваме, ще остана жива.

— Отиде на лов. На лов за Катон — ухилвам ѝ се злобно. После изкрещявам, колкото ми глас държи: — Пийта!

Клоув стоварва юмрука си в гръкляна ми и много успешно ми затваря устата. Но се озърта бързо наляво и надясно, и за момент разбирам, че тя все пак не изключва възможността да казвам истината. Тъй като никакъв Пийта не ми идва на помощ, Клоув се обръща отново към мен.

— Лъжкиня — казва тя със злобна усмивка. — Той е полумъртъв. Катон знае къде го е съсякъл. Сигурно си го вързала в клоните на някое дърво, докато се опитваш да поддържаш живота му. Какво има в хубавата раничка? Лекарство за любимия, нали? Жалко, че никога няма да го получи.

Клоув разтваря якето си. От двете му страни е подредена впечатляваща сбирка от ножове. Тя внимателно избира един с почти изящен вид, с жестоко, извито острие.

— Обещах на Катон, че ако ми позволи аз да те довърша, ще предоставя на публиката хубаво зрелище.

Напрягам се и се мъча да я отхвърля от себе си, но без резултат. Прекалено е тежка и ме е хванала в много стегната хватка.

— Забрави, Окръг 12. Ще те убием. Точно както убихме жалката ти малка съюзница... как ѝ беше името? Онази, дето подскачаше по дърветата? Ру? Е, първо Ру, сега теб, а после, мисля, ще оставим природата да се погрижи за Любовника. Как ти се струва? — пита Клоув. — Сега, откъде да започнем?

Тя грубо избърсва кръвта от раната ми с ръкава на якето си. Известно време оглежда лицето ми, като го накланя ту на една, ту на друга страна, сякаш то е парче дърво и иска да реши точно с каква резба да го украси. Опитвам се да я ухапя по ръката, но тя сграбчва косата на темето ми и ме принуждава да се отпусна обратно на земята.

— Мисля... — Тя почти мърка. — Мисля да започнем от устата ти. — Тя злорадо прокаква върха на ножа по устните ми, а аз стискам зъби.

Няма да затворя очи. Подмятането за Ру ме е изпълнило с ярост: с достатъчно ярост, струва ми се, за да умра с известно достойнство. До края няма да се предам и ще я гледам право в очите, докато мога да виждам, което сигурно няма да е за дълго, но ще я гледам право в очите. Няма да извикам и поне по този начин ще умра непобедена.

— Да, според мен устните вече няма да ти трябват. Искаш ли да изпратиш на любимия една последна въздушна целувка? — пита тя. Напълвам устата си с кръв и слюнка и я изплювам в лицето ѝ. Тя пламва от ярост: — Добре. Да започваме.

Напрягам се в очакване на агонията, която със сигурност ще последва. Но когато усещам как връхчето на острието прави първия разрез на устната ми, някаква мощна сила изтръгва Клоув от тялото ми и в следващия миг тя започва да пици. Отначало съм твърде зашеметена, твърде неспособна да проумея какво се случва. Дали по някакъв начин Пийта не ми се е притекъл на помощ? Да не би гейм-мейкърите да са изпратили някакво диво животно, за да стане още по-забавно? Да не би някой ховъркрафт необяснимо да я е вдигнал във въздуха?

Но когато се отгласквам и се подпирам на изтръпналите си ръце, виждам, че не е нищо от гореспоменатото. Клоув виси с един крак, отделен от земята, притисната в ръцете на Треш. Ахвам, когато го виждам как се извисява над мен и държи Клоув като парцалена кукла. Помня, че е едър, но сега ми се вижда по-як, по-силен, отколкото си го представях. Дори изглежда, че е напълнял, откакто сме на арената. Той я подхвърля и после я удря в земята.

Когато изкрещява, подскачам, защото никога не съм го чувала да говори с глас, по-силен от шепот.

— Какво направи с онова момиченце? Уби ли го?

Клоув лази назад на четири крака, като обезумяло насекомо, прекалено замаяна дори за да повика на помощ Катон.

— Не! Не, не бях аз!

— Ти каза името му. Чух те. Ти ли го уби? — Друга мисъл облива с нова вълна от гняв лицето му: — Ти ли го съсече, както се готвеше да съсечеш и това момиче тук?

— Не! Не, аз... — Клоув вижда камъка с големината на половин самун хляб в ръката на Треш и изгубва самообладание. — Катон! — пици тя. — Катон!

— Клоув! — чувам Катон да отговаря, но той е прекалено далече — поне това става ясно, — за да може да ѝ помогне. Какво ли прави? Опитва се да открие Фоксфейс или Пийта? Или е дебнел Треш и ужасно погрешно е преценил местоположението му?

Треш стоварва камъка върху слепоочието на Клоув. Няма кръв, но виждам вдлъбнатината в черепа ѝ и разбирам, че не ѝ остава много. Все пак си личи, че още е жива — по бързото повдигане и спускане на гърдите, по приглушения стон, който излиза от устните ѝ.

Когато Треш се извърта светкавично и се нахвърля върху мен, вдигнал камъка, разбирам, че е безполезно да бягам. А лъкът ми е празен, след като изстрелях заредената стрела в посока на Клоув. Хваната съм като в капан в гневния поглед на странните му златистокафяви очи.

— Какво искаше да каже тя? За това, че Ру ти е била съюзник?

— Аз... аз... ние се съюзихме. Взривихме провизиите. Опитях се да я спася, наистина се опитах. Но той стигна там пръв. От Окръг 1 — казвам. Може би ако знае, че съм помогнала на Ру, няма да избере някакъв бавен, садистичен начин да ме довърши.

— И ти го уби? — продължава той.

— Да. Убих го. И я погребях в цветя — казвам. — И ѝ пях, докато заспа.

В очите ми бликват сълзи. Напрежението и желанието за съпротива ме напускат при този спомен. Смазва ме мисълта за Ру, и болката в главата, и страха от Треш, и стенанията на умиращото момиче на няколко стъпки от нас.

— Докато заспа? — рязко казва Треш.

— Докато умря. Пях, докато умря — казвам. — От вашия окръг... те ми изпратиха хляб. — Ръката ми се пресяга нагоре, но не за стрела, която знам, че никога няма да достигна. Само за да си избърша носа. — Направи го бързо, моля те, Треш.

Противоречиви чувства преминават по лицето на Треш. Той сваля камъка и посочва към мен, почти обвинително:

— Само този път ще те пусна да си вървиш. Заради малкото момиче. Сега с теб сме квит. Никой не дължи нищо на другия. Разбираш ли?

Кимвам, защото наистина разбирам. Какво значи да си длъжник на някого. И колко противно е това. Разбирам, че ако Треш победи, той ще трябва да се върне и да се изправи пред един окръг, който вече наруши всички правила, за да ми благодари, и той също нарушава правилата, за да ми благодари. И разбирам, че за момента Треш няма да ми размаже черепа.

— Клоув! — Сега гласът на Катон е много по-близо. По болката в него познавам, че я вижда на земята.

— По-добре бягай сега, Огнено момиче — казва Треш.

Не се нуждая от повече подкани. Премятам се и краката ми заорават в спечената пръст, докато бягам от Треш и Клоув и от гласа на Катон. Едва когато стигам до гората, се обръщам за миг. Треш и двете големи раници изчезват към онзи край на равнината, където никога не съм ходила. Катон стои на колене до Клоув, с копие в ръка, и я моли да не го напуска. След миг ще осъзнае, че тя не може да бъде спасена. Блъскам се в дърветата, постоянно бърша кръвта, която шурти в очите ми, и бягам като ранено диво животно, каквото наистина съм в момента. След няколко минути чувам оръдието и разбирам, че Клоув е умряла и Катон ще поеме по следите на някого от двамата ни. На Треш или моите. Обхваща ме ужас. Раната в главата ме омаломощава. Цялото ми тяло трепери. Зареждам лъка си, но Катон може да хвърля копието си почти толкова надалече, колкото аз мога да стрелям.

Успокоява ме само едно. Треш взе раницата на Катон, съдържаща онова нещо, от което той отчаяно се нуждае. Бих се обзаложила, че Катон е тръгнал след Треш, а не след мен. И въпреки това не забавям ход, когато стигам до водата. Хвърлям се право вътре, както съм с ботушите, и започвам да газя надолу по течението. Свалям чорапите на Ру, които използвах за ръкавици, и ги притискам към челото си, като се мъча да спра кръвта, но те се напояват само след минути.

Някак успявам да се добера до пещерата. Провирам се през скалите. В полумрака свалям малката оранжева раница от ръката си, срязвам закопчалката, за да я отворя, и изтърсвам съдържанието на земята. Една тънка кутия, съдържаща спринцовка за подкожна инжекция. Без колебание забивам иглата в ръката на Пийта и бавно натискам надолу буталото.

Вдигам ръце към лицето си, а после ги отпускам в скута си, покрити с кръв.

Последното, което си спомням, е как изящно красива сиво-зелена нощна пеперуда кацва на китката ми.

Звукът на барабанящия по покрива на къщата ни дъжд бавно ме връща в съзнание. Аз обаче се мъча да се върна към съня, увита в топъл пашкул от одеяла, на безопасно и сигурно място у дома. Смътно осъзнавам, че ме боли главата. Може би съм болна от грип и затова ми е позволено да остана в леглото, макар да се досещам, че съм спала дълго. Ръката на майка ми милва бузата ми и аз не я отблъсквам, както бих направила, ако съм будна, защото за нищо на света не искам да знае колко силно копнея за това нежно докосване. Колко много ми липсва, макар че все още ѝ нямам доверие. После се чува глас, друг глас, не този на майка ми, и се стресвам.

— Катнис — казва гласът. — Катнис, чуваш ли ме?

Отварям очи и чувството за сигурност изчезва. Не съм си вкъщи, не съм при майка си. Намирам се в мрачна, студена пещера, босите ми крака замръзват от студ въпреки завивката, във въздуха се носи миризма, която не мога да сбъркам — кръв. В полезрението ми бавно изплува едно изпито, бледо лице, и след първоначалната уплаха, вече се чувствам по-добре.

— Пийта!

— Хей — казва той. — Хубаво е да видя отново очите ти.

— От колко време съм в безсъзнание?

— Не съм сигурен. Събудих се вчера вечерта и ти лежеше до мен в ужасна локва кръв — казва той. — Мисля, че не кърви, но на твое място не бих правил опити да седна или нещо от този род.

Внимателно вдигам ръка към челото си и откривам, че е превързано. Дори само това просто движение ме замайва и омаломощава. Пийта поднася бутилка към устните ми и аз отпивам жадно.

— По-добре си — казвам аз.

— Много по-добре. Каквото и да беше това, което ми инжектира в ръката, свърши работа — казва той. — Тази сутрин почти целият оток на крака ми беше спаднал.

Изглежда не ми е сърдит за това, че го излъгах, като го приспах и избягах на пиршеството. Може би просто съм твърде омаломощена и ще ми наприказва всички тези неща по-късно, когато си върна силите. Но за момента се държи много нежно.

— Яде ли? — питам аз.

— Извинявай, но изядох три парчета от гъската, преди да си дам сметка, че може би трябва да стигне за още известно време. Не се тревожи, отново минавам на строга диета — казва той.

— Не, всичко е наред. Трябва да се храниш. Скоро ще отида на лов — казвам.

— Но не прекалено скоро, нали? Ще ми позволиш аз да се грижа за теб известно време.

Всъщност нямам кой знае какъв избор. Пийта ме храни с парченца гъска и стафиди и ме кара да пия много вода. Разтрива петите ми, за да ги постопли и ги увива в якето си, а после пак подпъхва спалния чувал около брадичката ми.

— Ботушите и чорапите ти са още влажни, а и времето е такова — казва той. Навън трещят гръмотевици, а през една пролука в скалите виждам как в небето проблясват светкавици. През няколко дупки в тавана капе дъжд, но Пийта е стъкмил над главата и горната част на тялото ми нещо като балдахин, като е затъкнал парчето найлон в камъните над мен.

— Питам се кой ли е предизвикал тази буря? Имам предвид, кой е мишената? — казва Пийта.

— Катон и Треш — казвам, без да се замисля. — Фоксфейс сигурно е някъде в бърлогата си, а Клоув... тя ме поряза и после... — Гласът ми заглъхва.

— Знам, че Клоув е мъртва. Видях в небето снощи — казва той. — Ти ли я уби?

— Не. Треш ѝ счупи черепа с камък — казвам.

— Имаш късмет, че не е хванал и теб — казва Пийта.

Споменът за празненството се връща с пълна сила и ми призлява.

— Хвана ме. Но ме пусна. — После, разбира се, се налага да му разкажа. За нещата, които таях в себе си, защото той беше прекалено зле, за да попита, а аз и без друго не бях готова да говоря. Като например за експлозията и ухото ми, и умиращата Ру, и момчето от

Окръг 1, и хляба. И как всичко това се свързва с Треш и обяснението, че той в известен смисъл ми връщаше дълг.

— Пуснал те е да си вървиш, защото не е искал да ти дължи нищо? — възкликва невярващо Пийта.

— Да. Не очаквам да го разбереш. Ти винаги си имал достатъчно. Но ако беше живял на Пласта, нямаше да ми се налага да обяснявам — казвам аз.

— Не се и опитвай. Очевидно съм твърде тъп да го разбера — казва той.

— То е като с хляба. Така и не превъзмогнах мисълта, че съм ти длъжница заради него — казвам аз.

— Хляба ли? Какво? От времето, когато бяхме деца? — казва той. — Мисля, че можем да забравим това. Искam да кажа, ти току-що ме върна от мъртвите.

— Но ти не ме познаваше. Дори не бяхме разговаряли. Освен това, винаги е най-трудно да се отплатиш именно за първия подарък. Дори нямаше да съм тук да ти помогна, ако ти не ми беше помогнал тогава — казвам. — Между другото, защо го направи?

— Защо ли? Знаеш защо — казва Пийта. Леко и мъчително поклащам глава. — Хеймич каза, че ще се наложи дълго да те убеждавам.

— Хеймич ли? — питам. — Какво общо има той с това?

— Нищо — казва Пийта. — Значи, Катон и Треш, а? Предполагам, твърде много е да се надяваме, че ще се унищожат взаимно?

Но тази мисъл само ме разстройва.

— Мисля, че щяхме да харесаме Треш. Мисля, че ако си бяхме у дома в Окръг 12, той щеше да ни бъде приятел — казвам.

— Тогава да се надяваме да го убие Катон, за да не се налага да го правим ние — отбелязва мрачно Пийта.

Изобщо не искам Катон да убива Треш. Не искам да умира никой друг. Но това определено не е сред нещата, които победителите разгласяват на арената. Въпреки че полагам големи усилия, усещам как очите ми започват да се наливат със сълзи.

Пийта ме поглежда загрижено:

— Какво има? Много ли те боли?

Давам му друг отговор, защото е също толкова верен, но може да бъде приет като краткотраен миг на слабост, вместо като съдбоносни думи:

— Искам да си отида вкъщи, Пийта — казвам жално, като малко дете.

— Ще си отидеш, обещавам — казва той и се навежда да ме целуне.

— Искам да си отида вкъщи сега — казвам.

— Ето какво ще ти кажа. Заспивай отново и сънувай, че си вкъщи. И ще стигнеш там, преди да усетиш. Ще поспиш ли?

— Ще поспя — прошепвам. — Събуди ме, ако се наложи да те сменя на пост.

— Аз съм бодър и отпочинал, благодарение на теб и Хеймич. Освен това, кой знае колко ще продължи това? — казва той.

Какво има предвид? Бурята? Краткия отдих, който ни носи тя? Самите Игри? Не знам, но съм твърде тъжна и уморена да попитам.

Когато Пийта ме събужда, е вечер. Дъждът се е превърнал в порой и от покрива, който преди само капеше, сега нахлува вода. Пийта е подложил тенджерата от супата под най-силната струя и е преместил найлона, за да ме предпази от пороя. Чувствам се малко по-добре, в състояние съм да се изправя до седнало положение, без да ми се завие свят, и направо умирам от глад. Пийта също. Ясно е, че ме е чакал да се събудя, за да се нахрани, и няма търпение да започне.

Не е останало много. Две парчета гъска, малко миш-маш от корени и шепа сушени плодове.

— Дали да не опитаме да го разделим на дажби? — казва Пийта.

— Не, хайде да изядем всичко. Гъската и без друго ще се развали и може да се отровим, а сега само това ни липсва — казвам, като разделям яденето на две равни купчинки. Мъчим се да ядем бавно, но и двамата сме толкова гладни, че приключваме за две минути. Стомахът ми в никакъв случай не се е заситил.

— Утре е ден за лов — казвам аз.

— Няма да съм ти много полезен — казва Пийта. — Никога не съм ловувал.

— Аз ще убивам животни, а ти ще готвиш — казвам. — Пък и винаги можеш да събираш корени и растения.

— Ще ми се там някъде да имаше хлебен храст — казва Пийта.

— Хлябът, който ми изпратиха от Окръг 11, беше още топъл — казвам с въздишка. — Ето, сдъвчи тези. — Подавам му две ментови листа и самата аз пъхам няколко в устата си.

Трудно е дори да видим изображението в небето, но то е достатъчно ясно, за да разберем, че днес не е загинал никой друг. Значи Катон и Треш още се държат.

— Къде отиде Треш? Знаеш ли какво има от другата страна на арената? — обръщам се към Пийта.

— Поле. Докъдето ти стигат очите е пълно с треви, високи до раменете ми. Не знам, може би някои от тях са зърнени растения. Има участъци с различни цветове. Но няма пътеки — казва Пийта.

— Бас държа, че някои от тези растения са зърнени. Бас държа също и че Треш знае кои точно — казвам. — Ти влезе ли там?

— Не. Никой не изгаряше от желание да последва Треш сред онези треви. В тях има нещо зловещо. Всеки път, когато погледна това поле, се питам какво ли дебне там. Змии, бесни животни, плаващи пясъци — казва Пийта. — Кой знае какво има навътре.

Не го казвам, но думите на Пийта ми напомнят за предупрежденията, с които ни забраняваха да пристъпваме отвъд оградата в Окръг 12. За миг не мога да се сдържа да не го сравня с Гейл, който щеше да види в това поле и заплаха, и потенциален източник на храна. Треш определено беше погледнал на него по този начин. Не че Пийта е точно мекушав, а и доказа, че не е страхливец. Но предполагам, че има неща, за които не си задаваш твърде много въпроси, когато в дома ти винаги се носи аромат на прясно изпечен хляб; докато Гейл поставя под съмнение всичко. Какво би си помислил Пийта за непочтителните шеги, които си разменяме, докато нарушаваме закона всеки ден? Дали това би го шокирало? Нещата, които говорим за Панем? Тирадите на Гейл срещу Капитола?

— Може би в онова поле наистина има хлебен храст — казвам. — Може би затова Треш изглежда по-добре нахранен сега, отколкото в началото на Игрите.

— Или това, или има много щедри спонсори — казва Пийта. — Питам се какво ли ще трябва да направим, за да накараме Хеймич да ни изпрати малко хляб.

Повдигам вежди, преди да си спомня, че той не знае за посланието, което ни изпрати Хеймич преди две нощи. Една целувка

се равнява на една тенджера супа. А и това не е нещо, което мога да изтърся просто ей-така. Да изрека мислите си на глас, би означавало да подсказва на публиката, че романтичната история е била скалъпена, за да събуди симпатиите им и изобщо няма да получим храна. По някакъв правдоподобен начин трябва да върна нещата към предишното положение. Като начало ще направя нещо просто. Посягам и вземам ръката му.

— Е, сигурно е похарчил доста пари, за да ми помогне да те пратя в безсъзнание — казвам дяволито.

— Да, като стана дума за това... — казва Пийта, като вплита пръсти в моите. — Не прави повече такива неща.

— Или какво? — питам аз.

— Или... или... — Той не може да измисли нищо подходящо. — Дай ми само минута.

— Какъв е проблемът? — казвам ухилено.

— Проблемът е, че и двамата сме още живи. Кое то само подсилва убеждението ти, че си направила точно каквото трябва.

— Наистина направих каквото трябва — казвам.

— Не! Недей, Катнис! — Стиска ръката ми толкова силно, че ме заболява, а в гласа му усещам истински гняв. — Не умирай заради мен. Недей да ми правиш повече услуги. Може ли?

Стръскам се от настойчивостта му, но разпознавам отлична възможност за набавяне на храна, затова се мъча да запазя същия тон.

— Може би съм го направила за себе си, Пийта: не си ли помислил за това? Може би ти не си единственият, който... който се терзае какво... какво ли щеше да бъде, ако...

Запъвам се. Не ме бива да говоря така гладко като него. А докато говорех, мисълта, че мога наистина да загубя Пийта, ме връхлита отново и осъзнавам колко много не искам той да умре. И не става дума за спонсорите. Не става дума и за това какво ще се случи у дома. И не става дума, че просто не искам да бъда сама. Става дума за него. Не искам да изгубя момчето с хляба.

— Ако какво, Катнис? — казва меко той.

Иска ми се да можех да спусна капациите и да скрия този момент от любопитните погледи на Панем. Дори и ако това означава загуба на храна. Каквото и да чувствам, то е единствено моя работа, и на никой друг.

— Това е една от темите, които Хеймич ми каза да не засягам — казвам уклончиво, макар че Хеймич никога не е казвал нищо подобно. Всъщност, вероятно точно в момента ме проклина, задето пропускам толкова емоционално зареден момент. Но Пийта не го пропуска.

— Значи се налага да запълня сам празнините — казва той и се приближава до мен.

Това е първата целувка, за която и двамата напълно си даваме сметка. Никой от двамата ни не е замаян от болест, от болка, нито е в безсъзнание. Устните ни не горят от треска, нито са замръзнали от студ. Това е първата целувка, при която наистина чувствам как в гърдите ми се надига вълнение. Топла и странна. Първата целувка, която ме кара да пожелаая друга.

Но не я получавам. Е, наистина получавам втора целувка, но съвсем лека по връхчето на носа, защото Пийта се е разсеял:

— Струва ми се, че раната ти пак кърви. Хайде, лягай, и без това вече е време за сън — казва той.

Чорапите ми са почти изсъхнали и ги обувам. Карам Пийта да си облече якето. Влагата и студът ме пронизват до кости, така че и той сигурно е замръзнал. Освен това настоявам първо аз да съм на пост, макар че и на двамата ни се струва слабо вероятно някой да дойде в такова време. Той се съгласява само при условие, че съм в спалния чувал, и няма смисъл да му се противопоставям, тъй като ужасно треперя от студ. В пълен контраст с онзи момент преди две нощи, когато ми се струваше, че Пийта е на милиони километри разстояние от мен, сега ме поразява непосредствената му близост. Докато се настаняваме, той придърпва главата ми надолу и я обляга върху ръката си като върху възглавница, а с другата нежно ме прегръща, за да ме пази, и така заспива. Никой не ме е прегръщал по този начин много отдавна. Откакто баща ми умря и престанах да имам доверие на майка си, не съм се чувствала толкова сигурно в ничия друга прегръдка.

Лежа и наблюдавам през очилата как на пода на пещерата капкат струйки вода. Ритмично и приспивно. На няколко пъти се унасям за малко, а после се стряскам и се събуждам, гузна и ядосана на себе си. След три-четири часа вече няма как: налага се да събудя Пийта, защото не мога да си държа очите отворени. Той като че ли няма нищо против.

— Утре, когато дъждът спре, ще намеря за двама ни място високо в клоните на дърветата, където и двамата ще можем да спим спокойно — обещавам аз и се унасям в сън.

Но на другия ден времето не се подобрява. Потопът продължава, сякаш гейм-мейкърите са решили по този начин да унищожат всички ни. Гръмотевиците са толкова силни, че разтърсват земята. Пийта обмисля дали все пак да не тръгне да търси храна, но му казвам, че в тази буря ще е безсмислено. Няма да вижда и на метър пред себе си и в крайна сметка напразно ще се измокри до кости. Той знае, че съм права, но гложденето в стомасите ни започва да става мъчително.

Денят бавно върви към свечеряване, а времето не дава признаци, че ще се подобри. Хеймич е единствената ни надежда, но не се случва нищо, било поради липса на пари — всичко сега струва астрономически суми — или защото не е удовлетворен от представянето ни. Вероятно последното. Аз първа съм готова да призная, че днес не сме в най-вълнуващата си форма. Гладни сме до смърт, ближем си раните и се мъчим да не ги отворим отново. Седим сгушени един в друг, увити в спалния чувал, да, но най-вече за да се топлим. Най-вълнуващото нещо, което правим, е да дремем.

Не съм съвсем сигурна как да върна романтиката. Целувката снощи беше хубава, но за да се стигне до нова, ще е нужно известно предварително обмисляне. Има някои момичета от Пласта, както и дъщери на търговци, които се справят чудесно в такива ситуации. Но аз никога не съм имала кой знае колко време или кой знае какво влечение към това. И без друго, само някаква си целувка явно вече не е достатъчна, защото ако беше, снощи щяхме да получим храна. Инстинктите ми подсказват, че Хеймич иска да види не само физическа ласка: иска нещо по-лично. Като онези неща, които се опитваше да ме накара да кажа за себе си, когато се упражнявахме за интервюто. Мен не ме бива за това, но Пийта го бива. Може би най-добрият подход е да го накарам да се разприказва.

— Пийта — казвам безгрижно. — На интервюто каза, че си падаш по мен от цяла вечност. Кога точно започна тази вечност?

— О, чакай да видим. Май от първия ден в училище. Бяхме на пет. Ти носеше червена карирана рокля, а косата ти... беше сплетена на две плитки, вместо на една. Баща ми те посочи, докато чакахме да се строим — каза Пийта.

— Баща ти ли? Защо? — питам аз.

— Каза: „Виждаш ли онова момиченце? Искан да се ожени за майка му, но тя избяга с един миньор“.

— Какво? Измисляш си! — възкликвам.

— Не, вярно е — казва Пийта. — Аз попитах: „Миньор от въглищните мини ли? Защо е предпочела миньор, ако е можела да се омъжи за теб?“ А той отговори: „Защото когато той пее... дори птиците млъкват, за да го слушат“.

— Вярно е. Наистина спират. Искан да кажа, спираха.

Чувствам се зашеметена и изненадващо развълнувана, като си представям как хлебарят разказва това на Пийта. Осъзнавам, че собственото ми нежелание да пея, собственото ми пренебрежение към музиката може би всъщност не идва от това, че я смятам за загуба на време, а от това, че ми напомня прекалено много за баща ми.

— Та онзи ден, в часа по музика, учителката попита кой знае песента за долината. Ти веднага вдигна ръка. Тя те сложи на едно столче и те накара да ни я изпееш. И се кълна, че всички птици отвън пред прозорците замлъкнаха.

— О, моля ти се — казвам през смях.

— Не, наистина беше така. И точно в мига, когато песента свърши, разбрах — също като майка ти, — че и с мен е свършено — казва Пийта. — После през следващите единайсет години се опитвах да събера смелост да те заговоря.

— Безуспешно — добавям.

— Безуспешно. Така че в известен смисъл това, че името ми беше изтеглено по време на Жътвата, беше истински късмет — казва Пийта.

За миг съм почти глупашки щастлива, а след това ме връхлита объркване и смущение. Защото сценарият изисква да се държим така, да се правим на влюбени, без всъщност да сме такива. Но историята на Пийта звучи правдоподобно. Онази част за баща ми и птиците. Наистина пях през първия ден в училище, макар че не си спомням песента. И онази червена карирана рокля... наистина имаше такава рокля, която после предадох на Прим и която от многото пране стана на парцали след смъртта на баща ми.

Това би обяснило и друго. Защо Пийта си навлече бой, за да ми даде хляба в онзи ужасен кух ден. Следователно, ако тези подробности

са верни... тогава възможно ли е цялата история да е вярна?

— Имаш... забележителна памет — казвам колебливо.

— Помня всичко за теб — казва Пийта, като прибира един измъкнал се от плитката кичур коса зад ухото ми. — Ти беше онази, която не обръщаше внимание.

— Сега вече обръщам — казвам.

— Е, тук нямам много съперници — казва той.

Искам да се отдръпна, да затръшна вратата, но знам, че не мога. Сякаш чувам как Хеймич шепне в ухото ми: „Кажи го! Кажи го!“

Преглъщам мъчително и изричам думите:

— Нямах много съперници никъде. — И този път аз съм тази, която се навежда към него.

Устните ни едва са се докоснали, когато отвън нещо издрънчава и скача. Вдигам лъка и се готвя да пусна стрелата, но не се чува друг звук. Пийта надниква през камъните и после надава вик. Преди да успее да го спра, той вече е изхвъркнал навън в дъжда, а после ми подава нещо. Сребърен парашут с кошница. Бързо я отварям и вътре има истинско пиршество — пресни хлебчета, козе сирене, ябълки и — най-хубавото от всичко — цяла купа от онова невероятно задушено агнешко върху канапе от див ориз. Съвсем същото ястие, за което казах на Цезар Фликърман, че е най-впечатляващото нещо, което Капитолът може да предложи.

Пийта се промъква обратно вътре с лице, грейнало като слънце:

— Сигурно на Хеймич най-последно му е омръзнало да ни гледа как гладуваме.

— Сигурно — отговарям аз.

Но мислено чувам самодоволните, макар и изпълнени с леко раздражение, думи на Хеймич: „Да, *точно това* искам да видя, скъпа“.

Всяка клетка от тялото ми ме подтиква да се нахвърля върху яденето и да го натъпча с шепи в устата си. Но гласът на Пийта ме спира:

— По-добре да го даваме по-бавно с това задушено. Помниш ли първата вечер във влака? От изобилната храна ми прилоша, а тогава дори не бях гладен.

— Прав си. А мога да излапам всичко наведнъж — казвам със съжаление. Но не го правя. Държим се съвсем разумно. И дамата изяждаме по едно хлебче, по една ябълка и по една голяма колкото яйце порция задушено с ориз. Заставям се да ям на малки лъжички — дори са ни изпратили прибори и чинии, — и да се наслаждавам на всяка хапка. Свършваме и се вирам с копнеж в блюдото: — Искam още.

— И аз. Ето какво ти предлагам. Ще изчакаме един час: ако храната се задържи в стомасите ни, ще изядем по още една порция — казва Пийта.

— Съгласна съм — казвам. — Този час ще ни се види доста дълъг.

— Може би не чак толкова — казва Пийта. — Какво казваше, точно преди да пристигне храната? Нещо за мен... никакви съперници... най-хубавото нещо, което ти се е случвало...

— Последната част не си я спомням — казвам с надеждата, че тук вътре е прекалено тъмно и камерите няма да хванат изчервяването ми.

— О, правилно. Сигурно аз не съм разбрал нещо — казва той. — Направи ми малко място, замръзвам.

Правя му място в спалния чувал. Облягаме се на стената на пещерата: главата ми е отпусната върху рамото му, той ме е обгърнал с ръце. Направо чувствам как Хеймич ме подтиква да продължавам преструвката.

— Значи, откакто бяхме петгодишни, ти дори не си забелязвал другите момичета? — питам го.

— Не, забелязвах почти всяко момиче, но никое от тях не ме впечатли за дълго. Само ти — казва той.

— Сигурна съм, че родителите ти ще са направо възхитени, че харесваш момиче от Пласта — казвам.

— Едва ли. Но това изобщо не ме интересува. Както и да е, ако успеем да се върнем, ти няма да си момиче от Пласта: ще бъдеш момиче от Града на победителя — казва той.

Точно така е. Ако спечелим, всеки от двамата ни ще получи къща в онази част на града, запазена за победителите в Игрите. Много отдавна, когато започнали Игрите на глада, от Капитола построили десетина хубави къщи във всеки окръг. Разбира се, в нашия е заета само една. Другите са празни.

През главата ми минава тревожна мисъл:

— Но тогава единственият ни съсед ще е Хеймич!

— А, това ще е чудесно — казва Пийта, като ме прегръща поздравно. — Аз, ти и Хеймич. Много уютно. Пикници, рождени дни, дълги зимни нощи около огъня, докато си разказваме стари истории за Игрите на глада.

— Казах ти, той ме мрази! — възкликвам, но не мога да сдържа смеха си при мисълта Хеймич да стане новият ми приятел.

— Само понякога. Не съм го чул да каже и една лоша дума за теб, когато е трезвен — казва Пийта.

— Той никога не е трезвен! — възразявам.

— Вярно е. За кой друг се сещам? О, да. Цина те харесва. Но главно защото не се опита да побегнеш, когато те подпали — казва Пийта. — От друга страна, Хеймич... е, ако бях на твое място, щях напълно да избягвам Хеймич. Той те мрази.

— Нали каза, че съм му любимка?

— Защото мен ме мрази повече — отговаря Пийта. — Мисля, че изобщо не обича много хората.

Знам, че публиката ще се зарадва от това как се забавляваме за сметка на Хеймич. Той е свързан с Игрите от толкова отдавна, че някои зрители го възприемат като стар приятел. А след като падна от сцената надолу с главата по време на Жътвата, всички го познават. Досега вече сигурно са го извели от контролната стая и го интервюират. Кой знае какви лъжи е скалъпил за нас. Той е донякъде в неизгодна позиция, защото повечето ментори имат партньор, друг победител, който да им

помага, докато Хеймич трябва да е готов за действие всеки момент. Донякъде като мен, когато бях сама на арената. Питам се при цялото това пиене как ли издържа на критичните погледи и стреса от усилията да ни опази живи.

Странно е. Двамата с Хеймич не се разбираме добре, когато сме заедно, но може би Пийта е прав, че си приличаме, защото той, изглежда, успява да комуникира с мен чрез времето, което избира да изпрати подаръците си. Например когато ме лишаваше от вода, се досетих, че сигурно съм близо до водоизточник, после ме подсети, че сънотворният сироп не е само средство да облекча болката на Пийта, и накрая ме подтикна да участвам активно в любовната история. Не е направил никакъв истински опит да се свърже с Пийта. Може би смята, че за Пийта една купа с бульон ще бъде просто купа с бульон и нищо друго, докато аз ще разбера свързания с нея намек.

Една мисъл ме поразява и съм удивена, че толкова време не съм си задавала този въпрос. Може би защото едва напоследък започнах да гледам на Хеймич с известно любопитство.

— Как го е направил според теб?

— Кой? Какво да е направил? — казва Пийта.

— Хеймич. Как мислиш, че е спечелил Игрите? — казвам.

Пийта размишлява върху това доста време, преди да отговори. Хеймич е със здраво и набито телосложение, но не е с невероятната физика на Катон или Треш. Не е особено красив. Не и толкова, че да накара спонсорите да го обсипят с подаръци. И е толкова намусен, че ми е трудно да си представя кой би се съюзил с него. Има само един начин, по който Хеймич е могъл да спечели, и Пийта го изрича точно когато самата аз стигам до това заключение.

— Надхитрил е останалите — казва Пийта.

Кимвам, после оставям разговора да замре. Тайно обаче се питам дали Хеймич е останал трезвен достатъчно дълго, за да помага на Пийта и на мен, защото е преценил, че сме достатъчно умни, за да оцелеем. Може би не винаги е бил пияница. Може би в началото се е опитвал да помага на трибутите. Но после е станало непоносимо. Сигурно е истински ад да бъдеш ментор на две деца, а после да ги гледаш как умират. Година след година. Осъзнавам, че ако се измъкна оттук, ще трябва да се занимавам точно с това. Да наставлявам

момичето от Окръг 12. Мисълта е толкова отвратителна, че веднага я изхвърлям от главата си.

Минава около половин час, преди да реша, че трябва пак да ям. Самият Пийта е прекалено гладен, за да спори. Приготвям още две малки порции агнешко задушено с ориз и в същото време чуваме как започва химнът. Пийта притиска очи към една пукнатина в скалите, за да наблюдава небето.

— Тази вечер няма да има нищо за гледане — казвам, много по-заинтересувана от задушеното, отколкото от небето. — Не е станало нищо, иначе щяхме да чуем оръдие.

— Катнис — казва Пийта тихо.

— Какво? Да си разделим ли още едно хлебче? — питам.

— Катнис — повтаря той, но се улавям, че ми се иска да не му обръщам внимание.

— Ще разделя едно. Но ще запазя сиренето за утре — казвам. Виждам, че Пийта ме гледа втренчено. — Какво?

— Треш е мъртъв — казва Пийта.

— Не е възможно — възкликвам аз.

— Може би оръдието е гръмнало по време на бурята и сме го пропуснали — казва Пийта.

— Сигурен ли си? Навън вали като из ведро. Нищо не се вижда — казвам. Отблъсквам го от скалите и присвивам очи в тъмното, дъждовно небе. За десетина секунди зървам разкривения образ на Треш, и после той изчезва, просто така.

Облягам се тежко на камъните и за момент забравям за яденето. Треш — мъртъв. Би трябвало да се радвам, нали така? Един трибут по-малко, срещу когото да се изправя. При това силен. Но не се радвам. Мисля си единствено за това как Треш ме пощади, как ми позволи да избягам заради Ру, която умря с онова копие, забито в стомаха й...

— Добре ли си? — казва Пийта.

Повдигам безразлично рамене и обгръщам лактите си с длани. Трябва да погребя истинската болка, защото кой ще заложи на трибут, който непрекъснато оплаква смъртта на противниците си? С Ру беше друго нещо. С нея бяхме съюзници. И беше толкова малка. Но никой няма да разбере тъгата ми заради убийството на Треш. Думата ме кара да се закова на място. Убийство! За щастие, не го изричам на глас. Това няма да ми спечели точки на арената. На глас казвам:

— Просто работата е там... искаше ми се, ако ние не победим... искаше ми се победителят да е Треш. Защото ме пощади. И заради Ру.

— Да, знам — казва Пийта. — Но това означава, че сме с една крачка по-близо до Окръг 12. — Той бута чиния с храна в ръцете ми. — Яж. Още е топло.

Хапвам от задушеното, за да покажа, че всъщност не ме е грижа, но то е като туткал в устата ми и преглъщам с огромно усилие.

— Означава също и че Катон пак ще тръгне да ни преследва.

— И пак има провизии — казва Пийта.

— Обзалагам се, че е ранен — казвам.

— Защо смяташ така? — казва Пийта.

— Защото Треш никога не би се предал без борба. Толкова е силен, искам да кажа, беше силен. А те бяха на негова територия — отбелязвам аз.

— Хубаво — отвърща Пийта. — Колкото по-тежко е ранен Катон, толкова по-добре. Чудя се как ли се справя Фоксфейс.

— О, много е добре — казвам сърдито. Още ме е яд, че тя се сети да се скрие в Рога на изобилието, а аз — не. — Вероятно ще е по-лесно да се справим с Катон, отколкото с нея.

— Може би двамата ще се справят взаимно един с друг и ние ще можем просто да се приберем вкъщи — казва Пийта. — Но най-добре да внимаваме повече, когато сме на пост. Задряхах на няколко пъти.

— И аз — признавам. — Но не и тази вечер.

Довършваме мълчаливо храната, а после Пийта предлага да поеме първото дежурство. Сгушвам се до него в спалния чувал, като издърпвам качулката и покривам с нея лицето си, за да го скрия от камерите. Просто имам нужда от няколко мига спокойствие, в които мога да си позволя по лицето ми да премине някаква емоция, без да ме видят. Под качулката безмълвно се сбогувам с Треш и му благодаря, че пощади живота ми. Обещавам да не го забравя и ако спечеля, да направя нещо, за да помогна на неговото семейство и на семейството на Ру. После намирам убежище в съня, успокоена от пълния си стомах и равномерната топлина, която излъчва тялото на Пийта до мен.

Когато Пийта ме събужда, първото, което долавям, е миризмата на козе сирене. Той държи половин хлебче, намазано с мекото като сметана бяло сирене — отгоре са наредени резени ябълка.

— Не се сърди — казва той. — Трябваше пак да хапна. Ето твоята половинка.

— Вкусно! — казвам, като моментално отхапвам огромна хапка. Пикантното мазно сирене има точно същия вкус като онова, което приготвя Прим, ябълките са сладки и хрупкави. — М-м.

— В хлебарницата правим сладкиш с козе сирене и ябълки — казва той.

— Сигурно е скъпо — казвам.

— Прекалено скъпо, за да го ядем ние. Освен ако почне да се разваля. Почти всичко, което ядем, е старо — казва Пийта, като придърпва спалния чувал нагоре и се увива в него. След по-малко от минута вече хърка.

Хм. Винаги съм си мислила, че собствениците на магазини си живеят живота. И е вярно, Пийта винаги е имал достатъчно храна. Но има нещо твърде потискащо в това да ядеш винаги стар хляб, да се изхранваш с твърдите, изсъхнали самуни, които никой друг не е пожелал. Едно от хубавите неща в нашата къща е, че всеки ден се прибирам с храна, която обикновено е толкова прясна, че не си сигурен дали няма да побегне.

Някъде по време на моето дежурство дъждът спира, не постепенно, а изведнъж. Пороят свършва и се чуват само случайни капки, които се стичат от клоните, и забързаният шум на придошлия поток под нас. Изгрява красива, пълна луна и вече виждам без очила. Не съм сигурна дали луната е истинска или е произведение на гейм-мейкърите. Знам, че малко преди да замина, имаше пълнолуние. С Гейл гледахме как луната изгрява, докато ловувахме в късните часове.

Преди колко време заминах? Предполагам, че са минали около две седмици, откакто съм на арената, и преди това имаше една седмица подготовка в Капитола. Може би луната е завършила цикъла си. Кой знае защо отчаяно искам тя да е моята луна, същата, която виждам от гората в Окръг 12. Това би ми дало някаква опора в нереалния свят на арената, където никога не си сигурен кое е истинско и кое — не.

Останахме четирима.

За първи път си позволявам да помисля сериозно за възможността да успея да се върна у дома. Да се сдобия със слава. С богатство. Със собствена къща в Града на победителя. Мама и Прим ще живеят при мен. Вече няма да се страхувам от глада. Ще имам нов

вид свобода. Но после... какво? Какъв ще е животът ми ден след ден? През по-голямата част от него досега се мъчех да набавям храна. Ако това отпадне, всъщност не съм сигурна коя съм, каква е моята самоличност. Тази мисъл малко ме плаши. Сещам се за Хеймич, с всичките му пари. В какво се е превърнал животът му? Живее сам, няма жена и деца, през по-голямата част от деня е пиан. Не искам да свърша като него.

Но няма да си сама, прошепвам си. Имам мама и Прим. Е, поне за момента. А после... Не искам да мисля за времето, когато Прим ще е пораснала, а майка ми — умряла. Знам, че никога няма да се омъжа, никога няма да рискувам да родя дете. Защото ако има едно нещо, което положението на победител не гарантира, то е безопасността на децата ти. Имената на моите деца ще влязат право в сферите за Жътвата заедно с имената на всички останали. А аз се кълна, че никога няма да позволя това да се случи.

Слънцето най-сетне изгрява, светлината му се промъква през пролуките и пада върху лицето на Пийта. Какъв ще бъде той, ако победим и се върнем у дома? Какво ще стане с онова странно, добросърдечно момче, което умее да плете такива убедителни лъжи и накара цял Панем му повярва, че е безнадеждно влюбено в мен, а признавам, че на моменти и аз самата започвам да му вярвам? *Поне ще бъдем приятели*, мисля си. Нищо няма да промени факта, че тук всеки от двамата ни спаси живота на другия. А освен това, той винаги ще бъде момчето с хляба. *Добри приятели*. Всичко извън това, макар че... и усещам сивите очи на Гейл да ме следят как наблюдавам Пийта, чак от Окръг 12.

Неловкото усещане ме кара да се размърдам. Промъквам се поблизо и разтърсвам Пийта за рамото. Той отваря сънено очи, поглежда ме и ме придърпва към себе си за дълга целувка.

— Губим от времето за лов — казвам, когато най-накрая се изправям.

— Не бих го нарекъл загубено време — казва той, протяга се продължително и сяда. — Е, на празен стомах ли ще ловуваме, за да се настървим?

— Не и ние — казвам. — Ще се натъпчем, за да имаме сили.

— Включвам се — казва Пийта. Виждам обаче, че е изненадан, когато разделям остатъка от задушното и ориза и му подавам

препълнена чиния. — Всичкото ли?

— Днес ще си набавим ново. — Двамата се нахвърляме върху чиниите си. Дори и студено, това е едно от най-вкусните неща, които съм яла. Зарязвам вилицата си и обирам с пръст последните остатъци от соса. — Направо усещам как Ефи Тринкет потръпва.

— Хей, Ефи, гледай! — провиква се Пийта. Захвърля през рамо вилицата си и буквално облизва до блясък чинията, като издава високи, доволни звуци. После изпраща въздушна целувка приблизително в нейната посока и се провиква: — Липсваш ни, Ефи!

Запушвам устата му с ръка, но се смея.

— Престани! Катон може да е точно пред пещерата!

Той отмества ръката ми.

— Какво ми пука? Сега си имам теб, ти ме пазиш — казва Пийта и ме притегля към себе си.

— Хайде — казвам раздразнено, като се изтръгвам от обятията му, но не и преди да успее да ме целуне още веднъж.

Прибираме нещата си, излизаме пред пещерата и настроението ни се променя. Сякаш през последните няколко дни, защитени от скалите и дъжда, както и от факта, че Катон беше зает с Треш, ни бе даден отдих, нещо като ваканция. Сега, макар че денят е топъл и слънчев, и двамата усещаме, че отново сме участници в Игрите. Подавам на Пийта ножа си, тъй като каквито и оръжия да е имал, отдавна ги е изгубил, и той го пъха в колана си. Последните ми седем стрели — три от общо дванайсетте пожертвах при експлозията и още две на пиршеството — потракват твърде хлабаво в колчана. Не мога да си позволя да загубя нито една.

— Сигурно вече е по следите ни — казва Пийта. — Катон не е от онези, които чакат жертвата просто да мине край тях.

— Ако е ранен... — започвам.

— Това едва ли има значение — прекъсва ме Пийта. — Ако може да се движи, значи идва.

От проливния дъжд потокът е придошъл и е излязъл от бреговете си с по един-два метра. Спираме там, за да подновим запасите си от вода. Проверявам примките, които заложих още преди дни, но те са празни. Нищо чудно, при такова време. Освен това, не съм виждала в този район много животни, нито дори следи.

— Ако искаме храна, по-добре е да тръгнем обратно към старите ми ловни райони — казвам.

— Ти командваш. Само ми кажи какво трябва да правя — казва Пийта.

— Бъди нащрек — отговарям му. — Гледай да се движиш навече по камъните, няма смисъл да му оставяш следи. Ослушвай се и за двама ни. — На този етап вече е ясно, че от експлозията съм загубила завинаги слуха на лявото си ухо.

Бих влязла във водата, за да прикрия напълно следите ни, но не съм сигурна дали кракът на Пийта ще издържи на течението. Макар че лекарствата облекчиха инфекцията, той все още е доста слаб. Раната на челото ме боли, но вече минаха три дни и не кърви. За всеки случай нося превръзка около главата, ако физическото натоварване отново предизвика кървене.

Движим се успоредно на потока и минаваме покрай мястото, където открих Пийта замаскиран сред растителността и калта. Предимството от поройния дъжд и наводнените брегове е, че всички следи от скривалището му са заличени. Това означава, че ако се наложи, можем да се върнем в нашата пещера. Иначе не бих рискувала, като знам, че Катон ни търси.

Големите скали се смялят до камъни, преминават в чакъл, а после, за мое облекчение, отново влизаме в гората и под краката ни са боровите иглички. За пръв път осъзнавам, че имаме проблем. Естествено е, когато с усилие се придвижваш с ранен крак по каменист терен, да вдигаш известен шум. Но дори по мекия килим от борови иглички стъпките на Пийта са шумни. И то, *наистина* шумни, сякаш тропа с крак или нещо подобно. Обръщам се и го поглеждам.

— Какво? — пита той.

— Трябва да се движиш по-тихо — казвам. — Не става дума само за Катон: работата е там, че прогонваш всеки заек в радиус от десет километра.

— Така ли? — казва той. — Извинявай, не знаех.

Поемаме отново и той е малко по-безшумен, но дори при положение, че само едното ми ухо е наред, пак ме кара да подскачам стреснато.

— Защо не си свалиш ботушите? — предлагам.

— Тук ли? — Той не може да повярва на думите ми, сякаш съм го помолила да ходи бос по горещи въглени или нещо подобно. Налага се да си напомня, че все още не е свикнал с гората, че за него тя е страшното, забранено място отвъд оградите на Окръг 12. Сещам се за Гейл, с неговата безшумна походка. Движи се невероятно тихо, дори когато листата са опаднали и е ужасно трудно да пристъпваш, без да прогониш дивеча. Сигурно сега умира от смях.

— Да — казвам търпеливо. — И аз ще сваля моите. Така и двамата ще сме по-тихи. — Все едно, че и аз вдигам някакъв шум. Събуваме ботушите и чорапите и въпреки че има известно подобрене, готова съм да се закълна, че той нарочно се старее да прекърши всяко клонче, изпречило се на пътя ни.

Излишно е да казвам, че макар да вървим няколко часа, преди да стигнем до мястото, където двете с Ру бяхме направили лагера си, не съм застреляла нищо. Ако потокът се успокои, може и да успее да хвана риба, но течението все още е прекалено силно. Спираме да си починем и да пием вода, докато се мъча да измисля решение. В идеалния случай сега щях да дам на Пийта някаква проста задача — например да събира корени, а аз да отида на лов, но тогава ще му остане само един нож, с който да се защитава от копията и физическото превъзходство на Катон. Затова истинската ми цел е да се опитам да го скрия на безопасно място, да отида на лов и после да се върна да го взема. Струва ми се обаче, че с това решение ще засегна самолюбиято му.

— Катнис — казва той. — Трябва да се разделим. Знам, че плаша дивеча.

— Само защото кракът ти е ранен — казвам великодушно, защото наистина е ясно, че това е само малка част от проблема.

— Знам — казва той. — Е, защо не продължиш сама? Покажи ми какви растения да събирам и по този начин и от двамата ни ще има полза.

— Не и ако Катон дойде и те убие. — Опитвам се да го кажа мило, но пак звучи, сякаш го смятам за слабак.

За моя изненада той просто се засмива:

— Виж, мога да се справя с Катон. Нали веднъж вече се бих с него?

Да, и резултатът беше страхотен. Щеше да умреш, проснат в локва кал. Това са думите, които искам да изрека, но не мога. В края на краищата той наистина ми спаси живота, като се нахвърли върху Катон. Опитвам друга тактика:

— Какво ще кажеш да се покачиш на някое дърво и да ми бъдеш съгледвач, докато ловувам? — казвам, като се опитвам да придам на задачата изключително важно значение.

— Какво ще кажеш да ми покажеш кои растения наоколо стават за ядене и да отидеш да намериш месо за двама ни? — казва той, като подражава на тона ми. — Само не се отдалечавай в случай, че ти трябва помощ.

Въздишам и му показвам какви корени да търси. Няма спор, че наистина имаме нужда от храна. Една ябълка, две хлебчета и парченце сирене, голямо колкото слива, няма да ни стигнат за дълго. Ще се отдалеча съвсем малко с надеждата, че Катон не е наблизо.

Показвам му едно птиче свирукане — не мелодия като сигнала на Ру, а просто изсвирване от две ноти, — с което да си разменяме съобщения, че сме добре. За щастие той се справя с това. Оставям му раницата и потеглям.

Чувствам се, сякаш отново съм на единайсет години, само че този път съм принудена да се отделя не от безопасността на оградата, а от Пийта, и си давам дваисет, може би трийсет метра ловно пространство. Но щом се отдалечавам от него, гората се изпълва с шум от животни. Успокоена от периодичните му изсвирвания, си позволявам да се поотдалеча, в резултат на което скоро се сдобивам с два заека и тлъста катерица. Решавам, че е достатъчно. Ще заложа примки, а може би и ще уловя малко риба. Със събраните от Пийта корени, засега това ще ни стигне.

Докато изминавам краткото разстояние на връщане, осъзнавам, че от известно време не сме си разменяли сигнали. Когато изсвирването ми остава без отговор, преминавам в бяг. Съвсем скоро намирам раницата и спретната купчинка корени до нея. Парчето найлон е разстлано на земята и слънцето огрява къпините, пръснати върху него. Но къде е той?

— Пийта! — провиквам се, обзета от паника. — Пийта! — Обръщам се в посока на прошумоляващите храсти и едва не го пронизвам със стрела. За щастие, отмествам лъка в последната секунда

и стрелата се забива в ствола на един дъб от лявата му страна. Той отскача назад, като мята шепа къпини в листака.

Страхът ми избива в пристъп на гняв:

— Какво правиш? Казах ти да стоиш тук, а не да се разхождаш из гората!

— Намерих къпини долу край потока — отговаря той, явно объркан от избухването ми.

— Изсвирих. Ти защо не ми отговори? — скарвам му се аз.

— Не съм чул. Сигурно заради шума от потока — отговаря той. Прекосява разстоянието до мен и слага ръце на раменете ми. Именно тогава усещам, че треперя.

— Помислих си, че Катон те е убил! — почти изкрещявам.

— Не, нищо ми няма. — Пийта ме обгръща с ръце, но аз не реагирам. — Катнис?

Отдръпвам се, като се опитвам да се овладеея.

— Ако двама души уговорят сигнал помежду си, те гледат да са достатъчно близо, за да се чуват. Защото ако единият не отговори, значи е в беда, разбираш ли?

— Разбирам!

— Добре. Защото това се случи с Ру, и я гледах как умира! — казвам. Отдалечавам се от него, отивам при раницата и отварям нова бутилка вода, макар че още имам малко в моята. Но не съм готова да му простя. Забелязвам храната. Хлебчетата и ябълките са недокоснати, но някой определено е отмъкнал част от сиренето. — И си ял без мен! — Всъщност не ме е грижа, просто си търся още някакъв повод да се вбеся.

— Какво? Не, не съм — казва Пийта.

— О, значи сигурно ябълките са изяли сиренето — казвам.

— Не знам какво е изяло сиренето — казва Пийта бавно и отчетливо, сякаш се опитва да сдържи гнева си, — но не съм аз. Бях долу до потока да бера къпини. Искаш ли малко?

Всъщност да, но не искам да отстъпвам толкова скоро. Все пак се приближавам и ги разглеждам. Никога не съм виждала такъв вид къпини. Не, виждала съм. Но не на арената. Това не са къпините на Ру, макар да приличат на тях. Не са и като онези, които ни описваха по време на обучението. Навеждам се и загребвам в шепа няколко, като ги прехвърлям от ръка в ръка.

Сякаш чувам гласа на баща ми: „Тези не, Катнис. Никога тези. Отровни са. Ще си мъртва, преди да ги глътнеш“.

Точно тогава оръдието гръмва. Извъртам се рязко, в очакване Пийта да рухне на земята, но той само повдига вежди. Ховъркрафтът се появява на стотина метра от нас. Това, което е останало от измършавялото тяло на Фоксфейс, се издига във въздуха. Виждам как червената ѝ коса проблясва на слънцето.

Трябваше да се сетя, още когато видях липсващото сирене...

Пийта ме е хванал за ръката и ме бута към едно дърво:

— Качвай се. Той ще е тук след секунда. Отгоре ще имаме по-добър шанс да го надвием.

Прекъсвам го, обзета от внезапно спокойствие:

— Не, Пийта, ти я уби, не Катон.

— Какво? Та аз дори не съм я виждал след първия ден — казва той. — Как е възможно да съм я убил?

В отговор протягам към него къпините.

Минава известно време, докато обясня ситуацията на Пийта. Как Фоксфейс открадна храната от купчината с провизии, преди да я взривя, как взе колкото ѝ е нужно, за да оцелее, но достатъчно малко, така че никой да не забележи, и как не би се усъмнила, че къпините, които самите ние се готвим да изядем, са отровни.

— Чудя се как ли ни е намерила — казва Пийта. — Сигурно вината е в мен, ако наистина вдигам толкова шум, колкото твърдиш.

Да ни проследи някой беше толкова трудно, колкото и да проследи стадо добитък, но се опитвам да бъда мила:

— Тя е много хитра, Пийта. Или поне беше. Докато ти я надхитри.

— Не е нарочно. Струва ми се някак нечестно. Искам да кажа, и ние двамата щяхме да сме мъртви, ако тя не ги беше изяла. — Той млъква. — Не, нямаше. Ти ги разпозна, нали?

Кимвам:

— Наричаме ги „танатоски“.

— Дори името им звучи смъртоносно — казва той. — Съжалявам, Катнис. Наистина си помислих, че са същите, които беше набрала.

— Не се извинявай. Това просто означава, че сме с една крачка по-близо до вкъщи, нали? — питам.

— Ще се отърва от останалите — казва Пийта. Взема парчето син найлон, като внимателно увива къпините в него, и тръгва да ги изхвърли в гората.

— Чакай! — извиквам. Намирам кожената кесия, която беше на момчето от Окръг 1, и я напълвам с няколко шепи къпини от найлона. — Щом са заблудили Фоксфейс, може би ще успеят да заблудят и Катон. Ако върви по следите ни или нещо такова, можем да се престорим, че случайно сме изпуснали кесията, и ако ги изяде...

— Тогава здравей, Окръг 12 — казва Пийта.

— Именно — казвам, като прикрепвам кесията на колана си.

— Той сигурно знае къде сме сега — казва Пийта. — Ако е бил някъде наблизко и е видял ховъркрафта, ще разбере, че сме я убили, и ще тръгне да ни преследва.

Пийта е прав. Това може би е точно възможността, която Катон чака. Но дори и да избягаме сега, трябва да изпечем месото, а ако запалим огън, ще дадем още един знак къде се намираме.

— Да запалим огън. Още сега. — Започвам да събирам клони и листа.

— Готова ли си да го посрещнеш? — пита ме той.

— Готова съм да ям. По-добре да си стотвим за ядене, докато имаме тази възможност. Ако знае къде сме, значи знае, и толкова. Но освен това знае, че сме двама и вероятно предполага, че сме преследвали Фоксфейс. Това означава, че ти си оздравял. А огънят означава, че не се крием, а направо го приканваме да дойде тук. Ти на негово място щеше ли да се покажеш? — питам.

— Може би не — казва той.

Пийта е истински факир в паленето на огън: успява да запали дори мокрите дърва. След малко вече съм сложила зайците и катерицата да се пекат, а корените, увити в листа, са върху жаравата. Редуваме се да събираме зелени растения и да стоим на пост, като внимаваме дали Катон няма да се зададе отнякъде, но, както и очаквах, той не се появява. Щом яденето е готово, опаковам по-голямата част от него, като оставям за всеки по едно заешко бутче, което да изядем по пътя.

Искам да се придвижим нагоре в гората, да се покатерим на някое хубаво дърво и да си устроим лагер за през нощта, но Пийта е против:

— Не мога да се катеря като теб, Катнис, особено с този крак, а и не мисля, че ще успея да заспя на петнайсет метра над земята.

— Опасно е да останем на открито, Пийта — казвам.

— Не може ли да се върнем в пещерата? — пита той. — Наблизко има вода и се отбранява по-лесно.

Въздишам. Още няколко часа ходене — или по-скоро маршируване — през гората, за да стигнем до място, което ще трябва да напуснем на сутринта, за да отидем на лов. Но молбата на Пийта не е прекалена. През целия ден той прави каквото му кажа и съм сигурна, че ако ролите ни бяха разменени, нямаше да иска от мен да прекарам

нощта в клоните на някое дърво. Осъзнавам, че днес не се държах с него особено мило. Натяхвах му колко е шумен, развихах му се, задето изчезна. Закачливият романс, който поддържахме в пещерата, изчезна, когато се озовахме на открито, под горещото слънце, със заплахата от Катон, надвиснала над нас. Хеймич вероятно едва съдържа яда си към мен. А колкото до публиката...

Надигам се и го целувам.

— Разбира се. Да се върнем в пещерата.

Той изглежда доволен и облекчен.

— Е, това беше лесно.

Измъквам стрелата си от дъба, като внимавам да не я повредя. Сега тези стрели са символ на храната, безопасността и самия живот.

Мятам в огъня още един наръч дърва. Би трябвало да продължи да дими още няколко часа, но се съмнявам, че Катон ще се хване на номера. Когато стигаме до потока, виждам, че нивото на водата значително е спаднало и тя се движи по обичайния си ленив начин, затова предлагам отново да нагазим в нея. Пийта с готовност се подчинява, и тъй като се придвижва много по-тихо във водата, отколкото по суша, идеята е двойно по-добра. Обратният път до пещерата е дълъг, въпреки че се движим надолу и сме се подкрепили със заешкото месо. И двамата сме изтощени от днешния преход и все още прекалено гладни. Държа лъка си зареден, както заради Катон, така и заради рибата, която евентуално може да зърна, но потокът изглежда странно необитаем.

Когато стигаме до целта си, вече влачим крака, а слънцето се е спуснало ниско на хоризонта. Напълваме бутилките с вода и се изкачваме по малкия склон към скривалището си. Не е кой знае какво, но в тази пустош, това е най-близкото подобие на дом, което имаме. Пък и вътре ще е по-топло, отколкото в клоните на някое дърво, защото донякъде ни пази завет от вятъра, който е започнал да духа силно от запад. Приготвям хубава вечеря, но някъде по средата Пийта задрямва. След дни на бездействие ловът си казва думата. Нарездам му да влезе в спалния чувал и прибирам остатъка от яденето му за по-късно, когато се събуди. Той заспива веднага. Издърпвам спалния чувал до брадичката му и го целувам по челото — не заради публиката, а заради себе си. Защото съм безкрайно благодарна, че е

тук, а не лежи мъртъв край потока, както си бях помислила. И много щастлива, че не се налага да се изправам сама срещу Катон.

Жестокият, кръвожаден Катон, който може да прекърши нечий врат само с едно движение на ръката, който беше достатъчно силен да надвие Треш, който ме е набелязал още от самото начало. Вероятно изпитва особено силна омраза към мен, откакто получих по-висока оценка от него по време на обучението. Момче като Пийта щеше да отминне това със свиване на рамене. Докато Катон, струва ми се, почти излезе от релси. Кое то не е чак толкова трудна задача. Спомням си как глупаво реагира, когато откри, че провизиите са взривени. Разбира се, и другите се разстроиха, но той направо побесня. Минава ми мисълта, че Катон може би не е съвсем с ума си.

Гербът осветява небето и виждам как Фоксфейс блясва за миг, а после изчезва завинаги от света. Пийта не го каза, но, изглежда, страда, че я е убил, макар това да беше важно за нас. Не мога да се преструвам, че тя ще ми липсва, но трябва да призная, че ѝ се възхищавах. Сигурно ако ни бяха подложили на някакъв тест, щеше да се окаже най-интелигентна от всички трибути. Обзалагам се, че ако бяхме решили да ѝ заложим капан, щеше да го усети и да не докосне къпините. Това, което я погуби, бе невежеството на Пийта. Толкова дълго време внимавам да не подценявам противниците си, че съм забравила колко опасно е и да ги надценявам.

Това ме връща към мисълта за Катон. Но докато за Фоксфейс сякаш имах усет, досещах се каква е и как действа, той донякъде ми убягва. Силен, добре трениран, но умен? Не знам. И да е такъв, то не е по същия начин като нея. И напълно му липсва умение да се контролира, което беше основната черта на Фоксфейс. Мисля, че в пристъп на гняв Катон лесно може да изгуби способността си за преценка. Обаче не си въобразявам, че в това отношение го превъзхождам. Спомням си за момента, когато изстрелях онази стрела в ябълката, забучена в устата на прасето, защото бях вбесена. Може би всъщност разбирам Катон по-добре, отколкото си мисля.

Въпреки физическото изтощение продължавам да съм нащрек, затова оставям Пийта да спи дълго след обичайния час, в който се сменяме. Започва да се зазорява, когато разтърсвам рамото му. Той поглежда навън, почти разтревожено:

— Спал съм цяла нощ. Не е честно, Катнис, трябваше да ме събудиш.

Протягам се и се сгушвам в чувала:

— Сега ще поспя. Събуди ме, ако стане нещо интересно.

Очевидно не се случва нищо, защото когато отварям очи, през камъните блести яркото, горещо следобедно слънце.

— Някакви вести от нашия приятел? — питам.

Пийта поклаща глава:

— Не, колкото и да е странно, упорито се опитва да остане незабелязан.

— Колко време мислиш, че имаме, преди гейм-мейкърите да ни принудят да се съберем? — питам.

— Ами, Фоксфейс загина преди почти един ден, значи публиката вече е решила на кого да заложи и е започнала да се отегчава. Сигурно ще се случи всеки момент — отговаря Пийта.

— Да, предчувствам, че ще е днес — казвам. Изправям се и оглеждам спокойния пейзаж. — Чудя се как ли ще го направят.

Пийта не казва нищо. На този въпрос трудно може да се отговори.

— Е, докато го направят, няма смисъл да пропиляваме днешния ден. Става за лов. Но вероятно трябва да изядем толкова, колкото можем да поберем, за всеки случай — ако попаднем в беда — казвам.

Пийта прибира нещата ни, докато аз приготвям обилна закуска — остатъка от зайците, корените, зелените растения, хлебчетата, намазани с последното сирене. Оставям в запас единствено катерицата и ябълката.

Когато приключваме, пред нас има само купчинка заешки кости. Ръцете ми са мазни, което само допълва засилващото се чувство, че съм мърлява. Ние от Пласта може и да не се къпем всеки ден, но се поддържаме по-чисти, отколкото съм аз напоследък. С изключение на краката, тъй като газих в потока, цялата съм покрита със слой мръсотия.

Напускаме пещерата и ме обзема чувство, че краят е близо. Кой знае защо ми се струва, че няма да прекараме още една нощ на арената. Предчувствам, че по един или друг начин, жива или мъртва, днес ще се махна от нея. Докосвам камъните за довиждане и тръгваме надолу към потока да се измием. Кожата ме сърби от желание да се

потопя в прохладната вода. Може да си измия косата и да я сплета отново, както си е мокра. Вече се питам дали не бихме могли да си изперем набързо дрехите, когато стигаме до потока. По-точно до това, което някога беше поток. От него е останало само напълно пресъхнало корито. Посягам надолу да го докосна.

— Дори не е леко влажно. Трябва да са го пресушили, докато сме спали — казвам. В съзнанието ми се промъква страхът от напукания език, болките по тялото и замайването, които предизвика предишното ми обезводняване. Бутилките и мехът ни са пълни, но тъй като и двамата ще пием, а слънцето е толкова силно, скоро ще свършат.

— Езерото — казва Пийта. — Ето къде искат да отидем.

— Може би в малките езерца е останало нещо — казвам с надежда.

— Можем да проверим — казва той, но го казва само за да ми угоди и да ме залъже. Аз самата се залъгвам, защото знам какво ще заваря при езерцето, в което потопих крака си. Прашна, зейнала като разтворена уста дупка. Все пак отиваме дотам просто за да се уверим в това, което вече знаем.

— Прав си. Принуждават ни да се изтеглим към езерото — казвам. Където няма прикритие. Където сигурно са се погрижили да последва кървава битка, не на живот, а на смърт, която нищо няма да им попречи да наблюдават. — Веднага ли искаш да отидем или да изчакаме, докато източат водата?

— Да отидем сега, докато сме сити и отпочинали. Хайде просто да вървим и да приключваме с това — казва той.

Кимвам. Странно е. Почти имам чувството, че отново е първият ден на Игрите. Че отново съм в същото положение. Двайсет и един трибути са мъртви, но въпреки това тепърва ми предстои да убия Катон. А и всъщност, нима винаги не е бил именно той човекът, когото трябва да убия? Сега ми се струва, че останалите трибути са били просто дребни препятствия, примамки за отвличане на вниманието, които са ни пречели да стигнем до истинската битка в Игрите. Между Катон и мен.

Но не, съществува и момчето, което чака до мен. Усещам как ръцете му ме обгръщат.

— Двама срещу един. Нищо по-лесно от това — казва той.

— Следващото ни ядене ще е в Капитола — отговарям.

— Обзалагам се, че ще е така — казва той.

Известно време стоим там, вкопчени в прегръдка, усещайки взаимно допира на телата си, слънчевата светлина, шумоленето на листата в краката ни. После, без да си кажем и дума, се пускаме и тръгваме към езерото.

Вече не се тревожа, че от тежките стъпки на Пийта гризачите се разбягват, а птиците се разлитат. Трябва да се преборим с Катон и предпочитам да го направя възможно най-скоро тук, вместо в равнината. Но се съмнявам, че ще имам такъв избор. Ако гейм-мейкърите искат да сме на открито, значи ще сме на открито.

Спираме да си починем няколко минути под дървото, където професионалистите ми устроиха клопка. Остатъкът от гнездото на хрътосите, смачкан на каша от проливните дъждове и изсъхнал на прежурящото слънце, потвърждава, че именно това е мястото. Докосвам го с върха на ботуша си и той се разпада на прах, който ветрецът бързо отвява. Не успявам да се сдържа и поглеждам нагоре към дървото, където се беше спотаила Ру, готвеща се да ми спаси живота. Хрътосите. Подпухналото тяло на Глимър. Ужасяващите халюцинации...

— Да продължаваме — казвам, тъй като искам да избягам от мрака, който витае на това място. Пийта не възразява.

Поради закъснението, с което тръгнахме, когато стигаме до равнината, вече е ранна вечер. Няма и следа от Катон. Няма следа от нищо, само златният Рог на изобилието проблясва на слънчевите лъчи. За всеки случай, ако Катон е решил да ни изненада с някое изпълнение в стила на Фоксфейс, обикаляме Рога, за да се уверим, че е празен. После послушно, сякаш изпълняваме заповед, отиваме отсреща до езерото и пълним съдовете си за вода.

Поглеждам намръщено към смаляващото се слънце:

— Няма да е добре да се бием с него, след като се стъмни. Имаме само един чифт очила.

Пийта внимателно изцежда капки йод във водата:

— Може би той точно това и чака. Какво искаш да направим? Да се върнем в пещерата?

— Или това, или да си намерим някое дърво. Но нека му дадем още около половин час. После ще се скрием — отговарям.

Сядаме край езерото, където всеки може да ни види. Сега е безсмислено да се крием. В дърветата покрай равнината виждам как сойките-присмехулки прелитат бързо наоколо. Подхвърлят си една на друга мелодии, сякаш са пъстри топки. Отварям уста и изпявам четирите ноти на Ру. Усещам как, щом чуват гласа ми, замлъкват и с любопитство очакват да чуят още. Повтарям мелодията в тишината. Първо една, а после и втора птица я изпява в отговор. После целият свят се изпълва с този звук.

— Точно като баща ти — казва Пийта.

Докосвам с пръсти брошката на ризата си.

— Това е песента на Ру — казвам. — Мисля, че я помнят.

Музиката се издига, разлива се като вълна и усещам цялото ѝ великолепие. Тоновите се застъпват и допълват по такъв начин, че образуват прекрасна, неземна хармония. Някога същият този звук, благодарение на Ру, е съобщавал на всички работници в овощните градини от окръг 11, че е време да се прибират у дома. Питам се дали някой го запява, когато дойде краят на работния ден сега, когато тя вече е мъртва?

Известно време просто слушам със затворени очи, запленена от прекрасния звук. После нещо започва да нарушава хармонията. Мелодията се накъсва на неравни, непълни тонове. Намесват се дисонантни нотки. Гласовете на сойките-присмехулки се издигат в пронизителен тревожен писък.

Скачаме на крака. Пийта размахва ножа, а аз съм готова да стрелям. В същия миг Катон изскача с трясък от гората и връхлита върху нас. Няма копие. Всъщност той е с празни ръце и въпреки това се устремява право към нас. Първата ми стрела го улучва в гърдите и необяснимо отскача настрани.

— Той има някаква броня! — извиквам на Пийта.

И то точно навреме, защото Катон ни настига. Напрягам мускули, но той се изстрелва като ракета право между нас, без дори да се опита да намали скоростта. От задъханото дишане и от потта, която се лее като порой от почервенялото му лице, се досещам, че от доста време бяга с всички сили. Не към нас. Бяга от нещо. Но от какво?

Започвам да обхождам с поглед гората точно навреме, за да видя как първото създание изскача оттам. После виждам как към него се

присъединяват още пет-шест. Втурвам се безумно след Катон, с единствената мисъл, че трябва да се спасявам.

Мутове. Няма съмнение. Точно такива виждам за пръв път, но не са животни, създадени от природата. Приличат на огромни вълци, но кой вълк може да се изправи и да ходи без никакво усилие на задните си крака? Кой вълк маха с лапа — така, сякаш е китка — на останалите от глутницата? Забелязвам това отдалече. Сигурна съм, че отблизо ще видя и по-страшни неща.

Катон се е устремил право към Рога на изобилието и без колебание тръгвам след него. Щом той го смята за най-безопасното място, коя съм аз, че да споря? Освен това, дори и да успея да стигна до дърветата, Пийта не би могъл да изпревари зверовете с този крак — Пийта! Докосвам с ръце завитата метална опашка на Рога и в същия момент се сещам, че съм част от отбор. Той е на петнайсетина метра зад мен и с всички сили куца напред, но мутовете бързо го настигнат. Изпращам стрелата си към глутницата и един пада, но след него идват други, които заемат мястото му.

Пийта ми маха с ръка да се изкатери по рога:

— Върви, Катнис! Върви!

Има право. На земята не мога да защита никого от двама ни. Започвам да се катеря с ръце и крака по Рога на изобилието. Той е от чисто злато, а повърхността е набраздена така, че да прилича на плетените рогове, в които събираме реколтата. Тук-там има малки ръбове и вдлъбнатини, за които можеш да се хванеш. Но след цял ден под яркото слънце на арената металът толкова се е нагорещил, че по ръцете ми излизат мехури.

Катон лежи на върха на рога, три метра над земята, мъчи се да си поеме дъх и наднича надолу. Сега е шансът ми да го довърша. Спирам по средата на пътя, поставям в лъка нова стрела, но точно когато се каня да я пусна, чувам виковете на Пийта. Поглеждам надолу и виждам, че е успял да се добере до рога, а мутовете са по петите му.

— Качвай се! — изкрещявам. Пийта тръгва нагоре: пречи му обаче не само раненият крак, но и ножът в ръката му. Изпращам стрелата право в гърлото на първия мут, който поставя лапи върху

метала. Звярът умира и в предсмъртната си агония ранява няколко други. В този момент виждам хубаво ноктите му. Десетсантиметрови и остри като бръснач.

Пийта вече е под мен, сграбчвам ръката му и го издърпвам при себе си. После се сещам, че Катон чака на върха и рязко се обръщам, но той се гърчи в конвулсии и очевидно умът му е зает повече с мутовете, отколкото с нас. Казва нещо, но не разбирам какво, защото кашля и го заглушават хриптенето и ръмженето на мутовете.

— Какво каза? — извиквам аз.

— Каза: „Могат ли да се изкатерят?“ — отговаря Пийта и така насочва вниманието ми пак надолу.

Мутовете започват да се събират. Когато вече са на едно място, те се изправят на задните си крака, което им придава зловеща прилика с хора. Козината им е гъста: на някои е права и лъскава, на други — къдрава, а цветът им варира — едни са катранено черни, други — направо руси. В тях има и нещо друго, от което косата ми настръхва, но не мога да определя точно какво.

Те допират муцуни до рога, душат и ближат метала, драскат с лапи по повърхността, а после си разменят пронизителни, подобни на лай, звуци. Сигурно по този начин общуват помежду си, защото глутницата се отдръпва назад, сякаш за да направи място на някого. Тогава един от тях, доста едър мут с гладка като коприна вълниста руса козина изведнъж се засилва и скача върху рога. Задните му крака трябва да са невероятно силни, защото се приземява само на три метра под нас, с оголени в озъбена усмивка розови устни. За миг остава да виси там и в този един миг осъзнавам какво друго ме е разтревожило във вида на мутовете. Зелените очи, които ме гледат заплашително, не приличат на кучешки, нито на вълчи. Те са безспорно човешки. Едва съм направила това разкритие, когато забелязвам нашийника, на който със скъпоценни камъни е гравирен номер 1, и прозирам ужасната истина. Русата коса, зелените очи, номерът... това е Глимър.

От устните ми се откъсва писък и едва не изпускам лъка. До този момент не бързах да стрелям, защото съзнавам, че запасът ми от стрели намалява. Чаках да видя дали зверовете наистина могат да се катерят. Но сега, макар че мутът започва да се плъзга надолу, без да може да намери опора върху метала, макар че чувам как хищните

нокти стържат като пирони по дъска, стрелям в гърлото му. Тялото му трепва и се строполява на земята с глухо тупване.

— Катнис! — Усещам как Пийта ме стиска за ръката.

— Това е тя! — изричам с мъка.

— Коя? — казва Пийта.

Започвам да оглеждам глутницата, като отбелязвам разликите в ръста и цвета им. Дребният мутант с червена козина и кехлибарени очи... Фоксфейс! По-нататък виждам пепеливо русата коса и лешниковите очи на момчето от Окръг 9, което умря, докато се борехме за раницата! И най-ужасното от всичко — най-дребният мутант, с тъмна лъскава коса, огромни кафяви очи и нашийник, изплетен от слама, на който пише 11. С оголени в омраза зъби. Ру...

— Какво има, Катнис? — Пийта разтърсва рамото ми.

— Това са те. Това са те, всичките. Останалите. Ру и Фоксфейс и... всички други трибути — изричам задавено.

Чувам как Пийта ахва, когато ги разпознава.

— Какво са им направили? Нали не мислиш... възможно ли е това да са истинските им очи?

Очите им са най-малката ми тревога. Ами мозъците им? Дали са заложили в тях някои от спомените на истинските трибути? Дали са програмирани да изпитват особена омраза към лицата ни, защото сме оцелели, а те са били така безсърдечно убити? А онези, които самите ние убихме... дали смятат, че отмъщават за смъртта си?

Преди да успея да изрека това, мутовете отново се впускат в атака. Разделили са се на две групи от двете страни на рога и като се повдигат на мощните си задни крайници, се мъчат да ни достигнат. Чифт челюсти се склучват със звънящ звук само на сантиметри от ръката ми, а после чувам как Пийта крещи, усещам как някой го дърпа надолу, усещам как се свличам под тежестта му и тази на мута под него. Ако не се беше вкопчил в ръката ми, щеше вече да е на земята, но се налага да събере всички сили, за да задържа и двама ни върху извитата задна част на рога. А прииждат още трибути.

— Убий го, Пийта! Убий го! — крещя аз и макар да виждам ясно какво става, знам, че трябва да е намушкал съществото, защото дърпането отслабва. Успявам да го изтегля обратно върху Рога и започвам да пълзя към най-горния край, където ни очаква по-малката от двете злини.

Катон все още лежи, но дишането му става по-равномерно и знам, че скоро ще се съвземе достатъчно, за да се насочи към нас и да ни блъсне долу, където ще намерим смъртта си. Опъвам лъка си, но в крайна сметка стрелата улучва един мут, който може да е единствено Треш. Кой друг може да скача толкова високо? За миг изпитвам облекчение, защото накрая трябва да сме се справили с мутовете, и точно се обръщам назад, за да застана лице в лице с Катон, когато нещо издърпва рязко Пийта и той вече не е до мен. Сигурна съм, че глутницата го е нападнала, докато кръвта му не опръсква лицето ми.

Катон стои пред мен, почти при отвора на рога, и държи Пийта в здрава хватка, така че той едва диша. Пийта забива нокти в ръката на Катон, но немощно, сякаш е объркан и не може да реши дали е по-важно да диша или да се опита да спре силната струя кръв от зейналата дупка, която един мут е оставил в крака му.

Насочвам една от последните си две стрели в главата на Катон, като знам, че не може да засегне тялото или крайниците му, които — сега виждам — са покрити с прилепнала мрежа с телесен цвят. Някаква високотехнологична броня от Капитола. Това ли е било в раницата му на пиршеството? Броня, за да се защити от стрелите ми? Е, не са се сетили да му изпатят и предпазна маска.

Катон само се изсмива:

— Застреляш ли ме, той ще загине заедно с мен.

Прав е. Ако го застрелям и той падне при мутовете, Пийта със сигурност ще умре заедно с него. Ситуацията е патова. Не мога да застрелям Катон, без да убия и Пийта. Ако убие Пийта, Катон със сигурност също ще получи стрела в мозъка. Двамата стоим като статуи — и търсим изход.

Мускулите ми са напрегнати до краен предел и имам чувството, че всеки миг ще се скъсат. Толкова силно стискам зъби, че сигурно ще се счупят. Мутовете утихват и единственото, което чувам, е как кръвта в здравото ми ухо пулсира.

Устните на Пийта посиняват. Ако бързо не направя нещо, той ще умре от задушаване и тогава ще съм го изгубила, а Катон вероятно ще използва тялото му като оръжие срещу мен. Всъщност, сигурна съм, че планът на Катон е такъв, защото макар да е престанал да се смее, устните му са разтегнати в тържествуваша усмивка.

С последни сили Пийта вдига пръсти, по които се стича кръвта от раната на крака му, към ръката на Катон. Вместо да се опита да се отскубне с борба, той бавно начертава с показалеца си едно „Х“ върху ръката на Катон. Катон осъзнава какво значи това точно секунда след мен. Разбирам го от начина, по който усмивката изчезва от устните му. Но дори това закъснение с една секунда е твърде голямо, защото стрелата ми вече пронизва ръката му. Той изкрещява и инстинктивно пуска Пийта, който залита към него. За един ужасен миг си помислям, че и двамата ще паднат от другата страна. Хвърлям се напред и успявам да уловя Пийта в секундата, в която Катон изгубва опора върху хлъзгавия от кръвта рог и полита към земята.

Чуваме го как пада и при сблъсъка въздухът излиза от тялото му, а после мутовете се нахвърлят върху него. Двамата с Пийта се държим един за друг, в очакване на оръдието, в очакване състезанието да свърши, в очакване да ни освободят. Но това не се случва. Все още не. Защото е настъпил върховният момент в Игрите на глада и публиката иска зрелище.

Не гледам, но чувам потракването на зъби, ръмженето, болезнения вой на човека и на звяра, докато Катон се бори с глутницата мутове. Не разбирам как е възможно да оцелява, но после се сещам за бронята, която го предпазва от глезените до шията, и осъзнавам колко дълга може да се окаже нощта. Катон сигурно има и нож, сабя или някакво друго оръжие, нещо, което е скрил в дрехите си, защото от време на време се чува предсмъртният писък на някой мут или звукът от сблъсъка на метал с метал, когато острието се удари в златния рог. Битката се измества към другата страна на рога и разбирам, че Катон сигурно пробва единствената маневра, която може да му спаси живота — да заобиколи, да стигне до основата на рога и да се качи обратно при нас. Но накрая, въпреки забележителната си сила и умение, той не издържа повече.

Не знам колко време е минало — може би около час, — когато Катон пада на земята и чуваме как мутовете го влачат — влачат го обратно в Рога на изобилието. *Сега ще го довършат*, минава ми през ума. Но още не се чува оръдеен изстрел.

Пада нощта, прозвучава химнът, а в небето не се вижда образът на Катон; чуват се само слабите стонове, които долитат до нас през метала. Леденият вятър, който вее из равнината, ми напомня, че

Игрите не са свършили, че може и да не свършат още кой знае колко време, и че все още няма гаранция за победа.

Насочвам вниманието си към Пийта и виждам, че кракът му кърви още по-силно. Всичките ни провизии и раниците са долу край езерото, където ги изоставихме, когато побягнахме от мутовете. Нямам бинт, нямам нищо, с което да спра кръвотечението от прасеца му. Макар че треперя от хапещия вятър, смъквам якето и свалям ризата си, а после светкавично бързо отново навличам якето и дръпвам ципа. От това кратко излагане на студа зъбите ми започват да тракат неконтролируемо.

На бледата лунна светлина лицето на Пийта е посивяло. Карам го да легне, преди да опипам раната му. Топла, лепкава кръв се стича по пръстите ми. Превръзка няма да е достатъчна. Няколко пъти съм виждала как майка ми поставя турникет и се опитвам да повторя упражнението. Откъсвам един ръкав от ризата си, увивам го два пъти около крака му точно под коляното, и го завързвам почти на възел. Нямам пръчка, затова вземам последната стрела, пъхам я във възела и го стягам колкото смея. Това е рискована работа — накрая Пийта може да изгуби крака си, — но пред алтернативата да изгуби живота си, какво друго бих могла да направя? Превързвам раната с остатъка от ризата си и лягам при него.

— Не заспивай — казвам му. Не съм сигурна дали това е точно по правилата на медицината, но изпитвам ужас, че ако се унесе в сън, повече няма да се събуди.

— Студено ли ти е? — пита той. Разкопчава ципа на якето си, притиска ме към себе си и ме загръща. Малко по-топло е, когато сме един до друг под двете якета, но нощта едва е настъпила. Температурата ще продължи да пада. Дори сега усещам как Рогът на изобилието, който беше така изгарящо горещ в началото, бавно се вледенява.

— Катон все още може да спечели играта — прошепвам на Пийта.

— Не си го и помисляй — казва той, като ми нахлупва качулката, но трепери по-силно от мен.

Следващите часове са най-ужасните в живота ми, което, като се замислите, наистина означава нещо. Дори само студът щеше да е достатъчно изтезание, но истинският кошмар е да слушам Катон, който

стене, умолява, а накрая просто хленчи, докато мутовете работят усилено по него. Съвсем скоро вече не ме интересува кой е и какво е направил: единственото, което искам, е страданията му да свършат.

— Защо просто не го убият? — обръщам се към Пийта.

— Знаеш защо — казва той и ме притиска по-силно до себе си.

И наистина знам. Сега зрителите не могат да откъснат очи от екрана. От гледна точка на гейм-мейкърите, това е последната дума в света на забавленията.

Ужасът продължава безкрайно и накрая напълно завладява ума ми, блокира спомените и надеждите ми за утрешния ден, заличава всичко освен настоящето, за което започвам да вярвам, че никога няма да се промени. Никога няма да има нищо освен студ, страх и болезнените стенания на момчето, което умира там долу.

Пийта започва да се унася в дрямка и всеки път, когато това стане, се улавям, че крещя името му все по-високо и по-високо, защото знам, че ако умре сега, ще обезумея напълно. Той се бори със съня, вероятно повече заради мен, отколкото заради себе си, и му е трудно, защото безсъзнанието е неговата възможност за бягство. Но адреналинът, който пулсира в тялото ми, никога няма да ми позволи да го последвам, затова не мога да му позволя да си отиде. Просто не мога.

Единственият признак, че времето тече, е в небето — едва доловимото придвижване на Луната. Затова Пийта започва да ми я сочи, като настоява да следя движението ѝ, и понякога, само за миг, усещам искрица надежда, но после агонията на нощта отново ме поглъща.

Накрая го чувам да шепне, че слънцето изгрява. Отварям очи и виждам, че звездите изчезват в бледата светлина на зората. Виждам също и колко безкръвно е станало лицето на Пийта. Колко малко време му остава. И знам, че трябва да го върна в Капитола.

Все още не се е чул оръдеен изстрел. Притискам здравото си ухо към рога и едва различавам гласа на Катон.

— Мисля, че сега е по-близо. Можеш ли да го застреляш, Катнис? — казва Пийта.

Ако е близо до отвора на рога, може и да успея да го убия. В този момент това ще е акт на милосърдие.

— Последната стрела е в турникета ти — казвам.

— Използвай я — казва Пийта, като разкопчава ципа на якето си и ме пуска.

Изваждам стрелата, а после завързвам отново турникета толкова стегнато, колкото мога със замръзналите си пръсти. Разтривам ръце, за да възстановя кръвообращението. Когато се промъквам до отвора на рога и увисвам над ръба, усещам как Пийта ме хваща с ръце, за да ми даде опора.

Трябват ми няколко мига, за да различа окървавения Катон на мъждивата светлина. После суровият къс месо, който някога беше моят враг, издава някакъв звук и разбирам къде е устата му. И ми се струва, че думата, която се опитва да изрече, е „моля“.

Съжалението, а не желанието за мъст, ме кара да забия стрелата в черепа му. Пийта ме издърпва обратно горе, с лък в ръка и празен колчан.

— Улучи ли го? — прошепва той.

Оръдието стреля в отговор.

— Значи ние спечелихме, Катнис — казва той глухо.

— Ура за нас — изричам с мъка, но в гласа ми няма радост от победата.

В равнината се разтваря дупка и, сякаш по нареждане, мутовете скачат вътре и изчезват, а земята се затваря след тях.

Чакаме — ховъркрафтът да вземе останките на Катон, да чуем победните тръби, които би трябвало да последват, — но не се случва нищо.

— Хей! — изкрещявам във въздуха. — Какво става? — Единственият отговор е чуруликането на събуждащите се птици.

— Може би е заради трупа. Може би трябва да се отдалечим от него — казва Пийта.

Напрягам се да помисля. Трябва ли да се отдалечиш от мъртвия трибут в момента на последната смърт? Умът ми е замъглен и не мога да си спомня със сигурност, но каква друга причина може да има за забавянето?

— Добре. Мислиш ли, че можеш да стигнеш до езерото? — питам.

— Мисля, че е по-добре да опитам — казва Пийта. Слизаме бавно надолу към края на рога и падаме на земята. Щом моите крайници са толкова схванати, как може Пийта изобщо да се движи?

Изправям се първа, разтърсвам ръце и крака, докато вече ми се струва, че мога да му помогна да се изправи. Някак успяваме да се доберем до езерото. Загребвам в шепа студена вода за Пийта и поднасям втора към устните си.

Една сойка-присмехулка надава предупредителен писък и сълзи на облекчение изпълват очите ми, когато ховъркрафтът се появява и отнася тялото на Катон. Сега ще ни вземат. Сега можем да си отидем у дома.

Но пак не се случва нищо.

— Какво чакат? — немощно изрича Пийта. От загубата на турникета и усилието, което му струваше да стигне до езерото, раната му отново се е отворила.

— Не знам — казвам. Каквато и да е причината за забавянето, не мога да го гледам да губи повече кръв. Изправям се, за да намеря пръчка, но почти веднага се натъквам на стрелата, която отскочи от бронята на Катон. Ще свърши също толкова добра работа, колкото и другата стрела. Навеждам се да я вдигна и в този момент на арената прогърмява гласът на Клодиъс Темпълсмит:

— Поздрави на финалистите в Седемдесет и четвъртите игри на глада. Наскоро направената промяна беше отхвърлена. Повнимателното и подробно разглеждане на правилата доведе до заключението, че може да се допусне само един победител — казва той. — Късмет, и нека шансовете бъдат винаги на ваша страна.

Чува се леко прашене и високоговорителят замлъква. Взирам се невярващо в Пийта, докато истината прониква в съзнанието ми. Никога не са имали намерение да оставят и двама ни живи. Гейм-мейкърите са замислили всичко, за да гарантират най-драматичната развръзка в историята. И като пълна глупачка, аз се хванах на това.

— Ако се замислиш, не е толкова изненадващо — казва той меко. Гледам как се изправя мъчително на крака. После се приближава към мен, сякаш на забавен кадър, ръката му измъква ножа от колана...

Преди изобщо да си дам сметка какво правя, лъкът ми е зареден и стрелата е насочена право към сърцето му. Пийта повдига вежди и виждам, че вече е хвърлил ножа и той полита към езерото, където пада с плясък във водата. Пускам оръжието и отстъпвам назад, с лице, изгарящо от чувство, което може да бъде единствено срам.

— Не — казва Пийта. — Направи го. — Той доуцва до мен и слага лъка обратно в ръцете ми.

— Не мога — казвам. — Няма да го направя.

— Направи го. Преди да са изпратили отново онези мутове или нещо подобно. Не искам да умра като Катон.

— Тогава ти ме застреляй — казвам ожесточено аз, като бутам оръжието към него. — Застреляй ме, върни се у дома и живея с мисълта за това! — И още докато го изричам, знам, че за него полесното от двете ще бъде да умре още тук и сега.

— Знаеш, че не мога — казва Пийта, като захвърля оръжието. — Чудесно, и без друго аз ще загина пръв. — Той се навежда, дръпва превръзката от крака си, и така премахва и последната преграда между кръвта си и земята.

— Не, няма да се самоубиеш — казвам. Заставам на колене и отчаяно закрепвам превръзката отново върху раната му.

— Катнис — казва той. — Такова е желанието ми.

— Няма да ме оставиш тук сама — казвам. Защото ако той умре, никога няма да се върна вкъщи, не и в истинския смисъл. Докато съм жива, в мислите си ще бъда все на тази арена и ще търся изход от положението.

— Слушай — казва той, като ме дърпа, за да ме изправи на крака. — И двамата знаем, че на тях им трябва победител. Може да бъде само един от нас. Моля те, приеми победата. Заради мен. — И той продължава да обяснява колко ме обича и какъв би бил животът му без мен, но вече не го слушам, защото предишните му думи са заседнали в ума ми и не мога да мисля за нищо друго.

И двамата знаем, че им трябва победител.

Да, на гейм-мейкърите им трябва победител. Без победител цялото нещо ще рикошира в лицата им. Ще са извършили предателство срещу Капитола. Може дори да ги екзекутират, бавно и мъчително, докато камерите предават ставащото на всеки телевизионен екран в страната.

Ако и двамата с Пийта умрем, или ако те смятат, че ще...

Прокарвам пръсти по кесията на колана си и я развързвам. Пийта я вижда и ръката му сграбчва китката ми:

— Не, няма да ти позволя.

— Довери ми се — прошепвам. Той издържа продължително на погледа ми, после ме пуска. Отварям кесията с къпините и изсипвам в дланта му количество, равно на няколко супени лъжици. После напълвам собствената си длан. — На „три“?

Пийта се навежда и ме целува веднъж, много нежно.

— На „три“ — казва той.

Изправяме се: гърбовете ни се допират, свободните ни ръце са здраво склучени.

— Протегни дланта си, за да се виждат. Искam всички да видят — казва той.

Разпервам пръсти и тъмните, подобни на къпини плодове проблясват на слънцето. Стисвам за последен път ръката на Пийта като сигнал и като сбогом, и започваме да броим:

— Едно. — Може би греша. — Две. — Може би не ги интересува дали и двамата ще умрем. — Три. — Твърде късно е да размисля. Вдигам ръка към устата си и поглеждам за последен път света. Къпините едва са изчезнали зад устните ми, когато тръбите засвирват гръмко.

Екзалтираният глас на Клодиъс Темпълсмит ги надвиква:

— Спрете! Спрете! Дами и господа, имам удоволствието да обявя победителите в Седемдесет и четвъртите игри на глада: Катнис Евърдийн и Пийта Меларк! Представям ви трибутите от Окръг 12!

Изплювам къпините и си избърсвам езика с края на ризата, за да съм сигурна, че няма да остане никакъв сок. Пийта ме тегли към езерото, където и двамата обилно си изплакваме устата с вода, а после рухваме взаимно в прегръдките си.

— Нито една ли не глътна? — питам го.

Той поклаща глава:

— А ти?

— Ако бях глътнала, сигурно вече щях да съм мъртва — казвам. Виждам устните му да се движат в отговор, но не го чувам заради рева на тълпата в Капитола, който предават на живо по високоговорителите.

Ховъркрафтът се материализира над нас и от него излизат две подвижни стълби, но нямам никакво намерение да пусна Пийта. Придържам го с една ръка и му помагам да стигнем до стълбите, а после двамата стъпваме с един крак на първото стъпало. Енергийното поле ни прилепва към стълбите, но този път се радвам, защото се съмнявам, че Пийта би могъл да се задържи сам през цялото пътуване. Гледам надолу и виждам, че макар да сме неподвижни, кръвта продължава да тече от крака му. И наистина, в мига, в който вратата се затваря зад нас и енергийното поле изчезва, той се стоварва на пода в безсъзнание.

Все още стискам задния край на якето му толкова здраво, че когато го отнасят, то се разкъсва, и в юмрука ми остава парче черен плат. Лекари в стерилно бели престилки, с маски и ръкавици, в пълна готовност да оперират, се залавят за работа. Пийта лежи съвсем неподвижен и блед върху сребриста маса от всички части на тялото му стърчат тръби и жици. Изведнъж забравям, че вече не сме в Игрите, и възприемам лекарите като поредната заплаха, поредната глутница мутове, които имат за цел да го убият. В ужаса си се хвърлям към него, но ме хващат и ме изблъскват в друга стая, а между нас се плъзва херметична стъклена врата. Блъскам по стъклото и неистово крещя. Никой не ми обръща внимание, освен някакъв стюард, който се появява зад гърба ми и ми поднася напитка.

Смъквам се на пода, опирам лице във вратата и гледам недоумяващо кристалната чаша в ръката си. Леденостудена, пълна с портокалов сок, сламка с украсен край. Колко неуместна изглежда в окървавената ми, мръсна ръка с кални нокти и белези! От аромата ѝ устата ми се изпълва със слюнка, но внимателно оставям чашата на пода, защото нямам доверие на нещо толкова чисто и хубаво.

През стъклото виждам как лекарите трескаво работят върху Пийта със съсредоточени лица и сбърчени чела. Виждам как по тръбите се вливат някакви течности, наблюдавам цяла стена, покрита с циферблати и лампички, които не ми говорят нищо. Не мога да твърдя със сигурност, но мисля, че сърцето му два пъти спря.

Сякаш съм отново у дома и са донесли безнадеждно пострадалата жертва от експлозията в мината, или жената, гърчеща се в родилни мъки вече трети ден, или болното от пневмония недохранено дете, и върху лицата на майка ми и Прим е изписано същото изражение. За мен това е моментът да избягам в гората, да се скрия в дърветата и да се върна, когато пациентът отдавна е мъртъв, а в друга част на Пласта коват ковчега му. Но освен стените на ховъркрафта, тук ме приковава и същата онази сила, която приковава близките на умиращите. Колко често съм ги виждала, събрани в кръг около нашата кухненска маса, и съм си мислила: *Защо не си тръгнат? Защо стоят и гледат?*

Вече знам. Защото нямаш избор.

Сепвам се, когато усещам някой да ме наблюдава само от няколко сантиметра разстояние, а после си давам сметка, че това е отражението на собственото ми лице в огледалото. Безумен поглед, хлътнали бузи, разбъркани и сплъстени коси. Бясна. Подивяла. Луда. Нищо чудно, че всички се държат на безопасно разстояние от мен.

Следващото, което осъзнавам, е, че се приземяваме на покрива на Тренировъчния център и отнасят Пийта, но мен ме оставят зад вратата. Хвърлям се с писък срещу стъклото и ми се струва, че за миг зървам розова коса — сигурно е Ефи, трябва да е Ефи, която идва да ме спаси, — и в този момент забиват иглата.

Събуждам се и отначало ме е страх да помръдна. От тавана струи мека жълта светлина и осветява стаята, в която няма нищо друго освен леглото ми. Не се виждат нито врати, нито прозорци. Във въздуха се носи остра антисептична миризма. В дясната ми ръка са вкарани

няколко тръбички, които излизат от стената зад мен. Гола съм, но допирът на чаршафите върху кожата ми е приятен. Предпазливо повдигам лявата си ръка над завивката. Тя не само е безупречно почистена, но ноктите са изпилени до съвършено овална форма и белезите от изгарянията не личат толкова ясно. Докосвам бузата си, устните, набръчкания белег над веждата и точно прокаравам пръсти през гладката си като коприна коса, когато замръзвам. Неспойно прошумолявам с кичур коса до лявото си ухо. Не, не ми се е сторило. Отново мога да чувам.

Опитвам се да седна в леглото, но около кръста ми има някакъв широк ремък, който не ми позволява да се надигна на повече от няколко сантиметра. Това физическо ограничение ме изпълва с паника и се опитвам да извия тялото си така, че да се освободя от ремъка, когато една част от стената се отваря с плъзгане и в стаята влиза червенокосото момиче-авокс с поднос в ръце. Искam да й задам милион въпроси, но се страхувам, че всяка проява на близост може да й навреди. Очевидно ме наблюдават внимателно. Тя поставя подноса в скута ми, натиска някакво копче и леглото се повдига до седнало положение. Докато оправя възглавниците ми, рискувам да задам един въпрос. Изричам го високо, толкова ясно, колкото ми позволява пресипналият от дълго неизползване глас, така че нищо да не изглежда скрито:

— Пийта оцеля ли?

Тя ми кимва и като слага лъжицата в ръката ми, усещам как я стиска приятелски.

Предполагам, че в крайна сметка не е искала смъртта ми. А Пийта е оцелял. Разбира се, че е оцелял. При цялото това скъпо оборудване тук. И все пак, досега не бях сигурна.

Авокът излиза, вратата се затваря безшумно зад гърба й и аз се обръщам лакомо към подноса. Купичка бистър бульон, малка порция ябълково пюре и чаша вода. *Това ли е всичко?* — казвам си недоволно. Не би ли трябвало вечерята ми за „добре дошла у дома“ да е малко по-забележителна? Откривам обаче, че е истинско усилие да изям дори оскъдното количество пред себе си. Стомахът ми сякаш се е свил до размерите на кестен и започвам да се чудя колко ли време съм била в безсъзнание, защото последната сутрин на арената без никакъв проблем погълнах доста обилна закуска. Обикновено между края на

състезанието и представянето на победителя минават няколко дни, за да могат да сглобят отново изтощената от глад и покрита с рани човешка развалина. Някъде Цина и Порша сигурно вече работят върху костюмите за явяването ни пред публиката. Хеймич и Ефи сигурно уреждат банкет за спонсорите ни и преглеждат въпросите за финалните интервюта. А в родния ми Окръг 12 вероятно цари пълен хаос около подготовката за церемониите, с които ще посрещнат двама ни с Пийта при завръщането ни, като се има предвид, че последната такава церемония е била преди близо трийсет години.

Вкъщи! Прим и мама! Гейл! Дори мисълта за мърлявия стар котарак на Прим ме кара да се усмихна. Скоро ще си бъда у дома!

Искам да стана от това легло. Да видя Пийта и Цина, да разбера какво се случва. Защо да не го направя? Чувствам се чудесно. Но когато започвам да се измъквам от стягащия ме ремък, усещам как във вените ми се влива студена течност от една тръбичка и почти веднага изгубвам съзнание.

Това се случва на определени интервали в продължение на неизвестно колко време. Събуждам се, храня се и въпреки че устоявам на желанието да се опитам да стана от леглото, отново изпадам в безсъзнание. Живея в странен, продължителен полумрак. Отбелязвам само няколко неща. Червенокосото момиче-авокс не се е връщало след храненето, белезите ми изчезват и... дали си въобразявам? Или наистина чувам да крещи мъжки глас? Не с типичния за Капитола акцент, а с по-грубата интонация на родния ми окръг. И не мога да не изпитам смътното, успокояващо чувство, че някой се грижи за мен.

Най-после настъпва моментът, когато идвам в съзнание и в дясната ми ръка не е забодено нищо. Ремъкът около кръста ми е махнат и съм свободна да се движа. Надигам да седна в леглото, но спирам при вида на ръцете си. Съвършена кожа, гладка и лъскава. Няма ги не само белезите от арената: старите белези от ловните ми занимания също са изчезнали безследно. Опипвам челото си и то е гладко като сатен, после търся изгарянето на прасеца си, но и него го няма.

Измъквам крака от леглото, като се тревожа дали няма да се подвият под тежестта ми, но откривам, че са силни и ме държат. В долния край на леглото са оставени дрехи, което ме кара да трепна. С тези дрехи всички ние, трибутите, сме облечени на арената. Втрещвам

се в тях, сякаш ще ме ухапят, но си спомням, че, разбира се, това е облеклото за срещата ми с екипа.

Обличам се за по-малко от минута и пристъпвам нетърпеливо пред стената, където, макар и да не я виждам, знам, че има врата. В следващия момент тя се плъзва и се отваря. Излизам в широк, празен коридор, в който на пръв поглед няма други врати. Но сигурно има. И зад някоя от тях е Пийта. Сега, когато съм в съзнание и се движа, започвам все повече да се тревожа за него. Той сигурно е добре, иначе онова момиче-авокс нямаше да ми кимне така. Но трябва да го видя с очите си.

— Пийта! — провиквам се, тъй като няма кого да попитам. В отговор чувам името си, но гласът не е неговият. Това е глас, който ме изпълва първо с раздразнение, а после — с нетърпение. Ефи.

Обръщам се и виждам как в голяма стая в края на коридора ме чакат всички те — Ефи, Хеймич и Цина. Моментално хуквам натам. Може би един победител би трябвало да покаже повече сдържаност, повече превъзходство, особено когато знае, че го записват, но не ме интересува. Затичвам се към тях и изненадвам дори себе си, когато се хвърлям първо в прегръдките на Хеймич. Той прошепва в ухото ми: „Добра работа, скъпа“ и думите му не звучат саркастично. Ефи малко се е просълзила, непрекъснато ме гали по косата и повтаря как навсякъде е разказвала, че сме истински перли. Цина само ме прегръща силно и не казва нищо. После забелязвам, че Порша я няма, и ме обзема лошо предчувствие.

— Къде е Пийта? С Порша ли е? Той е добре, нали? Искам да кажа, жив ли е? — избълвам на един дъх.

— Той е добре. Само че искат повторната ви среща да стане на живо в ефир по време на церемонията — казва Хеймич.

— О-о... Значи това е всичко — казвам. Ужасният момент, в който си помислих, че Пийта е мъртъв, отминава. — Предполагам, че и самата аз искам да видя тази среща.

— Върви с Цина. Той трябва да те подготви — казва Хеймич.

Истинско облекчение е да съм сама с Цина, да чувствам как ръката му приятелски обгръща раменете ми, докато ме извежда извън обсега на камерите. Минаваме по няколко тесни коридора и се качваме на асансьора, с който се стига до фойето на Тренировъчния център. Значи болницата е много под земята, дори под гимнастическия салон,

където тренират трибутите да връзват възли и да хвърлят копия. Прозорците на фоайето са затъмнени и няколко гардове стоят на пост. Никой друг не ни наблюдава, докато прекосяваме фоайето и стигаме до асансьора на трибутите. Стъпките ни отекуват в празното пространство. А докато се изкачваме към дванайсетия етаж, лицата на всички трибути, които никога няма да се върнат, се изреждат в съзнанието ми и усещам силна болка в гърдите.

Вратите на асансьора се отварят и ме заобикалят Вения, Флавий и Октавия, но говорят толкова бързо и възторжено, че не разбирам какво казват. Въпреки това е ясно какво чувстват. Наистина са радостно развълнувани, че ме виждат, а аз също се радвам, макар и не толкова, колкото се зарадвах на Цина. Чувствам се по-скоро като човек, който се прибира вкъщи след особено тежък ден и го посрещат трите му любими кучета.

Те бързо ме вкарват в трапезарията и получавам истински обяд — ростбиф с гарнитура от грах и меки хлебчета, — макар че порциите ми все още се контролират строго. Защото, когато моля за още, ми отказват.

— Не, не, не. Не искат да повърнеш на сцената — казва Октавия, но тайно ми пъха едно допълнително хлебче под масата, за да ми покаже, че е на моя страна.

Връщаме се в стаята ми и Цина изчезва за малко, докато подготвителният екип се занимава с мен.

— О, направили са цялостна обработка на тялото — казва завистливо Флавий. — И петънце не е останало по кожата ти.

Но когато поглеждам голото си тяло в огледалото, виждам единствено колко съм кльощава. Сигурна съм, че когато излязох от арената, съм била още по-зле, но и сега лесно мога да си преброя ребрата.

Нагласяват ми душа и след като се изкъпвам, се залавят с косата, ноктите и грима ми. Бъбрят така безспирно, че почти не е нужно да отговарям: това ме устройва, тъй като не се чувствам особено разговорлива. Странно е, защото макар да приказват непрекъснато за Игрите, всичко се върти само около това къде са били или какво са правели, или как са се почувствали, когато се е случило нещо определено. „Бях още в леглото!“ „Тъкмо си боядисах веждите!“

„Кълна се, че едва не припаднах!“ Става въпрос само за тях, не за умиращите момчета и момичета на арената.

В Окръг 12 не се вживяваме така в Игрите. Стискаме зъби и гледаме, защото сме длъжни, и се залавяме отново за работа веднага щом свършат. За да не се изпълня с омраза към хората от подготвителния екип, успешно изключвам от съзнанието си по-голямата част от думите им.

Цина влиза, праметнал върху ръцете си нещо, което има вид на скромна жълта рокля.

— Да не си се отказал от идеята за „огненото момиче“?

— Ти ми кажи — казва той и я нахлузва през главата ми. Веднага забелязвам подплънките около гърдите си, добавящи извивки там, където гладът е оцетил тялото ми. Опипвам гърдите си и се намръщвам.

— Знам — казва Цина, преди да успея да възразя. — Но гейм-мейкърите искаха да те променят по хирургичен път. Хеймич води ожесточена битка с тях по въпроса. Това беше компромисът. — Той ме спира, преди да успея да погледна отражението си. — Чакай, не забравяй обувките. — Вения ми помага да вмъкна краката си в чифт кожени сандали без ток и аз се обръщам към огледалото.

Пак съм „огненото момиче“. Прозрачната тъкан излъчва мек блясък. Дори при най-слабото движение на въздуха тя трепти около тялото ми. В сравнение с нея костюмът от колесницата изглежда крещящ, а роклята за интервюто — много превзета. В тази рокля създавам илюзията, че съм облечена в пламъците на свещ.

— Какво мислиш? — пита Цина.

— Мисля, че е най-хубавата досега — казвам. Когато успявам да откъсна очи от проблясващата тъкан, ме очаква силен шок. Косата ми е пусната, придържана само от обикновена панделка. Гримът заобля и запълва острите ъгли на лицето ми. Ноктите ми са покрити с безцветен лак. Роклята е без ръкави и е набрана не в талията, а под бюста, което до голяма степен неутрализира намесата на подплънките за оформяне на фигурата ми. Дължината на роклята е точно до коленете ми. Без високи токове се вижда истинският ми ръст. Изглеждам съвсем обикновено, като момиче. Малко момиче. Най-много на четиринайсет. Невинна. Безобидна. Да, невероятно е, че Цина е успял да постигне това, като се има предвид, че току-що съм спечелила Игрите.

Стилът е много внимателно обмислен. Нищо, което Цина прави, не е случайно. Прехапвам устни и се мъча да разбера какви са били мотивите му.

— Очаквах, че ще е нещо в по-... нещо в по-изтънчен стил — казвам.

— Помислих си, че на Пийта така ще му хареса повече — отговаря внимателно той.

На Пийта ли? Не, не е заради Пийта. Това е заради Капитола, заради гейм-мейкърите и публиката. Макар да не разбирам замисъла на Цина, си спомням, че Игрите още не са напълно приключили. И под любезния отговор долавям предупреждение. За нещо, което той не може да спомене дори пред собствения си екип.

Качваме се с асансьора до етажа, на който ни обучаваха. Прието е победителят и поддържащият му екип да се издигнат изпод сцената. Първо подготвителният екип, последван от придружителите, стилиста, ментора и накрая победителя. Само че тази година, с двама победители, които имат както един и същ ескорт, така и един и същ ментор, цялото представяне е трябвало да бъде променено. Озовавам се на слабо осветено място под сцената. Инсталирана е чисто нова метална платформа, която да ме отнесе нагоре. Още се виждат купчинки дървени стърготини и се усеща мирис на прясна боя. Цина и подготвителният екип се отдалечават, за да се преоблекат, преди да заемат местата си, и оставам сама. В мрака виждам импровизирана стена на десетина метра от мен и предполагам, че зад нея е Пийта.

Тълпата е много шумна, затова забелязвам Хеймич едва когато ме докосва по рамото. Отскачам стресната: сигурно все още си мисля, че съм на арената.

— Спокойно, това съм само аз. Дай да те погледна — казва Хеймич. Разпервам ръце и се завъртам веднъж. — Не е зле.

Не е кой знае какъв комплимент.

— Но какво? — питам.

Хеймич оглежда лъхащото на плесен място, където са ме оставили да чакам, и явно взема решение:

— Но — нищо. Какво ще кажеш за една прегръдка за късмет?

Добре де, това е странна молба, като се има предвид, че е изречена от Хеймич, но, в края на краищата, ние сме победители. Може би една прегръдка за късмет е напълно в реда на нещата. Само

че, когато обвивам ръце около шията му, се оказвам здраво заклещена в прегръдката му. Той започва да шепне в ухото ми, много бързо и тихо, косата ми закрива устните му:

— Слушай внимателно. Вие двамата сте в беда. Говори се, че в Капитола са бесни, задето сте ги направили за смях на арената. Онова, което определено не могат да понесат, е да им се присмиват, а те станаха за смях пред цял Панем — казва Хеймич.

Усещам как по цялото ми тяло плъзва ужас, но се разсмивам, сякаш Хеймич казва нещо абсолютно възхитително, защото няма как да закрия устата си.

— В такъв случай какво следва?

— Може би единствената ви защита е, че сте били лудо влюбени и не сте били отговорни за действията си. — Хеймич дръпва и намества панделката ми. — Ясно ли е, скъпа? — Изобщо не знам за какво говори.

— Ясно. Каза ли това на Пийта?

— Не е нужно — отвърща Хеймич. — Той вече е готов.

— Но мислиш, че аз не съм? — питам аз, като се възползвам от възможността да оправя яркочервената папионка, която сигурно Цина го е накарал да сложи.

— Откога има значение какво мисля аз? — отвърща Хеймич. — Време е да заемаме местата си. — Той ме отвежда до металния кръг. — Това е твоята вечер, скъпа. Наслади й се. — Целува ме по челото и изчезва в мрака.

Подръпвам полата си надолу, сякаш се мъча да я направя по-дълга, за да скрие коленете ми, които така треперят, че се удрят едно в друго. После осъзнавам, че е безсмислено. Цялото ми тяло трепери като лист. Надеждата ми е, че това ще бъде приписано на вълнението. В края на краищата, това е моята вечер.

Влажният, лъхащ на плесен мирис под сцената заплашва да ме задуши. Студена, лепкава пот избива по кожата ми и не мога да се освободя от чувството, че дъските над главата ми всеки миг ще рухнат и ще ме погребат жива под отломките. Когато напуснах арената, когато прозвучаха тръбите, се предполагаше, че съм в безопасност. От този миг насам. До края на живота си. Но ако това, което каза Хеймич, е вярно — а той няма причина да лъже, — никога през живота си не съм била на по-опасно място.

Далеч по-лошо е, отколкото да съм на арената. Там можех само да умра. Край на историята. Но тук Прим, мама, Гейл, хората от Окръг 12, всички, на които държа у дома, могат да бъдат наказани, ако не успея да изпълня предложения от Хеймич сценарий за момичето, подлудено от любов.

Значи все още имам шанс. Странно, на арената, когато изсипах в ръката си къпините, мислех единствено как да надхитря гейм-мейкърите, а не как действията ми ще се отразят върху Капитола. Но Игрите на глада са тяхното оръжие и е недопустимо да ги победиш. Следователно сега властите в Капитола ще си дават вид, че през цялото време са контролирали положението. Сякаш са дирижирали цялото събитие, чак до двойното самоубийство, за което е необходимо да се държа така, както искат.

А Пийта... Пийта също ще пострада, ако това се обърка. Но какво каза Хеймич, когато го попитах дали му е обяснил положението? Че трябва да се преструва на отчаяно влюбен?

„Не се налага. Той вече е готов“.

Готов, защото отново е по-далновиден от мен в Игрите и добре съзнава каква опасност ни грози? Или защото и без това е отчаяно влюбен? Още дори не съм започнала да си изяснявам чувствата си към Пийта. Твърде сложно е. До каква степен действията ми бяха част от Игрите? И до каква степен бяха продиктувани от гняв към Капитола? Или от мисълта как ще изглеждат на хората от Окръг 12? Или съм постъпвала така, просто защото това е единственият достоен начин на поведение? Или защото го обичам?

Това са въпроси, на които бих могла да си отговоря, когато се върна вкъщи, на спокойствие в тишината на гората, когато никой не ме гледа. Не тук, където всички погледи са вперени в мен. Но този лукс едва ли скоро ще ми се отдаде. А точно сега всеки момент ще започне най-опасната част от Игрите на глада.

Химнът гръмва в ушите ми, а после чувам как Цезар Фликърман поздравява публиката. Дали знае колко изключително важно е да подбира правилно всяка своя дума оттук нататък? Сигурно. И сигурно иска да ни помогне. Тълпата избухва в аплодисменти, докато представят членовете на подготвителния екип. Мислено виждам как Флавий, Вения и Октавия подскочат по сцената и правят своите смешни реверанси. Мога категорично да се обзаложа, че нямат понятие какво става. След това представят Ефи. Толкова дълго е чакала този миг! Надявам се да успее да му се наслади, защото, колкото и да е заблудена, притежава много остър инстинкт за определени неща и сигурно най-малкото подозира, че сме в беда. Порша и Цина са посрещнати с бурни овации: разбира се, те се представиха блестящо, направиха ослепителен дебют. Сега разбирам защо Цина ми е избрал тази рокля за вечерта. Нужно е да имам колкото е възможно помимически и невинен вид. Появата на Хеймич предизвиква взрив от тропане на крака, който продължава поне пет минути. Е, той постигна нещо, което никой друг досега не е постигал: опази живи не само един, а двама трибути. Ами ако не ме беше предупредил навреме? Дали щях да се държа различно? Да хвърля предизвикателно в лицето на Капитола момента с къпините? Не, едва ли. Но вероятно щях да съм далеч по-неубедителна, отколкото трябва да бъда сега. Точно сега. Защото усещам как металната платформа ме издига към сцената.

Заслепяващи светлини. Металът под краката ми се разтърсва от оглушителен рев. После виждам Пийта само на няколко метра от мен. Изглежда толкова чист, здрав и красив, че едва го разпознавам. Но усмивката му си е същата, все едно дали е в калта или в Капитола, и когато я виждам, правя около три крачки и се хвърлям в прегръдките му. Той залита назад, почти губи равновесие и в същия момент осъзнавам, че тънкото, метално съоръжение в ръката му е нещо като бастун. После се изправя и двамата се притискаме един към друг, докато публиката направо обезумява. Пийта ме целува, а аз през цялото време си мисля: *Знаеш ли? Знаеш ли в колко голяма опасност*

сме? След като това продължава десетина минути, Цезар Фликърман потупва Пийта по рамото, за да продължи шоуто, но Пийта го изблъсква настрана, без дори да го погледне. Публиката обезумява. Дали съзнава или не, Пийта въздейства на тълпата по абсолютно най-подходящия начин.

Най-накрая Хеймич ни прекъсва и добродушно ни побутва към мястото за победителя. Обикновено това е един-единствен, богато украсен стол, от който спечелилият трибут гледа филм за най-важните моменти в Игрите, но тъй като сме двама, гейм-мейкърите са осигурили червено плюшено канапе. Майка ми би го нарекла „канапе за влюбени“. Сядам толкова близо до Пийта, че съм почти в скута му, но един поглед на Хеймич ми дава да разбера, че не е достатъчно. Тогава изритвам сандалите си, подвивам крака на канапето и облягам глава на рамото му. Ръката му автоматично ме обгръща и се чувствам сякаш отново съм в пещерата, свита на кълбо и притисната до него, мъчейки се да се стопля. Ризата му е направена от същата жълта материя като моята рокля, но Порша го е издокарала с дълъг черен панталон. Освен това не носи сандали, а яки черни ботуши, с които е стъпил здраво на пода. Искан ми се Цина да ми беше направил и на мен такъв тоалет: чувствам се толкова уязвима в тази тънка рокля. Но предполагам, че точно това е целта.

Цезар Фликърман пуска още няколко шеги, а след това идва време за шоуто. То ще продължи точно три часа и всички в Панем са длъжни да го гледат. Докато светлините помръкват и гербът се появява на екрана, осъзнавам, че не съм подготвена за това. Не искам да гледам как другите двайсет и двама трибути умират. Стига ми, че ги гледах как умират веднъж. Сърцето ми лудо се разтуптява и ме обзема силно желание да побягна. Как ли са издържали предишните победители, и то сами? Докато излъчват най-забележителните моменти, в един ъгъл в горната част на екрана периодично показват реакцията на победителя. Спомням си предишни години... някои тържествуваха, размахваха юмруци във въздуха, биеха се по гърдите. Повечето просто изглеждаха зашеметени. Знам само, че единственото, което ме задържа на това „канапе за влюбени“, е Пийта — ръката му, обгърнала рамото ми и другата, която държи с двете си ръце. Разбира се, на предишните победители не им се е налагало да се справят с обстоятелството, че Капитолът иска да ги унищожи.

Да се вместят събитията от няколко седмици в рамките на три часа е истинско постижение, особено когато вземете предвид колко камери работят едновременно. Онези, които сглобяват най-важните моменти, трябва да изберат каква история да разкажат. Тази година те за първи път разказват любовна история. Знам, че двамата с Пийта спечелихме, но още от самото начало ни отделят прекалено много време. Все пак се радвам, защото така се подхранва цялата тази идея за безумно влюбените, която е моята защита срещу предизвикателството ми към Капитола, а освен това означава, че няма да има толкова време да се показва подробно смъртта на другите.

Първият половин час, или приблизително толкова, е посветен на събитията преди излизането на арената: Жътвата, пътуването с колесницата из Капитола, резултатите от обучението и интервютата. На фон звучи онзи приповдигнат саундтрак, който прави историята двойно по-ужасна, защото, разбира се, почти всички на екрана са мъртви.

Следва излизането ни на арената и подробно отразяване на кървавата баня. По-нататък авторите на филма в най-общи линии редуват кадри с умиращи трибути и кадри, които показват нас двамата. Всъщност най-вече Пийта — няма съмнение, че на него се пада тежестта да изиграе тази романтична история. Сега виждам това, което е видяла публиката: как подвежда професионалистите, как остава буден цяла нощ под дървото с гнездото на хрътосите, как се бие с Катон, за да ми даде възможност да избягам, и дори как, докато лежи в калта, прошепва насън името ми. В сравнение с него аз изглеждам безсърдечна — избягвам огнените кълба, събарям гнезда и взривявам провизии, — докато отивам на лов, за да намеря храна за Ру. Показват подробно смъртта ѝ — пронизването с копие, неуспешния ми опит да я спася, стрелата, която забивам в гърлото на момчето от Окръг 1. Ру, издъхваща в ръцете ми. И песента. Изпявам всяка нота от песента. Нещо в мен се затваря и ме обзема пълно безразличие. Сякаш гледам напълно непознати хора в някакви други Игри на глада. Но все пак забелязвам, че пропускат онази част, в която покривам Ру с цветя.

Правилно. Защото дори и това намирисва на бунт.

Положението се подобрява за мен, след като съобщават, че могат да оживеят двама трибути от един и същи окръг и изкрещявам името на Пийта, а след това се плясвам с ръка по устата. Дори преди да съм

се държала безразлично към него, сега му се реванширам, като го намирам, грижа се за него, докато оздравее, отивам на пиршеството, за да взема лекарството, и много щедро раздавам целувки. Обективно виждам, че мутовите и смъртта на Катон са по-ужасни от всякога, но пак имам чувството, че това се случва на хора, които изобщо не познавам.

И после идва моментът с танатоските. Чувам как зрителите си дават един на друг знаци за тишина, тъй като не искат да пропуснат нищо. Залива ме вълна на признателност към авторите на филма, когато завършват не с обявяването на победата ни, а с кадъра, в който блъскам с юмруци по стъклената врата на ховъркрафта и крещя името на Пийта, докато лекарите се опитват да го върнат към живота.

От гледна точка на оцеляването, това е най-добрият ми момент за цялата вечер.

Отново прозвучава химнът и се изправяме, когато на сцената излиза самият президент Сноу, а след него върви малко момиче и носи възглавничката, върху която е поставена короната. Короната обаче е само една и се долавя объркването на тълпата — на чия глава ще я сложи? — но после президентът Сноу я разтваря и тя се разделя на две половини. Той се усмихва и поставя първата около челото на Пийта. Продължава да се усмихва, като поставя втората на главата ми, но очите му, само на сантиметри от моите, са безмилостни като на змия.

В този момент разбирам, че макар и двамата да бяхме готови да изядем танатоските, вината за тази идея се пада на мен. Аз съм подбудителката. Аз съм онази, която трябва да бъде наказана.

Следват множество поклони и аплодисменти. Ръката ми всеки момент ще се откачи от толкова махане, когато Цезар Фликърман най-после пожелава на зрителите лека нощ, като им напомня да включат телевизорите си утре за финалните интервюта. Като че ли имат избор.

Припряно отвеждат двама ни с Пийта в резиденцията на президента за Банкета на победата, където нямаме почти никакво време да хапнем, тъй като служителите на Капитола и особено щедрите спонсори се блъскат с лакти кой по-напред да се снима с нас. Около нас едно след друго бързо се сменят сияещи лица, които с напредването на вечерта придобиват все по-опиянено изражение. От време на време успявам да зърна Хеймич, което е успокояващо, или президента Сноу, което е ужасяващо, но продължавам да се смея, да

благодаря на всички и да се усмихвам, докато ме снимат. Онова, което не правя дори за миг, е да пусна ръката на Пийта.

Слънцето вече се показва над хоризонта, когато изтощени се добираме до дванайсетия етаж на Тренировъчния център. Мисля си, че най-после ще мога да поговоря насаме с Пийта, но Хеймич го отправя заедно с Порша да пробват костюма му за интервюто и лично ме съпровожда до вратата на стаята ми.

— Защо не мога да говоря с него? — питам.

— Ще има много време за разговори, когато се приберем вкъщи — отговаря Хеймич. — Лягай си, в два си в ефир.

Въпреки че Хеймич побърза да се намеси, аз съм твърдо решена да се видя с Пийта насаме. В продължение на няколко часа се мятам и се обръщам в леглото, и накрая се промъквам в коридора. Първата ми мисъл е да проверя на покрива, но той е пуст. Дори улиците на града далече долу са празни след снощните празненства. Връщам се за малко в леглото, а после решавам да отида направо в стаята му, но когато се опитвам да завъртя дръжката, установявам, че вратата е заключена отвън. В първия момент заподозирам Хеймич, но след това ме обзема по-силен страх, че е възможно управниците от Капитола да ме наблюдават и да ме държат затворена. Откакто започнаха Игрите на глада, нямам възможност за бягство, но този път е различно, много по-лично. Чувствам се така, сякаш са ме хвърлили в затвора за някакво престъпление и сега очаквам присъдата си. Бързо се връщам в леглото и се преструвам на заспала, докато пристига Ефи Тринкет, за да ме събуди за началото на нов „голям, голям, голям ден!“.

Имам около пет минути да изям купа с гореща зърнена каша и задушено, преди подготвителният екип да слезе. Единственото, което трябва да кажа, е: „Тълпата се влюби във вас!“, и през следващите два часа вече не е нужно да говоря. Влиза Цина, отправя другите навън и ме облича в бяла ефирна рокля и розови обувки. След това лично нанася грима ми, докато накрая сякаш излъчвам мек, розов отблясък. Бъбрим си безгрижно за дребни неща, но се боя да му задам какъвто и да е наистина важен въпрос, защото след заключената врата не мога да се освободя от чувството, че съм под постоянно наблюдение.

Интервюто се провежда в салона в дъното на коридора. Разчистили са място и са внесли вътре „канapéто за влюбени“,

заобиколено от вази с червени и розови рози. Само няколко камери записват събитието. Поне няма публика на живо.

Когато влизам, Цезар Фликърман ме прегръща топло.

— Поздравления, Катнис. Как се чувстваш?

— Чудесно. Малко съм нервна заради интервюто — казвам.

— Недей. Всичко ще мине прекрасно — отговаря той, като ме потупва окуражително по бузата.

— Не ме бива да говоря за себе си.

— Каквото и да кажеш, няма да сбъркаш — казва той.

А аз си мисля: *„О, Цезар, как бих искала това да е вярно. Но докато ние с теб си говорим, президентът Сноу сигурно вече нарежда да ми се случи някаква «злополука»“.*

После се появява Пийта, изглеждащ прекрасно в червено и бяло, и ме дръпва настрани:

— Почти не успявам да те видя. Изглежда, че Хеймич си е поставил за цел да ни държи разделени.

Хеймич всъщност си е поставил за цел да ни опази живи, но ни слушат твърде много уши, затова просто казвам:

— Да, напоследък е станал много старателен.

— Е, остана само това интервю и после си отиваме вкъщи. Тогава не може постоянно да ни следи — казва Пийта.

Усещам как през тялото ми преминава тръпка и няма време да анализирам причината, защото вече ни викат. Сядаме някак официално на канапето за влюбени, но Цезар казва: *„О, хайде, давай, сгуши се до него, ако искаш. Това изглеждаше много сладко“.* Така че подвигам крака на канапето и Пийта ме придърпва плътно до себе си.

Някой започва обратно броене и в следващия миг ни излъчват на живо пред цялата страна. Цезар Фликърман е чудесен — прави остроумни забележки, шегува се, задавя се от вълнение, когато е необходимо. Между тях с Пийта вече съществува разбирателството, което установиха вечерта на първото интервю, и двамата си разменят свободно реплики, така че само се усмихвам много и се опитвам да говоря колкото може по-малко. Искам да кажа, налага се все пак да говоря, но веднага щом мога, насочвам разговора обратно към Пийта.

Накрая обаче Цезар започва да поставя въпроси, които изискват по-дълги отговори.

— Е, Пийта, от дните в пещерата знаем, че за теб всъщност е било любов от пръв поглед, още от... от колко, от петгодишна възраст? — казва Цезар.

— От момента, в който я видях — отговаря Пийта.

— Но, Катнис, какво невероятно преживяване за теб. Мисля, че истински вълнуващото за публиката беше да те наблюдава как се влюбваш в него. Кога разбра, че си влюбена в него? — пита Цезар.

— О, това е труден въпрос... — Засмивам се безмълвно и свеждам поглед към ръцете си. Помощ.

— Е, ще ти кажа аз кога го разбрах. В нощта, в която изкрещя името му от дървото — заявява Цезар.

Мислено казвам: *Благодаря ти, Цезар!*, а после се хващам за думите му:

— Да, сигурно беше точно тогава. Искам да кажа, до този момент, честно казано, просто се опитвах да не мисля какви чувства изпитвам, защото беше толкова объркващо и щеше да стане още по-лошо, ако го обичах. Но после, в клоните на дървото, всичко се промени — казвам аз.

— Защо, според теб, стана това? — настоява Цезар.

— Може би... защото за първи път... имаше шанс да бъда мой — отговарям аз.

Зад един оператор виждам как Хеймич изпуктява от облекчение и разбирам, че съм казала каквото трябва. Цезар изважда носна кърпичка и се налага да спре за миг, защото е много развълнуван. Усещам как Пийта притиска чело към слепоочието ми и пита:

— Е, сега, след като вече съм твой, какво смяташ да правиш с мен?

Обръщам се и се притискам към него:

— Да те отведе някъде, където не може да ти се случи нищо лошо. — И когато той ме целува, хората в залата наистина въздишат.

За Цезар това е естественият момент, от който да насочи разговора към всички лоши неща, които са ни се случили на арената: изгарянията, ужилванията, другите рани. Но забравям, че камерите записват всичко това, когато стигаме до мутовете. Когато Цезар се обръща към Пийта с въпроса как е „новият му крак“.

— Нов крак ли? — възкликвам аз и не мога да се сдържа, протягам ръка и повдигам крачола на Пийта. — О, не — прошепвам,

когато виждам приспособлението от метал и пластмаса, заменило плътта му.

— Никой ли не ти е казал? — пита внимателно Цезар. Поклащам глава.

— Не ми се удаде подходяща възможност — казва Пийта и леко свива рамене.

— Аз съм виновна — казвам. — Това е заради турникета.

— Да, ти си виновна, че съм жив — отговаря Пийта.

— Прав е — казва Цезар. — Без турникета той със сигурност щеше да умре от загуба на кръв.

Сигурно е истина, но съм толкова разстроена, че не мога да се съдържа и всеки момент ще ревна. После си спомням, че цялата страна ме гледа, затова просто заравям лице в ризата на Пийта. Нужни са им няколко минути да ме придумат да се покажа отново, защото на мен ми е по-добре в ризата, където никой не ме вижда, а когато все пак вдигам глава, Цезар се отказва да ме разпитва, за да ми даде възможност да се съвзема. Всъщност, той в общи линии ме оставя на мира и не се занимава с мен, докато не се стига до момента с танатоските.

— Катнис, знам, че преживя шок, но трябва да те попитам. Моментът, в който извади онези къпини... Какво ставаше в главата ти... а? — пита той.

Преди да отговоря, правя продължителна пауза, докато се опитвам да си събера мислите. Това е решаващият момент, в който трябва да стане ясно дали съм отпредила предизвикателство към Столицата, или съм толкова обезумяла при мисълта да загубя Пийта, че не съм знаела какво правя. Изглежда, че моментът изисква дълга, драматична реч, но единственото, което успявам да изрека, е едно почти прошепнато изречение:

— Не знам. Просто... не можех да понеса мисълта да... да бъда без него.

— Пийта? Имаш ли да добавиш нещо? — пита Цезар.

— Не. Мисля, че това важи и за двама ни — казва той.

Цезар обявява края на предаването и всичко приключва. Всички се смеят, плачат и се прегръщат, но аз все още не съм сигурна, докато не стигам до Хеймич.

— Добре ли беше? — прошепвам.

— Перфектно — отговаря той.

Връщам се в стаята си да си прибера някои неща и откривам, че няма какво друго да взема, освен брошката с форма на сойка-присмехулка, която ми даде Мадж. Някой я е върнал в стаята ми след Игрите. Прекосяваме улиците в автомобил със затъмнени стъкла и стигаме до влака. Почти не ни остава време да се сбогуваме с Цина и Порша, макар че ще ги видим след няколко месеца, когато тръгнем на турне из окръзите за церемониите в чест на победата. По този начин Капитолът напомня на хората, че Игрите на глада всъщност никога не свършват. Ще ни връчват множество безполезни гравирани метални плочки и всички ще трябва да се преструват, че ни обичат.

Влакът потегля и ни потапя в истинска нощ, докато накрая излизаме от тунела и си поемам свободно дъх за първи път след Жътвата. Ефи ни придружава на връщане: Хеймич също, разбира се. Вечеряме обилно и се настаняваме мълчаливо пред телевизора, за да гледаме запис на интервюто. Докато се отдалечаваме от Капитола, с всяка секунда все повече започвам да си мисля за вкъщи. За Прим и мама. За Гейл. Извинявам се и отивам да сваля роклята и да облека обикновена риза и панталони. Измивам старателно грима от лицето си, прибирам косата си в обичайната плитка и пак заприличвам на себе си. Катнис Евърдийн. Момиче, което живее в Пласта. Ходи на лов в гората. Разменя улова си срещу стоки в „Таласъма“. Взирам се в огледалото, като се опитвам да си спомня коя съм и коя не съм. Когато отивам при останалите, допирът от ръката на Пийта, обвита около раменете ми, вече ми се струва чужд.

Влакът спира за малко, за да зареди с гориво, и ни позволяват да излезем навън да подишаме чист въздух. Вече не е необходимо да ни охраняват. Дватамата с Пийта тръгваме надолу по пътеката, хванати за ръце, и сега, когато сме сами, не намирам какво да му кажа. Той спира, за да ми набере китка диви цветя. Когато ми ги поднася, полагам усилия да изглеждам доволна. Защото той няма откъде да знае, че розово-белите цветчета са връхчетата на стръкове див лук и ми напомнят единствено за часовете, през които съм ги събирала заедно с Гейл.

Гейл. От мисълта, че ще видя Гейл само след броени чарове, стомахът ми се свива. Но защо? Не мога да преценя напълно. Единственото ми усещане е, че лъжа някого, който ми има доверие. Или, по-точно, двама души. До този момент ми се разминаваше заради

Игрите. Но върна ли се у дома, няма да има Игри, зад които да се скрия.

— Какво има? — поглежда ме Пийта.

— Нищо — отговарям. Отминаваме влака и вървим нататък, където дори аз съм напълно сигурна, че няма камери, скрити в ниските храсти покрай пътеката. Но въпреки това не ми идват думи.

Хеймич ме стряска, когато слага ръка на гърба ми. Дори сега, сред тази отдалечена пустош, той понижава глас:

— Страхотно се справяте, вие двамата. Просто продължавайте така и в окръга, докато изчезнат камерите. Би трябвало всичко да е наред. — Проследявам го как тръгва обратно към влака и отбягва погледа на Пийта.

— За какво говори? — обръща се Пийта към мен.

— Става дума за онези в Капитола. Не им е харесала демонстрацията ни с танатоските — изтърсвам на един дъх.

— Какво? За какво говориш? — казва той.

— Сторило им се е твърде бунтарско. Хеймич ме инструктиреше през последните няколко дни. За да не влоша положението — казвам.

— Инструктирал е теб? Но не и мен — казва Пийта.

— Знаеше, че ти си достатъчно умен, за да разбереш.

— Не знаех, че има нещо за разбиране — отговаря Пийта. — Значи, казваш всъщност, че случилото се през последните няколко дни, а предполагам... и на арената... е било просто стратегия, която двамата сте разработили.

— Не. Всъщност аз изобщо не можех да говоря с него на арената, нали? — заеквам.

— Но си знаела какво иска от теб, нали? — казва Пийта. Прехапвам устна. — Катнис? — Той пуска ръката ми и правя една крачка, за да запазя равновесие.

— Всичко е било заради Игрите — казва Пийта. — Как си се преструвала само.

— Не всичко — казвам аз и стискам здраво цветята.

— Тогава каква част? Не, няма значение. Предполагам, че истинският въпрос е какво ще остане, когато се приберем у дома? — казва той.

— Не знам. Колкото повече се приближаваме до Окръг 12, толкова по-объркана се чувствам — отговарям аз. Той чака още

някакво обяснение, но не ми хрумва нищо.

— Е, съобщи ми, когато разбереш — казва той и в гласа му ясно се чувства болка.

Знам, че слухът ми е излекуван, защото въпреки тътена на локомотива чувам всяка стъпка на Пийта, който се връща към влака. Докато се кача, той вече се е прибрал в стаята си да спи. Не го виждам и на другата сутрин. Всъщност, когато се появява отново, вече пристигаме в Окръг 12. Той ми кимва с безизразно лице.

Искам да му кажа, че не постъпва честно. Че бяхме непознати. Че направих каквото беше нужно, за да остана жива, да запазя и двама ни живи на арената. Че не мога да обясня как стоят нещата с Гейл, защото и самата аз не съм наясно. Че няма смисъл да ме обича, защото никога няма да се омъжа и в крайна сметка той рано или късно ще ме намрази. Че дори все пак да имам някакви чувства към него, това е без значение, защото никога няма да си позволя да изпитам онази любов, която води до семейство, до деца. А той как би могъл? Как би могъл след всичко, което преживяхме?

Искам също да му кажа, че вече много ми липсва. Но няма да е честно от моя страна.

Затова просто стоим мълчаливо и гледаме как пред погледа ни изниква нашата малка мръсна гара. През прозорците виждам, че перонът е претъпкан с камери. Всички с нетърпение очакват завръщането ни.

С крайчеца на окото си виждам как Пийта протяга ръка. Поглеждам го неуверено.

— Още веднъж? Заради публиката? — казва той. Гласът му не е гневен, а глух, и това е още по-лошо. Момчето с хляба вече се изплъзва от мен.

Поемам ръката му, стискам я здраво, като се подготвям за камерите и се изпълвам с ужас от мига, когато ще трябва най-сетне да я пусна.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.